ERIC DE NOORMAN

ERIC de NOORMAN

door HANS G. KRESSE.

HET TYRFING MYSTERIE – HEIDRUN

HET TYRFING MYSTERIE

DOOR HANS G. KRESSE

Een Avontuur van
ERIC de Noorman

Toonder Studio's – Wolters-Noordhoff nv

Wolters-Noordhoff nv Groningen, The Netherlands

ISBN 90 01 50461 2

„Ik heb geen gééééld, ik heb geen huis, de hele wereld is mijn thuis, ik ben ....! Hola, wie hebben we daar! " onderbreekt de oude landloper zijn lied. „Een makker van ons zwerversgilde? " Zittend op een steen doet een klein kereltje zich te goed aan een stevige hap en een frisse dronk. De ezel die hem blijkbaar tot rijdier moet dienen, staat zijn baas met grote, domme ogen aan te kijken.
„Zo broer, jij hebt het geschoten! " grijnst de landloper met een blik van verstandhouding. „Waar komt dat lekkere spul allemaal vandaan? " „Mij niet je broer! " zegt het ventje. „Ik eten! Jij soms maag rammelen? " „Dat zou ik denken, broer," herneemt de oude, likkebaardend. „Maar vertel eens: die ezel met pak en zak buitgemaakt? " Hij doet een greep in de knapzak die naast het mannetje ligt. „Worst zowaar. Kom eens op met je verhaal, broer!" „Noemen mij toch niet broer! Je voorvaderen mij geheel onbekend." Hij schudt het hoofd. „Ik ook niet begrijpen wat raars daar uit je mond komen. Jij beter met mij eten! " Gemoedelijk veegt de oude langs zijn grote, rode neus. „Iets voor de maag is mij altijd welkom," grinnikt hij. „En ik wil wel eens weten, hoe je 't hem lapt er zo duur uit te zien! " En met een wijd gebaar duidt hij de bezittingen van de ander aan, waar zijn ogen met begerige blikken overheen zwerven. „Vooruit, broer! " „Mij geen zwerver! " antwoordt de ander met een komisch-trotse blik. „En voor jou geen familie! " voegt hij eraan toe. „Ik afgezant van mijn meesteres, zij mij uitgezonden om meester te zoeken."

„Je meester zoeken, broer? En wie is dan die meester? Heeft hij geen baantje met goed eten en weinig werk? " „Meester koning zijn van al dit land," zegt het mannetje. „Alle bossen en bomen van hem. Ik zijn lijfdienaar. Koning Eric mij veel toevertrouwen."

Een vrolijke grijns trekt over het gezicht van de landloper. „O ja, broer! Dan zal ik je ook even een geheimpje vertellen. Ik ben de neef van koning Langa. Vat je? " En schaterlachend om zijn eigen grap, laat hij intussen een groot stuk wildbraad in de zak van zijn buis glijden. De dwerg is te verontwaardigd om hiervan iets te merken. „Jij beter maken geen grappen met Pum Pum! " zegt hij. „Ik veel jaar zijn metgezel van koning en veel gevaar gedeeld. Nu hij te lang uitblijven en vrouw Winonah mij gezegd, ik hem tegemoet rijden."

Verbouwereerd staart de landloper de kleine man aan. „Niet helemaal pluis van boven," denkt hij. Pum Pum merkt eensklaps het diepe stilzwijgen op. „Wat is er? " gromt hij smakelijk, „geen honger? " De ander poogt te grijnzen en staat achteloos op. „N...nee. Mijn trek is over," stottert de landloper. Eensklaps keert hij zich om en beent weg.

„Ik dat een schande noemen en onbeleefd," pruttelt Pum Pum. Hij pakt zijn spullen weer bij elkaar en krabbelt zijn ezel liefkozend achter het oor. Nog namopperend werkt hij zich in het zadel. „Landloper! Maar lopen door land van ander man, Bah! Komaan, ezel. Mij brengen bij meester gauw."

Geduldig draagt het ezeltje Pum Pum langs bossen en velden in noordoostelijke richting. Daar moet hij zijn meester zoeken. Winonah heeft hem op het hart gedrukt, vooral niet af te dwalen. Eensklaps houdt hij de ezel in bij een tweesprong. „Wat ik nu doen? Ik gaan rechtdoor de wouden in, of ik hier afslaan langs de velden? " Nadenkend trekt hij aan zijn rechteroor. „Wouden zeer stil, wilde beesten, niet grappig. Ik maar klein Pum Pum en beren groot. Ik toch maar niet door wouden gaan. Daar veel vroeger donker worden. Ik langer kan doorrijden langs velden en eerder zijn bij geliefde meester." Op dat zelfde ogenblik nadert een zwaar bewapende ruiter een andere tweesprong. Zijn krachtig gelaat is verweerd en gebronsd door zon en wind en fel schitteren daarin zijn grijze ogen. Hij draagt de sobere kleding van de krijgsman, het zwaard aan de zijde, de pijlenkoker op de rug. In de linkerhand houdt hij een zware boog. Een luid roepen doet hem opzien. Drie mannen te paard naderen van een zijpad. Stofwolken wijzen hun spoor. Als ze naderbij komen, blijken het twee edelen te zijn met een wapenknecht. Een oudere man met scherpe gelaatstrekken en een brede knevel bereikt de tweesprong het eerst. Vorsend neemt hij de wachtende ruiter op en dan vliegt een trek van blijde verrassing over zijn gelaat. Hij heeft de krijgsman herkend en zegt opgewonden: „Koning!! Welk een eer verschaft het lot ons! Sta mij toe de eerste te zijn om u te begroeten! "

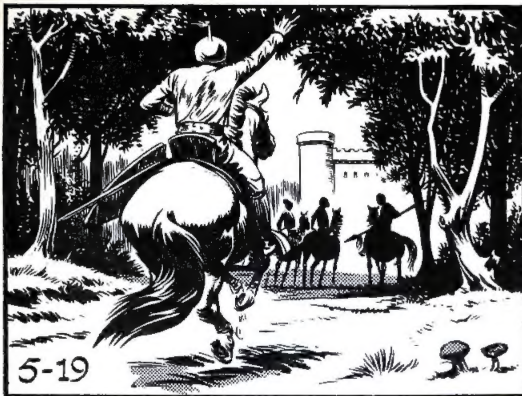

„Gegroet, Ewoud. En Awain, jij hier? " vraagt Eric vrolijk. „Waar gaan jullie heen? " „De burcht van Tyrfing is ons doel, heer," antwoordt de andere ruiter hem. „De burcht van yarl Olaf." „Dan reizen wij samen! " beslist Eric, en gevieren zetten zij de tocht voort. Het ontgaat Eric niet dat de oude man naast hem verstolen blikken naar hem werpt: „Je zult je koning van ver wel voor een bedelaar gehouden hebben. Men kan je dit niet kwalijk nemen. De tocht was lang! "

De oude edelman stelt een paar vragen en in het kort vertelt de koning over de gebeurtenissen in de steppengebieden[1]. Uur na uur rijden zij voort. Langzamerhand begint het landschap iets van zijn onherbergzaamheid te verliezen. Zij zien een kolenbrandershut en steeds meer zijpaden komen op de weg naar Tyrfing uit. De hofsteden worden steeds talrijker en weldra rijen de bewerkte velden zich aaneen. Dan, tegen het vallen van de avond, doemen in de verte de omtrekken van een grote burcht op, somber en ontoegankelijk, afwerend met hoge muren, waarin de smalle venstergaten in de schemering spiedende ogen schijnen.

Met een handbeweging zegt de Noorman: „Ons doel is nabij. Daar ligt Tyrfing."

1 Lees: DE KONING DER STEPPEN.

In gestrekte draf bereiken zij de heirbaan, die recht naar de burcht leidt. Plotseling dringt de doffe cadans van een galopperend paard tot hen door. Even later zien zij een ruiter met grote snelheid naderen. Zijn kledij vertoont de sporen van een lange tocht. Terwijl Eric en Ewoud zich op de achtergrond houden, rijdt Awain zijn paard tot naast dat van de krijgsman. „Goedenavond! Waarheen zo haastig man? " klinkt zijn vraag. „Naar Tyrfing om onderdak voor de nacht te vragen." „Het zal je niet geweigerd worden," lacht Awain. „Maar verder? Het schijnt mij dat je een doel op het oog hebt. Wat jakker je zo langs de weg? " „U vraagt veel, heer," mompelt de krijger, „maar wie ben ik om u het antwoord te onthouden? Wel dan: vrouwe Astara zendt mij met een boodschap van gewicht voor Eric, koning der Noren."

„Laat dan maar eens horen," zegt de Noorman, zijn paard naar voren drijvend, „want die koning ben ik! " Op het horen van deze woorden valt de ruiter haast van zijn paard van schrik en eerbied. „Maar ... m-maar je ziet eruit als ..." stottert hij dan, „hoewel ... je gezicht ... ja ... zó stel ik me k-koning Eric wel voor..."

„Mooi," glimlacht Eric, „dat valt alweer mee! En nu de boodschap! " „In het oostelijk leen, koning," antwoordt de man, „is het recht zoek. Roversbenden terroriseren de bevolking. Moord en doodslag zijn dagelijkse gebeurtenissen. De hofsteden gaan in vlammen op: vrouwe Astara roept uw hulp in voor de bestraffing van de misdadigers en het herstel van rust en orde ... Want zij is de toestand niet meer meester! "

„Dit is ernstig nieuws! " roep Ewoud verschrikt uit. Eric knikt: „We moeten dit onderzoeken! Awain rijdt met deze krijgsman terug naar Astara! Hij moet mij de uitslag van zijn onderzoek zo spoedig mogelijk laten weten. Daarna kunnen wij beslissen of hulp nodig is."
Bij het horen van dit bevel nijgt Awain het hoofd: „Dus géén verblijf op Tyrfing; geen vrolijke avonden, géén gezellig knappend haardvuur, géén warm bed - maar een lange rit te paard door duistere wouden, op zoek naar roversbenden. Het zij zo! " Hij groet zijn vorst met een ondoorgrondelijk gezicht, waarna hij met de boodschapper in 't woud verdwijnt.
Niet lang daarna rijden Eric en Ewoud het binnenplein van de burcht Tyrfing op. De mare van de komst van de koning is al rondgegaan - daarvoor heeft Ewouds wapenknecht gezorgd - en onder luid gejuich halen de bewoners van de burcht de Noorman in. Yarl Olaf komt hem tegemoet.
Eric heeft de oude yarl nog niet eerder persoonlijk ontmoet. Maar hij heeft zijn vader, koning Wogram, vaak goedkeurend over hem horen spreken en met meer dan gewone belangstelling neemt hij hem op. Zijn ogen monsteren de brede, gedrongen figuur, het hoekige gelaat, de borstelige, steile, grijze haren, en dan ziet hij 's mans ogen: nauwe argwanende spleetjes, onder ruige wenkbrauwen. En die ogen vliegen heen en weer, blijven geen ogenblik vast op de zijne rusten.
Dit is dus yarl Olaf, denkt Eric. – De ogen van die man .... Dat zijn de ogen van een opgejaagd, in het nauw gebracht wild dier!

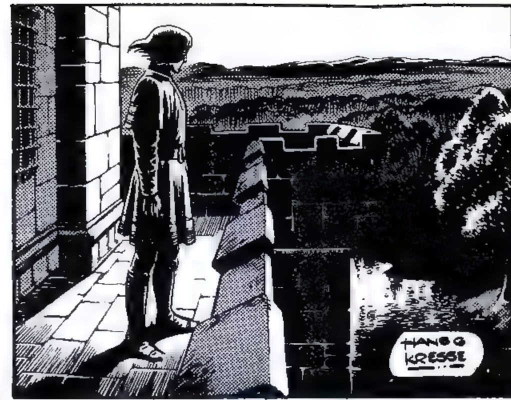

„Buiten had ik u voor een wapenknecht aan kunnen zien, koning," zegt Olaf, „ik zal u gauw kleding geven die beter bij u past! En dan gaan wij aan tafel! " Ter ere van Erics aanwezigheid wordt er een waar feestmaal in de grote hal aangericht. Tenslotte gebeurt 't niet iedere dag dat de koning op bezoek komt. Wanneer ze aangezeten zijn, valt Erics oog op Olafs dochter, Heidrun. „Je kunt trots zijn op zo'n dochter, Olaf," zegt hij. „Ik hoor dat haar verloving aanstaande is? " Even kijkt zij hem met haar klare, blauwe ogen aan, dan buigt zij schuchter en verlegen het hoofd. „Een onschuldig kind," denkt Eric. „Zij kent in ieder geval de vrees van haar vader niet."
„En jij, Vagen," zegt hij, zich tot zijn linker buurman wendend. „Jij mag je gelukkig achten met een bruid als zij! Bovendien ben jij dus de toekomstige yarl van Tyrfing. Betere vooruitzichten kan men moeilijk wensen! " Vagen knikt instemmend. „Inderdaad, mijn koning," antwoordt hij met een lichte glimlach. „De gedachte dat Heidrun eens mijn vrouw zal zijn, maakt mij zeer gelukkig. Ik kan echter helaas niet zeggen dat het wonen op Tyrfing mij erg aanlokt! "
„Zo? " zegt Eric verbaasd en onwillekeurig denkt hij aan de schuwe ogen van de oude Olaf. „Jawel, koning," vervolgt Vagen. „Het lijkt wel of hier soms mensen verdwijnen. Laatst kwam een klein kereltje op een ezel op het slot aan. Hem werd met genoegen gastvrijheid verleend. Ieder mocht het aardige ventje graag. Maar wie schetst ons aller ontsteltenis, toen de volgende morgen bleek dat het mannetje verdwenen was. Zijn ezel stond nog op stal, daarvan heb ik mij direct overtuigd. Maar van hem geen enkel spoor. Tot op dit ogenblik heeft niemand hem ooit teruggezien! "

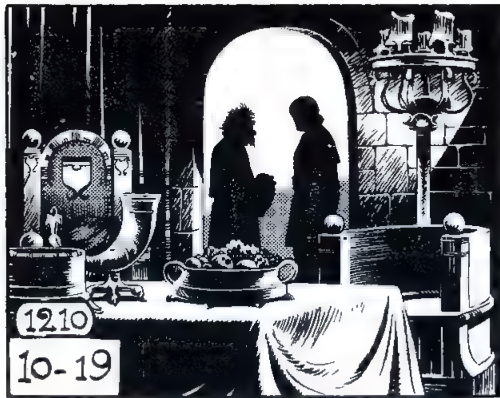
„Wonderlijk," zegt Eric aarzelend. „Is hij zonder ezel vertrokken misschien? " „De brug was nog opgehaald," antwoordt Vagen, „en dan kan niemand er in of uit ... maar misschien weet Olaf er iets van? " Eric wendt zich tot zijn gastheer en de vraag besterft hem op de lippen. Het gezicht van de yarl is bleek ... in zijn ogen gloeit angst ... „Ik weet niets! Niets, koning! " zegt hij schor ... De spanning van de man is voelbaar en Eric is opgelucht als ze van tafel kunnen gaan. Olaf, die zichzelf weer volkomen meester is, begeleidt de koning naar zijn kamer. Vagen voegt zich eerst bij hen, maar neemt dan met een kort lachje afscheid. Als ook Olaf vertrokken is blijft onze held ten prooi aan allerlei gedachten achter. De warme, stoffige sfeer in het slaapvertrek hindert hem. Hij opent de deur die toegang geeft tot de verdedigingsgang en snuift de koele, heldere nachtlucht in. Het is volle maan ...

In gedachten verzonken stapt Eric op de gaanderij en laat zijn blikken over het landschap varen. Eensklaps wordt zijn aandacht gevestigd op een bewegende schaduw tussen de bomen. Even later onderscheiden zijn ogen een eenzame ruiter die in gestrekte draf de burcht nadert. De onbekende, scherp afgetekend in het heldere maanlicht, steekt nu de kleine weide over. Onwillekeurig volgt Eric hem met zijn ogen en opeens slaakt hij een zachte kreet van verwondering. De ruiter is verdwenen, als door de aarde verzwolgen! Eric kijkt nog eens goed. Vergist hij zich? Was het gezichtsbedrog? Er is inderdaad niets, geen levende ziel in de omtrek te bespeuren. Ja, toch wel. Uit het woud komen twee gestalten te voorschijn. Dit is geen gezichtsbedrog. Scherp houdt de Noorman de twee donkere figuurtjes in het oog. Dan stokt de adem hem in de keel. Ook deze twee gestalten zijn plotseling verdwenen, op even onnaspeurlijke wijze en op dezelfde plaats als zoëven de geheimzinnige ruiter!

Snel begeeft Eric zich naar beneden. Door de halfduistere hal beweegt zich geluidloos een knecht voort. In de hand heeft hij een tinnen dienblad. „Heidaar! Hoe heet je! " roept Eric. „Wijs mij de vertrekken van yarl Olaf! Of is hij al gaan slapen? " „Oh nee, eh-koning! " antwoordt de dienaar. „Ik heb hem juist zijn avondmaal gebracht. Men noemt mij Gost." „Zijn avondmaal? " herhaalt Eric verwonderd. „Jawel, koning. Iedere avond na de gemeenschappelijke dis in de grote hal, eet de yarl nog een stevige hap in zijn eigen vertrekken." „Zonderling is dat," mijmert Eric. Het beeld van de grijze leenheer die zichzelf heimelijk zit vol te stoppen met allerhande eetbare waar, komt hem wat vreemd voor. Maar met een effen gezicht zegt hij: „Het is goed! Breng mij bij hem!" De knecht voert onze held door een aantal gangen en staat dan voor een zware deur stil. Een bescheiden klopje wordt onbeantwoord gelaten. „Iets harder," gebiedt Eric. „Olaf is misschien in slaap gevallen." De knecht gehoorzaamt zuchtend, maar de zware stem die Eric verwacht te zullen horen, blijft uit. „Open de deur! " zegt de Noorman. „Misschien is er iets." „Denkt u? " stottert de oude knecht, terwijl zijn ogen zich verschrikt opensperren. Bibberend ontsluit hij de deur. Snel treedt Eric binnen en dan blijft hij verrast staan. Het vertrek is leeg, Olaf is verdwenen en met hem de spijzen, waarvan nog slechts de geuren in de kamer hangen.

„Zeg eens, is dit tweede maal een vaste gewoonte van de yarl? " wendt Eric zich tot Gost. „Schijnbaar wel ..." mompelt deze, „maar dan is 't ... eh ... 'n nieuwe gewoonte ..." „Hoezo? " „Wel, die grote eetlust ... heeft hij pas een week ..." Eric knikt peinzend. „Dus van de week is Olaf opeens erg hongerig geworden ... eh – gebeurt er wel eens wat hier? " „Nou, 's nachts is het wel eens of er mensen door de gangen sluipen," fluistert de dienaar met holle stem. „Het is griezelig soms ... Ik heb weleens geprobeerd ze te snappen, maar mijn deur piept, dus ..." „Ja, ja, ik begrijp het," vult Eric aan. „Tegen de tijd dat je de deur open hebt, zijn de vogels gevlogen." „Zo is het," knikt Gost met een oneerbiedig knipoogje. „Ik werk in de keuken. Het is er nu al tweemaal voorgekomen, dat een heerlijke, gebraden reebok, die 's avonds nog aan het spit hing, de volgende morgen verdwenen was! " „Dat kan een gewone dief zijn geweest," denkt Eric hardop. „Maar nu, vriend Gost, luister! Jij moet mij helpen. Zorg ervoor 's nachts hier te zijn. Verstop je in de gang waar je de sluipende voetstappen hoorde. Als zo'n nachtelijke wandelaar voorbijkomt, volg je hem voorzichtig, tot je ontdekt wie het is. Begrepen? " „Ja ... Maar," stamelt Gost. „Als hij mij ontdekt? Ik bedoel ... niet dat ik bang ben ..." „Jij lijkt me juist de man! Of vergis ik me zo in je? " glimlacht de Noorman. „Welnee, koning," snuift Gost. „Ik sta bekend om mijn kwieke geest, al zeg ik het zelf! U kunt op mij vertrouwen! " „In orde," knikt Eric en met een korte groet spoedt hij zich naar zijn slaapvertrek, de oude dienaar haast barstend van trots achterlatend.

„Een vreemde geschiedenis," mompelt hij, als hij weer in zijn kamer is. Peinzend staart hij uit het venster. „Welaan, heer Olaf, je dwingt mij mijn vertrek uit te stellen tot deze raadselen opgelost zijn! En ik heb een neus voor vreemde geschiedenissen, Olaf ... Ik kom er wel achter als je wat uitspookt ..."

De volgende morgen treft Eric de burchtheer van Tyrfing weer bij de maaltijd aan. De eetlust van die man schijnt werkelijk onverzadigbaar ... „Deze nacht heeft mij meer goed gedaan dan je zoudt kunnen bevroeden," knikt Eric vriendelijk. „De weelde van een slaapvertrek bleef mij lange tijd ontzegd." Olaf ziet hem vorsend aan, maar schijnbaar volkomen rustig antwoordt hij: „Het is mij een eer mijn koning gastvrijheid te mogen bieden." „Je bezit een sterk slot, een goed stel krijgers en een rust, die ik je mogelijk zou benijden ..." „Beschouw alles als het uwe, koning," mompelt Olaf met volle mond.

Te voet gaat de Noorman na het ontbijt de poort uit. Onopvallend kiest hij de richting, waarin hij vanuit zijn slaapvertrek de drie vreemde gestalten heeft gezien. Langzaam nadert hij de plaats, waar die geheimzinnige verdwijningen zich hebben moeten afgespeeld. De Noorman blijft staan en meet met zijn ogen de afstand tot de achter hem liggende burcht. „Hier zou het wel zo wat moeten zijn," mompelt hij. Spiedend gaan zijn blikken langs de bomen en struiken, maar hij ziet nergens iets bijzonders. Die ruiter is toch van die kant gekomen, dáár, tussen die bomen door, voor hij ongeveer hier ...

Hola, daar naderen twee ruiters! Het zou haast te mooi zijn, als die óók al weer bij het vreemde gezelschap zouden behoren. Snel doet Eric een stap terug, zodat hij door de brede stam van een eeuwenoude boom aan het gezicht wordt onttrokken.

De voorste ruiter blijkt een vrouw te zijn en zodra hij haar herkent, komt Eric te voorschijn. Het is Olafs dochter, Heidrun, vergezeld door een wapenknecht. „Goede morgen, heer," begroet zij hem. „U geeft de voorkeur aan een wandeling boven een rit te paard?" „Soms," glimlacht hij, „maar waarom ben je alleen? Waar is Vagen?" „De Fret?" zegt het meisje en meteen trekt een diepe blos over haar gezicht. „Vagen, meen ik," zegt ze dan. „Velen noemen Vagen de Fret ... om de vorm van zijn gelaat." „Dus je eh ... Fret," zegt hij met een glimlach, „laat je niet altijd van zijn bescherming op je ritten genieten?" „Zijn verplichtingen op de burcht houden hem bezig," zegt het meisje vlak. „Wat denkt de koning trouwens van ons nieuwe Tyrfing-raadsel? Hoe zou dat kleine manneke zo plotseling in de lucht zijn opgegaan?" Een handig meisje, denkt Eric waarderend. Gauw een ander onderwerp aansnijden! Hij gaat er onmiddellijk op in. „Heb je het kereltje zelf gezien?" Ze knikt bevestigend en begint geestdriftig te vertellen. Een alleraardigst ventje. Een wapenknecht vertelde haar van zijn komst op de burcht en ze was speciaal naar de keuken gegaan om hem te zien. „Hij praatte zo aardig!" zegt ze. „Zo'n vreemd, gebrabbeld taaltje, waarvan niemand meer dan de helft kon verstaan. En hij had ook zo'n eigenaardige naam: Pum Pum. Hebt u ooit zo'n naam gehoord, koning?"

Nadenkend staart de Noorman de dochter van Olaf na, wanneer zij na een wat haastig afscheid verder rijdt, gevolgd door haar schildknaap. Zozo ... zijn eigen trouwe Pum Pum is het mannetje dat verdwenen is ... de kleine dwerg, waarmee hij zoveel avonturen beleefd heeft ...[1]
Grimmig haast Eric zich naar de burcht terug. De deur die toegang tot Olafs vertrek geeft, is half geopend, maar de burchtheer is niet aanwezig. In een nevenvertrek, van de gang gescheiden door een zwaar gordijn, wacht Eric in een stoel. Schuifelende voetstappen doen hem opzien, maar de waakzame blik in zijn ogen verdwijnt als hij Gost ziet aankomen. „Waar is heer Olaf? " vraagt Eric. „Ik heb hem al enige tijd niet gezien! " is het antwoord. „Maar ... mijn slaap, koning, oh help ... mijn ogen vallen haast dicht van slaap! Hoe zal ik mijn dagtaak kunnen verrichten als ik na het ondergaan van de zon mijn zwakke krachten moet wijden aan de uitvoering van de geheime ..."
Een plotselinge handbeweging van de Noorman doet hem verschrikt zwijgen. Scherp luisterend blijft Eric onbeweeglijk zitten. Ineens wendt hij zijn hoofd naar het gordijn, daar aan de kant van de gang. Ja, daar beweegt iets! Wie tracht dit gesprek af te luisteren? Dan wordt het gordijn opgelicht en daar staat de burchtheer. Met gefronst voorhoofd ziet hij Eric aan. In zijn diepliggende ogen staat duidelijk een mengeling van angst en argwaan te lezen. Hij heeft Gost gehoord, denkt Eric. Wel, een reden te meer voor hem om mij een en ander te verklaren.

1 Lees: DE STEEN VAN ATLANTIS ETC.

Seconden lang kijken de koning en de yarl elkander in de ogen. Olaf is de eerste die de blik afwendt en, als om zich een houding te geven, het zwijgen verbreekt. „Het verrast mij, koning, u hier aan te treffen. Wacht u op mij? Dan hoop ik dat uw gesprek met mijn keukendienaar u de tijd aangenaam heeft kunnen bekorten! " „Ik verzoek je Olaf, mij deze dienaar af te staan voor de tijd die ik binnen Tyrfings muren denk door te brengen." Bevreemd ziet de heer van Tyrfing Eric aan. Maar spoedig heeft hij zichzelf weer in bedwang en zegt: „Zoals u wenst, koning. Mag ik u nu verzoeken? " Zonder Gost nog een blik waardig te keuren, wijst Olaf naar de deur van zijn vertrek. Zwijgend volgt de Noorman hem naar binnen.

„Ik hoor, dat u al vroeg een wandeling hebt gemaakt! " zegt Olaf vriendelijk ... bijna iets te vriendelijk. De Noorman knikt. „Het is goed als de mens soms eenzaamheid zoekt," antwoordt hij. „In de vrije natuur kan men beter zijn gedachten ordenen. Het leven stelt ons voor vele vragen, Olaf ..." „Mijn dochter vertelde mij van uw wandeling," herneemt Olaf. De koning fronst het voorhoofd. Als Heidrun haar vader hun hele gesprek in het bos heeft verteld, zal deze nu wel begrepen hebben, waarom Eric hem wil spreken. Maar het blijkt, dat het meisje althans over dat gedeelte van hun gesprek niet gerept heeft. De Noorman beslist meteen met de deur in huis te vallen ... Hij kijkt Olaf strak aan en zegt: „Wat is er met Pum Pum gebeurd? "

Een hevige ontsteltenis tekent zich af op het gelaat van de burchtheer bij deze vraag. Met een nerveus gebaar strijkt hij over zijn ogen. „Pum Pum? " herhaalt hij zwakjes. De spanning wordt gebroken door een klop op de deur. Dan treedt Vagen binnen. „Koning," zegt Vagen buigend, „Awain is terug. Hij wil u dringend spreken! " Eric denkt even na. Dan richt hij zich tot Olaf en Vagen: „Volg mij! "
Het is geen goede tijding die Awain zijn koning brengt. „Vrouwe Astara," zegt Awain, „vraagt dringend bijstand, koning. Haar gebied wemelt van roversbenden! " „Zij kan op mij rekenen," antwoordt Eric. „Ik wist niet dat het zo erg was! "

Met gefronst voorhoofd loopt hij over de binnenplaats. Een gestalte nadert hem. Het is Awain die voor hem staat. „En het is nog erger dan u denkt, koning," fluistert hij, „maar dat kon ik binnen niet vertellen ... De krijgers van Astara hebben eens enkele rovers op de vlucht gedreven, en bij de achtervolging heeft een van de schavuiten een pijlenkoker verloren." Awain kijkt schichtig om zich heen. „Deze pijlenkoker! " Een kreet van verrassing ontsnapt de Noorman. „Deze pijlenkoker? " „Ja," antwoordt Awain, „deze koker, die het wapen van Tyrfing draagt! "

De Noorman is er nu van overtuigd, dat er verband moet bestaan tussen de vreemde gebeurtenissen op Tyrfing en de gewelddaden in het oosten.
In een afgelegen gedeelte van de burcht treft hij na zonsondergang de oude Gost, die op hem staat te wachten. „Je kunt nu tonen wat je waard bent," zegt Eric. „Deze nacht komt het er op aan! " „Ik heb lang geslapen, koning," verzekert Gost hem. „Om goed wakker te blijven! " „Ik verwacht niets anders," antwoordt Eric. Snel legt hij de oude knecht uit, hoe deze zich moet opstellen.
Voor hij zich te ruste begeeft, maakt de Noorman nog een rondgang door de burcht. Een geluid van naderende voetstappen doet hem bliksemsnel wegduiken in een nis. In grote haast schiet een gedaante langs zijn schuilplaats, maar aan de manier van lopen heeft Eric onmiddellijk de burchtheer herkend. Zijn purperen mantel fladdert achter hem aan. De Noorman wacht tot Olaf het einde van de gang heeft bereikt. Als hij hem links af heeft zien slaan, snelt hij onhoorbaar naar het punt waar de gangen samenkomen. Maar van Olaf is er niets meer te ontwaren. Een burcht met vele gangen, denkt Eric en een burchtheer die 's nachts door zijn kasteel dwaalt. Waarom die haast? Deze middag is Olaf door de komst van Awain weer aan een verklaring ontkomen, maar ...
De diepe stilte in het nachtelijk Tyrfing wordt verbroken door een ijzingwekkend geluid, dat tegen de dikke muren terugkaatst en zich met honderd echo's voortplant: een afgrijselijke gil, overgaande in een wegstervend gereutel. „Olaf! " vliegt het door Erics hoofd.

Met een ruk wendt Eric zich om en stormt in de richting vanwaar het geluid gekomen is. Daar, vlak bij die doorgang, ligt een gedaante op de stenen vloer uitgestrekt ... maar het is niet Olaf, het is Gost ... Een geritsel doet de Noorman opzien. „Sta! " buldert hij, opspringend. Een schaduw glijdt langs de doorgang. Maar de gestalte keert terug als hij Erics bevel hoort. Het is Vagen. Deze toont zich niet minder verbaasd dan de koning. „U ook al hier, koning? " Donker ziet Eric hem aan. „Ja," zegt hij langzaam, „met hém! " Hij wijst op het lichaam van Gost. Vagen schudt meewarig zijn hoofd. „Arme drommel! " zegt hij. „Heeft het rumoer u uit de slaap gewekt? " „Ik wilde juist gaan slapen," antwoordt Eric. „Ik ben hierheen gesneld en vind hier deze oude dienaar ... en jou! ! " Vagen knikt. „Ik hoorde zijn angstschreeuw en vond Gost hier liggen. In zijn hand klemde hij een rafelig stukje van een mantel. Misschien heeft hij zijn aanvallers willen grijpen en diens kleed te pakken gekregen. Hier is het! Ik was van plan het u te brengen."

Zwijgend neemt de Noorman het bewijsstuk aan. „Van de mantel van Gosts moordenaar? " herhaalt hij op vragende toon. „Een lafaard, die een oude man aanvalt en neersteekt! " „Ja," zegt Vagen met een langzame hoofdknik. „Een lafaard met een purperen mantel..."

Zorgvuldig bergt de Noorman het purperen lapje weg dat de Fret hem heeft overhandigd. Hij ziet Vagen aan: „Weet je wie in deze burcht zo'n mantel bezit? " De Fret haalt ontwijkend zijn schouders op. Nadenkend staart Eric voor zich uit. Olaf! De burchtheer droeg een purperen mantel. Kwam hij niet even tevoren voorbij? „Je zwijgt natuurlijk over je vondst," draagt hij Vagen op. „Ik zal dit persoonlijk onderzoeken. Zorg ervoor, dat het lichaam wordt weggebracht. Morgen zien wij elkaar weer! "

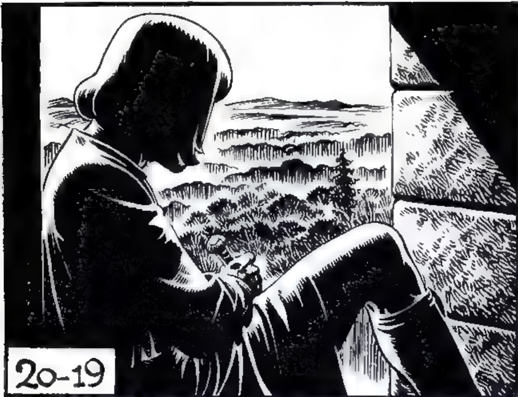
Reeds zeer vroeg in de morgen betreedt hij het vertrek, waar een zwijgende bediende hem zijn ontbijt brengt. Natuurlijk is het gebeurde van deze nacht ook bij de knechten bekend geworden. Er hangt een beklemmende sfeer in de burcht. In de hal gekomen, ziet Eric de burchtheer, die juist de trappen afdaalt. Hij draagt zijn purperen mantel! „Koning! " roept Olaf met stemverheffing. „Hebt u gehoord van de laffe aanslag op onze trouwe Gost? Een vreselijke geschiedenis! " De Noorman knikt instemmend, terwijl hij Olaf strak aankijkt. „De dienaar, die jij mij afgestaan had! " antwoordt hij met nadruk. „Het verdriet mij meer dan ik u zeggen kan! " de burchtheer zegt het rustig en waardig. Hij draagt de mantel, denkt Eric. Langzaam treedt hij op de grijze yarl toe, terwijl zijn blikken langs het purperen kleed glijden ... Dan gaat er een schok door hem heen ... In de linkerbenedenhoek ontbreekt een klein stukje uit Olafs mantel.

„Ik zal mijn mannen bijeenroepen," bromt Olaf nadenkend. Dan doet Eric een stap naar voren en roept alsof hij verrast is: „Olaf, je mantel! Er is een stukje uitgescheurd. Een klein stukje maar ... men zou het licht over het hoofd zien." „Mijn mantel? Héé ... Zeker tussen een deur blijven zitten ... Vreemd, dat ik daarvan niets gemerkt heb ..." „Je gaat dus de moordenaar zoeken? " wil Eric weten, alsof hij de mantel alweer vergeten is. „Het is merkwaardig dat zelfs de meest verfijnde moordenaar uiteindelijk toch zijn eigen ondergang bewerkt," laat hij er dan op volgen. „Het schijnt dat iedere misdadiger, in de opwinding van zijn daad, altijd wel iets over het hoofd ziet, waardoor hij later gevat kan worden ... En voor een handige speurder is zelfs het kleinste bewijsstuk voldoende! " „Dat stemt tot nadenken," zegt Olaf met lichte verwondering. „Ik zal deze raad in het komende onderzoek in gedachten houden. Men kan er altijd zijn voordeel mee doen. Maar wilt u mij nu verontschuldigen? Ik zie u straks weer? " En met een buiging begeeft de burchtheer zich naar de eetzaal.

Peinzend staart Eric hem na. Hij slaat Olaf gade, als deze onder het lopen de gescheurde slip aandachtig bekijkt en daarbij hoofdschuddend iets moppert. „Hij is óf volmaakt onschuldig, óf een geboren toneelspeler," denkt de Noorman. Nee, helemaal onschuldig is Olaf niet ... en toch, en toch ... een koelbloedige huichelaar ook niet, daarvoor is hij zijn zenuwen niet genoeg baas ... „Er klopt hier iets niet," mompelt Eric, „maar wat is het! "

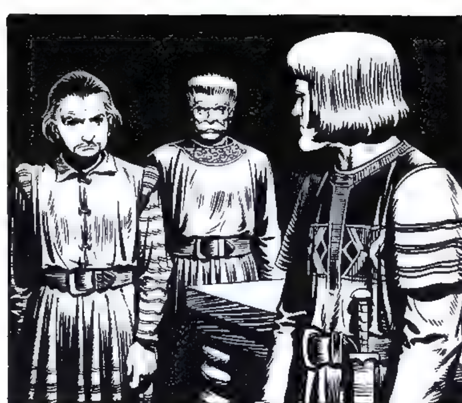

Eric trekt zich terug in zijn slaapvertrek. „Olaf laat extra maaltijden bereiden, maar eet er zelf niet van. De fruitschaal in zijn vertrek was onaangeroerd," denkt Eric, terwijl hij langzaam naar de vensternis wandelt. Hij schrok, toen ik naar de dwerg vroeg - vannacht was hij vlak bij de plek van de moord ... Ik heb hem zélf gezien. Een haastige burchtheer. En ... hij liep in de richting van de plek waar Gost even later vermoord werd ... Hm ... Laten we nu eens aannemen dat Olaf de knecht niet vermoordde. Dan heeft hij toch beslist Gosts doodskreet gehoord ... En dan het lapje, dat natuurlijk uit Olafs purperen mantel moet zijn gescheurd. Maar een moordenaar moet het toch merken, als zijn slachtoffer hem vastgrijpt? Waarom dan niet het stukje meegenomen, of desnoods de mantel laten verdwijnen? Nee, Olaf komt er gewoon mee beneden en dát is nu juist het raadselachtige.

Onrustig loopt Eric door het vertrek. Het heeft er alle schijn van, dat Olaf méér weet van Pum Pum, geheimzinnige afspraken heeft en ook nog Gost vermoordde. Maar waarom dan? Welk doel streeft Olaf na? Wanneer de burchtheer werkelijk schuldig is, wat zijn dan de beweegredenen voor deze wandaden?

Op dit ogenblik wordt er geklopt. Ewoud treedt binnen, op de voet gevolgd door Olaf en Vagen. Maar het is de vierde man, die Erics aandacht trekt. De kleren zijn hem half van het lichaam gescheurd, bloedige striemen zijn zichtbaar op zijn armen en zijn borst en zijn gezicht is bedekt met vuil en stof en geronnen bloed ... Met afschuw bekijkt Eric hem: „Wat is er gebeurd? " roept hij luid.

„Een overval, koning! " stoot de gewonde uit. Hij heeft het aanzien van een wapenknecht en men heeft hem lelijk toegetakeld. „Vertel me alles rustig," zegt Eric. „Wie heeft je overvallen?" „Ik kon mijn meester niet beschermen," antwoordt de schildknaap spijtig. „De aanvallers waren te groot in aantal! " Rustiger gaat hij voort: „Mijn meester had mij opgedragen hem te vergezellen naar Tyrfing. Nog geen twee uur van hier werden wij onverhoeds aangevallen door een troep gewapende schavuiten, die met het zwaard op ons insloegen nog voor wij ons konden verdedigen. Zij vielen ons in de rug aan. Mijn heer werd getroffen door een slag op het hoofd en stortte ter aarde. Het gelukte mij met mijn paard te ontkomen".

„Op de weg naar Tyrfing," herhaalt Eric langzaam en er komt een diepe frons boven zijn ogen. „Zadel mijn paard! " roept hij tot een dienaar die op de achtergrond staat. „Ik wil zelf zien wat daar gebeurd is! " zegt de Noorman tot Olaf en de anderen, en hij maakt aanstalten om het vertrek te verlaten. „Sta mij toe u te vergezellen! " zegt Vagen beleefd. Eric ziet de Fret aan. „Goed," knikt hij dan, „wij rijden dadelijk weg."

In weinige minuten heeft de Noorman zich in wapenrusting gestoken en even later rijdt hij - gevolgd door Vagen - de poort uit.

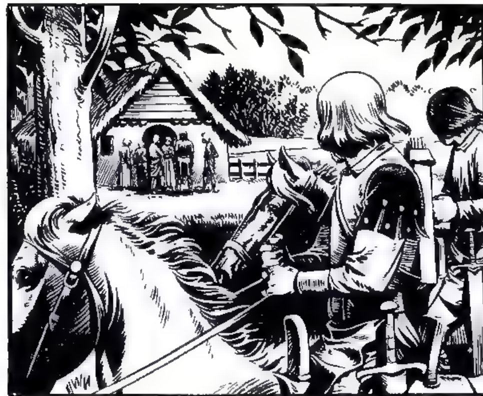

Er wordt geen woord gewisseld tussen de Noorman en Vagen tijdens deze snelle rit. Zo nu en dan zet Eric zijn paard tot groter spoed aan en het kost de Fret moeite hem dan weer in te halen. Een uitroep van Eric doet Vagen opzien. Hij buigt zich dieper over het hoofd van zijn zwarte paard en kijkt scherp uit. Ja, daar op die donkere plek, geheel overschaduwd door het dichte bladerdak, ligt iemand. Het is de verslagen edelman. De Noorman buigt zich over hem heen en legt zijn hand op de borst, maar hij weet eigenlijk al bij voorbaat, dat hij geen harteklop meer zal voelen.

Intussen neemt Vagen in een wijde boog rondom deze plaats de omgeving op. Eensklaps bukt hij zich. Zijn verbaasde uitroep doet de Noorman opzien. „Heb je iets gevonden? " roept Eric.
Langzaam en als in gedachten verzonken komt Vagen naderbij. „Dit is hier blijkbaar door een van de aanvallers verloren," zegt hij. „Tijdens het gevecht zeker ..." „Een stijgbeugel?" zegt Eric niet zonder verwondering. „Inderdaad, koning! Deze stijgbeugel. Maar er is nog iets bijzonders aan! Kijk eens hier ..."

Het gelaat van de Noorman verstrakt, wanneer hij ziet waarom Vagen hem de gevonden stijgbeugel voorhoudt. De Fret heeft onwillekeurig een stap terug gedaan en ziet de koning met half toegeknepen ogen aan. Eindelijk verbreekt Eric het zwijgen. „Alweer het wapen van Tyrfing! " zegt hij dreigend. „Wij rijden onmiddellijk terug," vervolgt hij op een toon die geen tegenspraak duldt. „De knechten van Tyrfing kunnen de verslagene naar de burcht brengen."

Een groep mensen, die samendromt voor een boerenwoning nog geen honderd meter van de weg af, trekt de aandacht van de Noorman. Onmiddellijk stuurt hij zijn paard daarheen. Vagen volgt hem. De mensen wijken eerbiedig, maar met angstige gezichten terug voor de beide ruiters, die daar eensklaps voor hen staan. Op Erics vraag wat er geschied is, wijst een van hen met een stom gebaar naar binnen.

Daar wacht de Noorman een triest schouwspel. Een oude vrouw ziet om bij zijn binnenkomst en in haar ogen staat een eindeloze smart te lezen. Somber staart een oude boer de koning aan en een jonge vrouw ligt geknield voor de bank langs de muur. Zacht steunend van pijn ligt daar een mannengestalte, uitgestrekt op dierevachten. Eric komt enige stappen naderbij en buigt zich over hem heen. De stervende ogen van de boer hechten zich aan Eric vast. Hij maakt een beweging alsof hij zich op wil richten, maar zijn hand valt terug. Dieper buigt de koning zich over hem heen. Wil hij iets zeggen? Maar het enige dat hij uit kan brengen is een gestamel ... Tyrfing ... Dan glijden de laatste levenskrachten uit hem weg.

Met een alles doordringende kreet heeft de jonge vrouw zich aan de borst van de dode geworpen. Medelijdend ziet Eric op haar neer. „Wat is er gebeurd? " vraagt Eric aan een gebaarde boer, die moeite doet om zijn ontroering te verbergen. „De vloek van Tyrfing! Dat is het! " antwoordt in zijn plaats een andere boer, die juist binnentreedt. „De vloek?" vraagt Eric, de wenkbrauwen fronsend. Maar eer de boer kan antwoorden, neemt de oude het gesprek over. „Hij werkte op onze akker. Een ruiter in vliegende galop heeft hem omvergereden." „Een ruiter? " herhaalt de Noorman. De oude man knikt „Een ruiter van Tyrfing! "

In sombere gedachten verzonken, vervolgt Eric met Vagen de tocht naar Tyrfing. Gedempt klinkt de hoefslag van hun paarden op de met droge sparrenaalden bedekte grond. Zonlicht dringt hier ternauwernood door en zelfs de droge bosplanten schijnen het hier niet uit te kunnen houden. De weg versmalt zich en weldra rijden zij op een holle weg, aan weerszijden met sparren bedekt, die ieder uitzicht belemmeren.

Een vreemde onrust maakt zich van Eric meester. Plotseling ziet hij om. Vagen heeft zijn beweging gevolgd en slaakt een kreet. Daar hoog boven hen, nu ook van voren en opzij verschijnen gemaskerde ruiters, die met getrokken zwaarden hun paarden langs de hellingen naar beneden drijven. „Kijk uit, Vagen! " roept Eric naar zijn metgezel en reeds ligt het zwaard vast in zijn hand.

In wilde galop stormen de aanvallers op Eric en Vagen af. Bliksemsnel heeft de Noorman de toestand opgenomen. Hoeveel aanvallers zijn er? Tien? Twintig? Het zou hem geen moeite kosten door hun omsingeling heen te breken; zij zullen zijn ros toch niet kunnen bijhouden. Maar de Noorman wil wel eens nader kennismaken met deze rovers ... ongetwijfeld dezelfden die de edelman vermoordden ... De teugels losjes in zijn hand, maar iedere spier van zijn lichaam gespannen, wacht hij de eerste aanvallers af. Daar! Een zwaard flitst, maar Eric, klaar voor de afweer, kan zelfs met een snelle uitval de gemaskerde tegenstander niet bereiken. Daar komt een tweede, maar ook die blijft op eerbiedige afstand van de Noorman. „Zij willen mij afmatten," gaat het door Eric heen. In een flits ziet hij Vagen in gevecht met twee aanvallers; staal klettert op staal. Het paard van de Noorman gehoorzaamt onmiddellijk op de lichtste druk van zijn knieën en maakt een zijsprong naar een van de aanvallers. Eric kan de ogen van de bandiet zien schitteren tussen de helm en de doek, waarmee hij zich onherkenbaar heeft gemaakt. Maar hij blijft buiten het bereik van het zwaard van de Noorman. „Dan zal ik aanvallen!" besluit Eric grimmig. „Geen krachten verspillen aan schijngevechten!"

Onverhoeds duikt achter Eric een van de gemaskerde bandieten op, klaar om hem in de rug aan te vallen. Een schrille kreet van Vagen klinkt over het strijdtoneel.

Met een snelle beweging laat Eric zijn paard vooruitspringen. Tegelijk wendt hij het hoofd om en ziet de Fret met opgeheven zwaard de onverlaat te lijf gaan, die de Noorman van achteren wilde aanvallen. Met niets ontziend geweld kletteren de zwaarden op elkaar. Over en weer worden de aanvallen hijgend gepareerd.

„Die lui hebben een lesje nodig! " mompelt Eric en fel rijdt hij op de andere leden van de bende in. Maar weer durven ze een rechtstreeks gevecht niet aan. Twee van de bandieten geven hun paard de sporen, voor de Noorman uit. Deze wendt opnieuw de teugel, juist op tijd om te zien hoe de gemaskerde tegenstander van Vagen zijn zwaard wijd uithaalt. Zo hard wordt de Fret erdoor getroffen, dat hij ruggelings van zijn paard stort. Vergeefs grijpen zijn handen steun zoekend in de lucht. In een oogwenk staat Eric naast hem. Maar er dreigt geen gevaar meer. De rovers ruimen snel het veld. Tandenknarsend van woede en vernedering komt Vagen moeizaam weer op de been. „Ben je niet gewond? " vraagt Eric verbaasd. De Fret schudt zijn hoofd. „Dieven," scheldt hij, „moordenaars! Waar is mijn paard? " „Daar! " wijst Eric in de richting van de vluchtende bende, „zij nemen het mee..."

Nadenkend staart de Noorman de weg af. Hij keert zich weer naar Vagen: „Je hebt mij het leven gered," zegt hij ernstig, „ik dank je! Laten wij nu naar de burcht gaan! "

Weer op Tyrfing haast Eric zich naar zijn slaapvertrek om zich wat te verfrissen na de rit en de merkwaardige vechtpartij. Dan laat hij zich door een dienaar naar het vertrek van Heidrun brengen. „Mijn koning! " zegt Olafs dochter verwonderd. „Ik ... wil eens met je praten," glimlacht Eric. Zij bloost diep. De edelvrouw, die Heidrun gezelschap houdt, begroet de koning met een eerbiedige buiging en verlaat geruisloos het vertrek. „Wilt u niet plaatsnemen, koning? " vraagt het meisje nerveus. Zij zet zich in de zetel tegenover hem en kijkt hem verwachtingsvol aan. „Er gebeuren ernstige dingen hier," begint de Noorman. „Ik heb horen spreken over een legende van Tyrfing. Kan jij mij daarover iets vertellen, Heidrun? "

„Ik weet dat er zo'n overlevering bestaat, maar vader heeft mij die nooit willen vertellen. Het moet iets met een zwaard te maken hebben." „Weet je niet iemand die mij helpen kan? " „Jawel! " zegt het meisje opgewonden. „Er is een oude man, die vroeger op Tyrfing gewerkt heeft. Hij woont nu in een huisje, niet ver van hier. Meer dan honderd jaar moet hij al zijn; de boeren noemen hem de Tong der Vergetelheid, omdat hij zoveel heeft meegemaakt en overal van vertellen kan. Hém moet u 't vragen! " „Dank je voor je hulp," zegt Eric. „Wil je hier voorlopig met niemand over spreken? " Met een vertrouwelijk knikje laat zij hem gaan.

„Niemand mag het doel van deze tocht weten! " zegt Eric tegen Awain en Ewoud. Hij heeft hen na de maaltijd in de stallen ontboden. „Wij rijden dadelijk weg! " Vragend zien zij hem aan. Op dezelfde toon vervolgt de Noorman: „Een oud verhaal schijnt een rol te spelen bij de vreemde dingen die hier gebeuren. Een man, die zich 'Tong der Vergetelheid' noemt, kan ons dit uitleggen. En wij gaan hem bezoeken. Maar geen woord hierover in deze burcht, want ik weet niet of ..." Hij maakt de zin niet af. De schaduw van een mannenfiguur heeft plots zijn aandacht getrokken. Hij beduidt de anderen te zwijgen, en sluipt onhoorbaar in de richting waar de man zich moet bevinden. „Luistervink spelen? " vraagt Eric dreigend. Maar de knecht die met een onnozel gezicht een zadel zit te poetsen, kijkt niet op en gaat rustig voort met zijn werk.

„Antwoord! " beveelt Ewoud, die naderbij gekomen is en hij stoot de man aan. Schrikachtig kijkt deze op. „Wat heb jij gehoord? Spreek op, man! " herneemt Eric, de knecht strak in de ogen ziend. Deze wendt zijn blik af en gaat voort met borstelen. „Stokdoof," meent Awain, maar een handbeweging van de Noorman doet hem zwijgen. Hij kijkt peinzend naar de knecht en stoot hem plotseling aan. „Wil je een gouden keten verdienen? " vraagt hij. De stalknecht kijkt op wanneer hij de hand van de Noorman op zijn schouder voelt, maar Eric is er niet zeker van of de man zijn woorden verstaan heeft ... Schouderophalend wendt hij zich om en de drie mannen begeven zich naar hun paarden. Achter hun rug grijnst de dove stalknecht ...

Zonder veel moeite vindt de Noorman het pad naar het huisje van 'de Tong der Vergetelheid'. Heidrun heeft duidelijk uitgelegd waar zij de oude man kunnen vinden. Maar zodra zij de hut in het oog krijgen, bemerken zij dat er iets gaande is. Er wordt geschreeuwd en op de deur gebonsd, paarden staan klaar en een ruiter houdt de wacht ...
Snel geeft Eric zijn metgezellen een teken om af te stijgen. Behoedzaam komen zij naderbij. Maar hoe voorzichtig zij ook zijn, toch krijgt de ruiter hen in het vizier. Met een kreet waarschuwt hij de anderen, die het huisje binnengedrongen zijn. In een oogwenk werpen de mannen zich op hun paarden. De Noorman stormt naar voren, het zwaard in de hand. Net als de laatste naar buiten komt om zich snel uit de voeten te maken, grijpt Eric hem in zijn nek.
„Weer een overval! " zegt Awain bitter, die ook naderbij gekomen is. Een wenk van de koning doet hem zwijgen. Strak kijkt Eric de gevangene aan. Deze deinst verschrikt terug en krimpt ineen voor die dwingende ogen. „Maar ik ken jou! " zegt Eric langzaam. „Herkennen jullie hem niet? " wendt hij zich tot de beide anderen. Weifelend kijken zij naar de ineengedoken gestalte. „Ik heb hem meer gezien," meent Ewoud, „maar ..." „Tyrfing! " roept Eric, „in de stallen: de knecht die zo doof was dat hij geen gouden keten wilde verdienen! Niet waar, vriend? Maar toch niet stóm hoop ik? " Er ligt een dreigende klank in zijn stem.

Met het zwaard in de hand beveelt Awain de gevangene het huisje weer binnen te gaan. Schuw gehoorzaamt deze en blijft achter Eric staan, die met één oogopslag ziet, dat zijn vrees waarheid is geworden. De oude bewoner ligt levenloos ter aarde. In zijn dode hand getuigt een korte dolk van zijn laatste moedige poging om zich de aanvallers van het lijf te houden ...,,De Tong der Vergetelheid zal niet meer spreken," denkt Eric. De vloek van Tyrfing? Een grimmige lach komt om zijn lippen. Dit heeft niets met een overlevering te maken. Deze oude man is koelbloedig vermoord, omdat hij de koning de waarheid had kunnen zeggen. Bang zijn de schurken geworden. Maar hij zal er achter komen.

Met een forse greep pakt hij de gevangen stalknecht vast. „Spreek op! " zegt hij dreigend. „En nu geen kunsten meer! De waarheid! Wie pleegde deze moord? Met wie was jij hier? " Dodelijk verschrikt door de plotselinge heftigheid van de Noorman, staart de knecht hem aan. „Ik heb hem niet gedood," jammert hij. „Ik werd gedwongen mee te gaan. Ik ..." „Wie heeft je gedwongen?" buldert Eric. „Wie bekonkelt de misdaden op Tyrfing? Spreek op, man, wie? " „Ik zal het u zeggen! " antwoordt de man. „Ik zal het zeggen! Op Tyrfing is ..." Zijn stem sterft weg en een hijgend gereutel stijgt op uit zijn borst. Een pijl heeft hem door de vensteropening in de rug getroffen. Hij wankelt, trekt krampachtig met zijn lippen alsof hij nog iets zeggen wil en stort dan ontzield neer ...

Onmiddellijk snelt de Noorman naar de deur van het huisje. Wie deze pijl heeft afgeschoten, kan nog niet ver weg zijn. Maar slechts het geluid van paardehoeven die zich wegspoeden, het duistere woud in, treft zijn oor ... De beide edelen voegen zich weer bij hem en zien hem vragend aan. Maar Eric staart in de verte. Het stormt in hem! Twee moorden achtereen om de waarheid voor hem verborgen te houden. Schurken, denkt hij. Zij deinzen voor niets terug. De ene misdaad stapelt zich op de andere. Maar nu is het de vrees die hen drijft. „Wij rijden terug naar de burcht," zegt hij, uiterlijk weer volkomen rustig. „Maar geef je ogen de kost."

Op Tyrfing aangekomen, begeeft de koning zich onmiddellijk naar het vertrek van de burchtheer. Hij treft Olaf aan in gezelschap van zijn dochter. Nieuwsgierig en verrast kijkt Heidrun de Noorman aan en beantwoordt zijn korte groet met een vriendelijke lach. De burchtheer heet hem waardig welkom. „U wilt mij spreken, koning? " klinkt zijn schorre stem. Eric ziet de onrust flikkeren in zijn ogen en antwoordt met vaste stem: „Op enkele vragen zul jij moeten antwoorden, heer yarl! " Hij legt de nadruk op deze benaming, om de ander goed zijn gezag te doen voelen. En hij voegt er aan toe: „En ditmaal zul je je aan deze vragen niet kunnen onttrekken."

In spanning kijkt Heidrun beurtelings naar haar vader en naar de Noorman. Als vanzelf is de burchtheer opgestaan. Hij werpt een schuwe blik op de Noorman en wendt zich dan tot Heidrun: „Laat ons alleen." Zichtbaar teleurgesteld begeeft het meisje zich naar de deur. Zij keert nog even haar hoofd om en ziet Eric verward aan. „Het moet hard voor haar zijn," denkt de Noorman, „indien haar vader bij dit alles betrokken is." Eerst veel later zal hij gewaar worden dat het niet in de eerste plaats haar vader is die Heidruns geest bezighoudt, maar veel meer ... hij zelf ....

De deur sluit zich zachtjes achter haar en zonder woorden nodigt de burchtheer Eric uit om plaats te nemen. Het kost hem kennelijk moeite zijn emoties te beheersen. Hij tracht Eric aan te zien, maar telkens weer laat hij zijn ogen afdwalen. Zenuwachtig krampen zijn handen zich op het tafelblad tot vuisten, als wil hij daarmee zichzelf meester worden. „Olaf! " begint Eric en in zijn stem ligt zoveel ernst, dat de burchtheer als het ware gedwongen wordt om hem aan te zien. „Ik eis rekenschap van je over álles wat hier op Tyrfing gebeurt! " Zwijgend blijft de burchtheer zijn koning aanzien. „Ik hoor de naam te vaak! " vervolgt de Noorman. „Overvallen in het leen van Astara ... Tyrfing! Een ridder vermoord ... Tyrfing! Een boer op zijn land overvallen ... Tyrfing! Onze oude Gost neergestoken ... Tyrfing! " Secondenlang blijft de Noorman zwijgen. Dan zegt hij met een onmiskenbare dreiging in zijn stem: „Ik verlang nu een antwoord en ik begin bij het begin: Wat heb jij, yarl Olaf, gedaan met Pum Pum, mijn dienaar? ? "

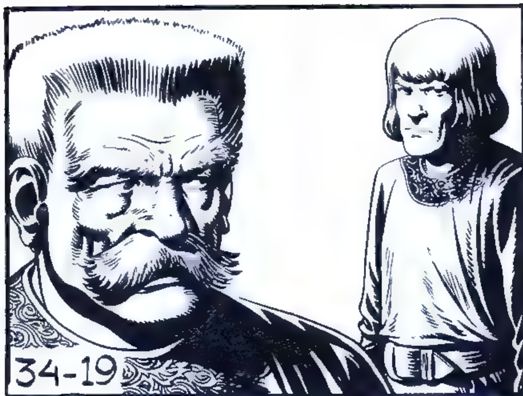

Ook na de ernstige woorden waarmee Eric het gesprek is begonnen, komt zijn rechtstreekse vraag naar Pum Pum voor Olaf als een verrassing. Ietwat hulpeloos ziet hij de koning aan en staart dan weer voor zich uit. Moeilijk zijn woorden zoekend, zegt hij op zachte toon: „Het is een oud geslacht, dat van Tyrfing, heer koning! Er is sinds eeuwen een zwaard ..." Schichtig kijkt Olaf om zich heen en hij laat zijn stem dalen: „Dat zwaard is ons ongeluk! " Als om zijn gedachten te ordenen, strijkt de burchtheer met zijn hand over zijn ogen, alvorens hij voortgaat: „Een vloek rust op het zwaard van Tyrfing. Grenzeloze macht is altijd ten deel gevallen aan hem die het voert, maar ook ... onafwendbaar ... de ondergang! Mijn vaders vader trachtte daaraan een einde te maken. Hier, in deze burcht zelf ..."

De Noorman onderbreekt hem met een gebaar van gezag. „Niet de legende van een zwaard wil ik horen, yarl Olaf. Wat is er met Pum Pum gebeurd? Wat heb jij met hem gedaan? "

Weer schijnt de burchtheer ten prooi aan hevige emoties. Grauwbleek wordt zijn gelaat; kleine zweetdruppels parelen op zijn voorhoofd. Hij doet enige onzekere stappen, ziet Eric aan en wendt zijn ogen weer af. Voor de vensternis blijft hij tenslotte staan, de handen in een krampachtige beweging op zijn rug. „Welnu? " dringt Eric aan. De oude Olaf vermant zich. Zonder de Noorman aan te zien zegt hij langzaam: „Pum Pum! ik heb ... Hij had ... Ik moest hem wel uit de weg ruimen ..."

„Uit de weg ruimen? " buldert Eric. „Je bedoelt ... mijn kleine, trouwe Pum Pum ... " „Nee, nee ..." valt de yarl geschrokken in. „Ik ... eh ... ik heb hem opgeborgen ..." „Verklaar u nader! " zegt Eric kort en niet zonder opluchting. „Pum Pum moest ik afzonderen," herhaalt Olaf, als voor zich heen sprekend. Hij slaat zijn ogen op en ziet Eric recht in de ogen. „Het zwaard Tyr werd op een geheime plaats in de burcht opgeborgen. Alleen mij is, na mijn vader, die plaats bekend. Maar uit mijn mond zou nooit iemand het geheim vernomen hebben! Pum Pum heeft bij toeval de plaats ontdekt! Ik kon toch niet toestaan dat de vloek opnieuw in werking zou treden? "

„Zo," zegt Eric nadenkend en hij tast onder zijn kleed. „Die vloek, heeft die dan misschien ook de oude Gost geraakt? " „Ik .. begrijp u niet, koning? " stamelt Olaf. De Noorman brengt zijn hand weer te voorschijn en houdt Olaf het uitgescheurde lapje voor. „Is dit niet een stukje van je purperen mantel, Olaf? Gevonden in de hand van de verslagen Gost! Ben jij de moordenaar van die oude man? "

De felle woorden van de Noorman doen Olaf terugdeinzen. Ongelovig en verbaasd ziet hij Eric aan. Een trek van afschuw komt in zijn ogen, om plaats te maken voor diepe verontwaardiging. Met een gevoel van opluchting slaat Eric de burchtheer gade. „Het spijt me, Olaf," zegt hij kalm. „Niet jij ...! Maar dan is er nog maar één mogelijkheid ..." „Wat bedoelt u, koning? " vraagt Olaf verbijsterd. „Dat, zul je spoedig gewaar worden! " is het grimmige antwoord.

„Wij spraken over Gost," zegt de Noorman. „Jij was vlak bij de plaats van de moord. Ik heb je gezien. Waarom liep je weg? Dat heeft veel misstanden veroorzaakt."
Een flauwe glimlach glijdt over Olafs gelaat. „Ik had Pum Pum bezocht," zegt hij rustig. „De angst weerhield mij toe te snellen." Hij zwijgt een ogenblik en vervolgt dan: „Maar hebt u dan niemand gezien bij de plaats van de misdaad, koning? " De Noorman knikt bevestigend. „Inderdaad! ! Vagen was onmiddellijk ter plaatse. Hij was het die mij het stukje van uw mantel toonde." Even staart Eric voor zich uit; dan zegt hij peinzend: „Het heeft er de schijn van dat men u in een kwaad daglicht wil stellen. „Nooit," zegt Olaf langzaam, „nóóit heb ik vrees gekend in het zicht van welke vijand dan ook. Maar hier in mijn eigen burcht heb ik de angst leren kennen. Overvallen, moorden, en altijd werden sporen gevonden die de schuld op mij, op Tyrfing moesten werpen. Toen u hier kwam dacht ik: dit is het einde. Al deze wandaden ... zij werden immers in de naam van Tyrfing bedreven. U zou mij dan als vanzelfsprekend als de schuldige beschouwen! " „Zo hard ben ik nog nooit van stapel gelopen," zegt Eric. „Wij zullen de ware schuldigen wel vinden! En nu wil ik *eindelijk* wel eens mijn goede Pum Pum zien! ! "
Eric volgt de oude burchtheer naar de deur van het vertrek. Het geluid van hun voetstappen klinkt door tot in de gang waar een sluipende gedaante zich nu haastig wegspoedt om niet ontdekt te worden.

Door vele gangen gaat de burchtheer Eric voor om hem naar de schuilplaats te brengen, waar Pum Pum is ondergebracht. Een ogenblik blijft Olaf staan bij een nis, afgeschut door een zwaar gordijn. Hij schuift het gordijn terzijde en toont de Noorman een indrukwekkende, kunstig bewerkte helm. Veelbetekenend zegt hij: „De band die mijn geslacht aan het uwe bindt, is oud, zéér oud, koning! Deze helm schonk een van uw voorvaderen ons! " De Noorman begrijpt zijn bedoeling. „Ook jouw trouw staat voor mij vast! " zegt hij eenvoudig.
Voetstappen komen hen in de gang tegemoet. Bij de zijgang staan zij plotseling oog in oog met Vagen. Hij begroet hen onderdanig en zegt bijna veelbetekend: „Hebt u de moordenaar al gevonden? " „Nog niet! " zegt Eric met een flauwe glimlach. „Maar ontkomen kan hij mij niet meer! "
De Fret staart hen na wanneer zij met een korte groet voortgaan. Olaf voert de koning mee tot in het oudste gedeelte van de burcht, waar zij afdalen in de gewelven van Tyrfing, die een zwijgend getuigenis afleggen van eeuwenoude kracht. De holle klank van hun voetstappen sterft langzaam weg. Zij slaan een hoek om en op hetzelfde ogenblik wordt, vér achter hen de deur, die toegang geeft tot de gewelven, opnieuw geopend. Een sluipende gedaante maakt zich los uit de deuropening en volgt hen in de gangen, voorzichtig de losse stenen vermijdend om zo weinig mogelijk geluid te maken.

In gedachten volgt de Noorman Olaf door de sombere gewelven. Hoe zwaar is niet de schijn op Olaf geworpen. Met opzet zijn die pijlenkoker en die stijgbeugel 'verloren'. Met opzet werden die aanvallen gepleegd om Tyrfing in een kwade reuk te brengen ...
Nog steeds onopgemerkt blijft de geheimzinnige gedaante hen volgen. Driester geworden nadert hij hen hoe langer hoe meer en zijn schaduw valt op de dwarsmuur, die zij juist voorbijgegaan zijn ...
Met een overwachte overgang, die hen even met de ogen doet knipperen tegen het zonlicht, staan Eric en de burchtheer eensklaps aan het einde van de gang. „Het is een oude vluchtgang geweest," vertelt Olaf. „En nu lopen de schurken door deze gang Tyrfing in en uit! " zegt Eric en kijkt de burchtheer ernstig aan. In weinig woorden vertelt de Noorman Olaf van zijn bezoek aan de Tong der Vergetelheid, het verraad van de stalknecht en diens gewelddadig einde. „Reeds in de eerste nacht van mijn verblijf hier zag ik in deze richting vreemde gedaanten verdwijnen," zegt Eric. „Ongetwijfeld zullen wij daarvan sporen vinden! "
Nauwlettend bezien zij de bodem rondom de ingang. De gedaante die hen gevolgd is, slaat hen roerloos gade. „Zoek maar, koning! " mompelt de man met een grimmige lach. „Ik weet wel hóe die gang gebruikt wordt! Maar er is iets anders ... Waarom laat je je koning het zwaard niet eens zien, Olaf ..."

Door een andere gang voert Olaf de Noorman terug. ,,We gaan nu naar Pum Pum," zegt hij eenvoudig. ,,Deze dagen zijn als een hel voor mij geweest ... in eigen burcht als een dief rond te moeten gaan ... het gepraat van de knechten en de argwaan die ik voelde ... óók bij u, koning! " ,,Je had me in vertrouwen moeten nemen," antwoordt Eric. ,,Ik kan je verzekeren dat het geheim van het zwaard bij Pum Pum veilig is." ,,Hier zijn we er," zegt Olaf, stilstaande voor een zware deur. ,,Pum Pum heeft het aan niets ontbroken! "

De burchtheer opent de deur en treedt terzijde. Een juichkreet klinkt Eric in de oren. Pum Pum, nog kleiner lijkend dan hij al is in dit met zware meubelen ingerichte vertrek, is buiten zichzelf van vreugde. Zijn meester zelf komt hem verlossen! ! ,,Meester Eric! " begint de dwerg, ,,ik ... " Ontroering snoert hem de keel dicht, maar de tranen die in zijn trouwe ogen blinken, spreken boekdelen. ,,Het is goed Pum Pum! " zegt de Noorman lachend. ,,Je ziet, ik laat trouwe makkers niet in de steek! "

Pum Pum richt zich nu tot de burchtheer. ,,Jij slecht mens! " schettert hij kwaad. ,,Ik zoeken geliefde meester, jij mij opsluiten in ... hier! " Verontwaardigd zwaait hij zijn kleine handen voor Olafs gelaat. ,,Meester mij toch vinden! Hij zal ..." ,,Kalm maar, Pum Pum," onderbreekt de Noorman hem. ,,Olaf heeft je geen kwaad gedaan! Jij zult ons nu helpen de geheimen hier te ontsluieren ..."

Pum Pum – nog vol ontroering over de onverwachte komst van de Noorman – kijkt beurtelings zijn meester en burchtheer aan. „Ik nu toch met meester thuisrijden! " zegt hij fier. En op dezelfde manier Olaf aanziende, flapt hij erbij: „Jij slecht mij op te sluiten, maar – hij smakt met zijn lippen – jij goed kok voor de maag van Pum Pum! " Triomfantelijk ziet hij de beide mannen aan, die hartelijk moeten lachen.

Opgetogen volgt de dwerg de beide mannen naar buiten. Bij een kruising van de gangen houdt de burchtheer de koning staande en zegt, terwijl hij hem recht in de ogen ziet: „Ik zal u nu het zwaard van Tyr tonen ..." De Noorman maakt geen tegenwerpingen. Hij begrijpt, hoeveel moeite het Olaf kost hem zijn geheim bekend te maken ... De burchtheer blijft staan bij een muurgedeelte, dat iets minder donker van kleur, iets minder verweerd is dan de omringende stenen. Het is klaarblijkelijk pas gemetseld, toen het zwaard hier werd verborgen. Olaf knielt neer en wrikt aan de onderste steen aan de linkerkant. Het kost hem zichtbaar moeite, maar plotseling geeft de steen mee en doet tegelijk een deel van de muur terugschuiven, zodat een smalle toegang zichtbaar wordt. Gespannen ziet Eric toe.

En weer staat op de achtergrond, verborgen in de schaduw, dezelfde donkere gedaante – een kwaadaardige fonkeling in de begerige ogen – die iedere beweging van Olaf scherp opnemen.

Diep onder de indruk staat Eric naast de burchtheer in het oeroude gewelf. Meer dan een eeuw is voorbijgegaan, sedert het zwaard hier verborgen werd en onaangeroerd is het hier gebleven. Er ligt iets onheilspellends in deze ruimte met haar duistere hoeken. Iets huiveringwekkends in het vreemde licht, dat flonkert op het gevest van het zwaard. Pum Pum kruipt huiverend met grote angstogen weg achter zijn meester, alsof een inwendige stem hem waarschuwt voor een gevaar, dat zijn verstand niet bevatten kan. „Het zwaard van Tyr," denkt Eric. Hoeveel onheil heeft het reeds teweeggebracht. Olafs korte uiteenzetting komt hem weer voor de geest. Heeft niet menig voorvader van de burchtheer zijn einde gevonden door dit zwaard, waarnaar de burcht is genoemd.

Zonder dat er een woord gesproken wordt, verlaten zij het gewelf. Als de steen zich weer heeft gesloten, zegt Eric ernstig: „Laat het daar voor eeuwig rusten! Nooit mag dit zwaard weer zijn vloek verbreiden! " Heer Olaf knikt slechts en langzaam keren zij terug naar het hoger gelegen, bewoonde gedeelte van de burcht. De dwerg blijft achter hen, nog onder de indruk van hetgeen hij zojuist gezien heeft.

Een licht geruis doet Pum Pum omzien. Wat is dat? Loopt daar iemand? De nieuwsgierigheid wint het van de angst en de dwerg loopt snel terug naar de zijgang, die zij enkele ogenblikken geleden verlaten hebben. Verstijfd van schrik blijft hij staan. Daar, nog geen tien meter van hem vandaan, sluipt een man voorbij, die met een loerende blik om zich heen ziet. In het halfduister van deze onderaardse gangen zijn de gelaatstrekken nauwelijks te onderscheiden. Maar in zijn hand blinkt een zwaard, een groot zwaard ...

Zozeer zijn de Noorman en Olaf in hun gedachten verdiept, dat het achterblijven van Pum Pum hun ontgaat. Peinzend bekijkt Eric de massieve steenklompen waarop deze burcht gebouwd is. „Binnen deze muren, denkt hij, moeten zich de aanstokers bevinden van het complot. Zij willen Tyrfing in een kwaad daglicht stellen. Maar waarom dan? Hebben zij misschien geen macht genoeg om de burchtheer te overmeesteren? Die aanvallen buiten Tyrfing zijn zo vreemd ... Ineens krijgt hij een ingeving, die hem de adem doet inhouden. Ja, dat kan, dat moet de oplossing zijn. Maar dan gaat het ook niet alleen om Tyrfing, doch ook ...

„Meester Eric! Meester Eric! " De opgewonden kreten van Pum Pum onderbreken de gedachtengang van de Noorman. Verwonderd wendt hij het hoofd om. „Wel, Pum Pum? " vraagt Eric, „waar was je gebleven? " „Vreemde man! " hakkelt Pum Pum, „achter mij, hem horen lopen ... Pum Pum kijken gaan ..." Olaf fronst het voorhoofd. „Een man? Waar? " „Bij kamer van zwaard! " zegt Pum Pum. Verontrust ziet Eric hem aan. „Bij het zwaard? " „Ik mán zag lopen met zwaard," vertelt Pum Pum, „hij boos kijken! " Erics ogen ontmoeten die van de burchtheer en hij leest er dezelfde gedachte in. Zonder een woord te spreken keren zij snel op hun schreden terug. In zenuwachtige haast opent Olaf de geheime toegang. Een ogenblik staan zij verstijfd. Het stenen voetstuk waar Tyrs zwaard een eeuw lang in gerust heeft, is geschonden. „Het zwaard is gestolen! " roept de Noorman.

Angst en afgrijzen staan in Olafs verschrikte, wijdopengesperde ogen te lezen. „Het zwaard," zegt hij toonloos, „de vloek ..." „Iemand moet ons gevolgd zijn! " zegt Eric hard. Als in een flits ziet hij weer alle bijzonderheden van de laatste uren voor zich, van het ogenblik af dat hij Olaf naar Pum Pum vroeg ... en nu wéét hij het ook! Eén man hebben zij op hun tocht door de burcht ontmoet: Vagen! De Fret, die zo zoetsappig vroeg of Eric de moordenaar van Gost al gevonden had ... Scherp blikt de Noorman om zich heen. „Daar, die trap op," zegt hij tot Olaf, „daar langs moet de rover verdwenen zijn! " De snelheid waarmee de beide mannen zich wegspoeden, laat Pum Pum verbluft achter. Hij wil hen nalopen, maar bedenkt zich. Een tevreden blik komt in zijn ogen. „Ik weer meester helpen! " denkt hij trots. „Pum Pum goed kijken blijven, Pum Pum klein zijn en niet gauw gezien worden! "

Ver vóór Olaf uit bereikt Eric de bovenverdieping. Snel spoedt hij zich naar zijn vertrek en gordt gehaast een zwaard om. „Vagen! " denkt hij. „Hij is de aanstichter van alles. Het zwaard is zijn doel! Maar in het bos redde hij mij het leven bij die overval ..." Nee, een schijngevecht, weet de Noorman nu met zekerheid. Misleiden wilde hij mij! Daar is het vertrek van de Fret. Eric houdt zijn pas in en trekt zijn zwaard. Een seconde later staat hij dreigend in de deuropening. Maar geen woeste aanvaller treedt hem in de weg; de kamer is verlaten op één persoon na ... Heidrun!

De burchtheer die nu ook naderbij gekomen is, kijkt verbaasd van de een naar de ander. „Waar is Vagen? " vraagt de Noorman. Het meisje haalt hulpeloos de schouders op. „Hij was hier! " zegt ze ontdaan. „Hij heeft mij laten schrikken. Wat is er gebeurd? Waarom komt u hier zo? " Ze wijst verschrikt naar Erics zwaard. „Waarom liet hij je schrikken? " dringt de Noorman aan. „Hij was vreselijk opgewonden," zegt Heidrun, „en hij droeg een vreemd zwaard dat ik nog nooit van hem gezien heb. Daarbij lachte hij op een vreemde manier en mompelde allerlei rare dingen." „Dus toch de Fret. Heb je verstaan wat hij zei? " „Hij prevelde wat in zichzelf, maar hij zei iets tegen mij van koningin worden ..." „Dat is het dus! " roept Eric tot Olaf, „niet alleen *jij* wordt bedreigd ... wij allemáál ...! "

Een vreemde beklemming daalt over Tyrfing. De Fret schijnt spoorloos verdwenen. De gehele bezetting van de burcht is in alarmtoestand. Olaf verschijnt te midden van de krijgsknechten in volle wapenrusting, met helm en borstpantser. Als vanzelf heeft Eric het bevel op zich genomen. Snel en duidelijk geeft hij zijn bevelen. De brug is opgehaald en alle wachtposten worden verdubbeld.
„Iedere verdachte beweging moet mij onverwijld worden gemeld! " besluit hij. Zelf maakt de Noorman de ronde door de burcht en eensklaps staat hij stil ... Daar, onder de luchter bij die trap, stonden daar geen twee wachters? Eric aarzelt. Ja: overal staan de mannen bij tweeën opgesteld ... Hier klopt dus iets niet! !

Snel treedt de Noorman op de wachter toe. „Waar is je makker? " vraagt hij scherp. De oude krijger ziet de koning verschrikt aan. „Hij is even weggegaan," stamelt hij, „m-maar hij zou onmiddellijk terugkomen! " „Mijn bevelen luiden anders! " zegt Eric met nadruk. Strak kijkt hij de man in de ogen: „Met je leven sta je er borg voor dat deze post bewaakt blijft! " Snel begeeft de Noorman zich naar de andere doorgangen. Hier en daar en daar ook weer ... overal zijn mannen verdwenen! Hij spoort de overgebleven wachters aan tot de grootst mogelijke waakzaamheid. Met Olaf, Awain en Ewoud neemt hij zelf de meest belangrijke punten voor zijn rekening. Waar is Vagen gebleven? Zal hij een aanval durven wagen?

Intussen stapt in een van de gangen Pum Pum krijgshaftig heen en weer. Een veel te wijde helm zakt over zijn oren, in zijn gordel steekt een vervaarlijke dolk en aan boog en lans heeft hij de kleine handen vol. De oude wapenknechten hebben moeite hun lachen te bedwingen, als zij Pum Pum voorbij zien stappen. „Pum Pum geen snor meer," denkt hij spijtig, „met snor meer krijger! " Maar al is hij dan z'n snor kwijt, zijn ogen zijn er niet minder scherp en waakzaam door geworden. En het ontgaat Pum Pum niet, dat daar, net om die hoek, een gewapende krijger wegsluipt. Waar wil die man heen? „Ik hem volgen ..." denkt Pum Pum.

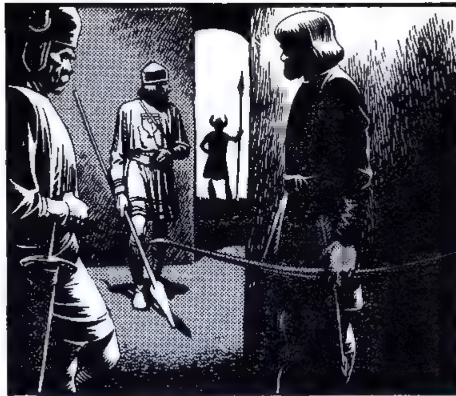

Onhoorbaar sluipt Pum Pum achter de wachter aan. Het schuifelende geluid van de voetstappen voor hem, doet hem even huiveren. Angstwekkend stil is het in dit gedeelte van de burcht. Maar Pum Pum schudt iedere aarzeling van zich af. Meester Eric heeft immers gezegd dat niemand zijn plaats mocht verlaten? Waarom die krijger dan niet doen wat meester Eric beveelt? Daar! De krijger bukt zich. Wat doet hij nu? Met grote ogen van verwondering ziet Pum Pum hoe de wapenknecht een houten luik opent. Hij waagt zich wat dichterbij. Ja, daar onder is een trap. De krijger werpt een schuwe blik naar links en naar rechts en verdwijnt dan naar beneden. Boven zijn hoofd gaat het luik weer dicht...

„Wat Pum Pum doen? " vraagt de kleine man zich af. Maar hij heeft zijn besluit al genomen. Enige ogenblikken wacht hij of de man soms terugkomen zal, maar als alles stil blijft, komt hij voorzichtig naar het luik toe en licht het een klein stukje op. Nee, er is niemand meer daar beneden. Een zwak licht valt over de brede stenen die omlaag leiden. „Ik ook die trap af! " besluit Pum Pum rillend en hij legt zijn boog neer om althans één hand vrij te krijgen. Behoedzaam gaat hij trede voor trede naar beneden. Donker zijn die gangen onder de oude burcht. Een vochtige lucht van schimmel komt hem tegemoet. Maar Pum Pum onderdrukt zijn angst. Als hij maar iets kan ontdekken voor meester Eric! Een zwak rumoer van stemmen dringt tot hem door. Voetje voor voetje schuifelt de dappere dwerg naderbij, tot hij in een verlichte ruimte kan zien, waarop deze onderaardse trap uitkomt. En wat hij daar ziet, doet zijn hart sneller kloppen.

Op gevaar af opgemerkt te worden, waagt Pum Pum zich nog iets dichterbij. Nu kan hij tenminste verstaan wat er gezegd wordt. Wie is de man die daar met zijn rug naar hem toe staat? Het moet wel de aanvoerder zijn, want die anderen staan eerbiedig om hem heen. „Zijn alle mannen weg? " hoort Pum Pum de aanvoerder vragen. Waar heeft hij die stem meer gehoord? De man schijnt niet op antwoord te wachten, want hij gaat voort: „Goed, zij kunnen binnen een half uur terug zijn met de lui die buiten de burcht wachten." De spreker laat een schrille lach horen en zegt dan triomfantelijk: „Dan is de burcht van ons, tegen Tyrs zwaard kan niemand vechten! " Pum Pum heeft genoeg gehoord. Slechts één gedachte gaat door hem heen: „Meester waarschuwen! " Zonder nog op gevaar te letten, snelt hij de stenen trap weer op ...

Een gedrukte stemming heerst in de hoger gelegen delen van de burcht. De spanning begint bijna ondraaglijk te worden. Wantrouwend zien de overgebleven wachters elkaar aan. Zijn er nog meer verraders onder hen? Zal die ander daar meevechten, als er een aanval komt, of ...? Alleen Eric weet in deze onheilspellende sfeer zijn zelfbeheersing te bewaren. Het vreet aan de zenuwen, dit wachten. Wachten op iets dat komen kan, maar men weet niet wat, men kan niet zeggen wanneer ... De komst van Pum Pum onderbreekt de gedachten van de Noorman. Bijna struikelend over zijn woorden vertelt de dwerg wat hij zo juist heeft gehoord.

„De Fret! " zegt Eric. „Snel, wij moeten hem vóór zijn! "

De Noorman neemt geen halve maatregelen. Twintig vertrouwde mannen treden aan en krijgen hun bevelen. „Jullie blijven bij de uitgang! " beveelt Eric. „Je mannen niet zelf in de vluchtgang laten komen! " Ewoud, die met het bevel belast is, knikt en gaat zijn mannen voor. „Wijs mij nu het luik! " zegt de Noorman tot Pum Pum. „Wij zullen de Fret in zijn hol opzoeken! "

In het onderaards vertrek waar hij de samenzweerders verzameld heeft, wacht Vagen zelfbewust de komst af van zijn helpers van buiten. In zwijgende spanning staan twee van zijn handlangers langs de wanden van het vertrek. „Kijk niet zo ernstig, kerels!" roept de Fret hen toe. „Straks troont hier een koning op Tyrfing! Ze hebben mij mooi geholpen, die domkoppen! Ik dacht dat wij nét zo lang herrie moesten schoppen rondom Tyrfing, tot de mensen de Noorman zouden komen vragen om Olaf af te zetten. En wat doet die Noorman? Hij komt uit eigen beweging! " Een duivels plezier straalt uit de ogen van de Fret. „Nog even mannen," zegt hij dreigend. „Als allen hier zijn, zullen wij Olaf en zijn vorst eens een kort bezoek brengen..."

Een krachtige stem onderbreekt hem. „Niet nodig, Vagen! Je koning komt wel bij jou! " Groot en rustig staat de Noorman daar op de laatste treden van de trap. Zijn onverwachte verschijning doet Vagen even terugdeinzen. Maar hij herstelt zich snel. Het zwaard van Tyr flikkert in zijn hand en met een koude dreiging in zijn stem sist hij: „Ik zal je een warme ontvangst bereiden, Noorman! "

Onwillekeurig zijn de samenzweerders teruggedeinsd, nu de koning zo onverwachts in hun midden is verschenen. „Blijf waar je bent! " waarschuwt de Fret dreigend. Maar Eric ziet hem vast in de ogen en komt stap voor stap nader. Pas wanneer de getrokken zwaarden elkaar bijna raken, zegt hij: „Verraad aan je koning, Vagen? En daarop wil je je troon bouwen? " Het gezicht van de Fret vertrekt tot een gemene grijns. Met plotselinge haast begint hij te spreken: „Je bent in de val gelopen die ik voor je heb opgesteld. Jij en die stomme Olaf! " Een duivels licht flikkert in zijn ogen.

De Fret laat zijn stem dalen tot een dreigend gefluister: „Jullie zijn in de macht van Tyr, in de macht van *mij*, koning Vagen! " De laatste woorden stoot hij, in waanzinnige triomf, bijna gillend uit. Volkomen onbewogen blijft Eric hem aanzien. De spieren tot het uiterste gespannen, wacht hij af tot de man met een akelige lach voortgaat: „En nu, Noorman, maak je klaar om te sterven! " Hij brengt de hand met Tyrs zwaard omhoog ...

Olaf en zijn getrouwen zijn op de trappen blijven staan. De burchtheer is diep geschokt na alles wat de Fret daar heeft uitgeschreeuwd. Hij ziet hem grijpen naar Tyr, het machtige zwaard, en onwillekeurig deinst hij terug. Alleen Pum Pum is stokstijf op zijn plaats vooraan blijven staan. Noch door de schimpscheuten van de Fret, noch door het dreigend opgeheven zwaard, laat de Noorman zich van zijn stuk brengen. Tot het uiterste gespannen wacht hij de aanval af. Zijn blikken boren zich in de ogen van de tegenstander en het is alsof hij daarin een andere uitdrukking ziet komen. Nog altijd houdt Vagen het zwaard in de hoogte, maar hij schijnt tóch te aarzelen. „Heel dit land zal van mij zijn," roept de Fret hoogmoedig uit. „Iedereen zal mij huldigen als vorst en dan ..."

Eric bedenkt hoe gemakkelijk het zou zijn, de snoever nu met één snelle slag onschadelijk te maken, maar hij verwerpt die gedachte onmiddellijk. Maar waarom probeert Vagen niet toe te slaan? Waarom opnieuw dit gepraat? ... Ineens is het de koning duidelijk. Hij wil tijd winnen tot zijn aanhangers er zijn. Maar zover zal het niet komen ... Met een snelle beweging van zijn zwaard dwingt Eric de Fret tot de strijd en meteen kletteren de wapens op elkaar. Het grote zwaard van Tyr schijnt plotseling als tot leven te komen. Vonken schieten naar alle kanten en een sinister zoemen begeleidt iedere beweging. „Het onoverwinnelijk zwaard! " hamert het door Erics hoofd. Heeft hij wel een kans daartegen? Is hij niet gedoemd om deze strijd te verliezen?

Vele tweegevechten heeft Eric reeds moeten leveren en tot nog toe is hij als overwinnaar te voorschijn getreden. Deze tengere man, de Fret, is eigenlijk geen partij voor hem, maar ... hij heeft het zwaard van Tyr. De eerste uitval van de Noorman, heftig en snel, doet Vagen terugdeinzen, maar hij herstelt zich en Tyr flitst heen en weer met een snelheid die Eric verbijstert. Nee, niet Vagen is zijn tegenstander maar dat zwaard. Het is alsof er vlammen uit het staal springen, die het vertrek in een onnatuurlijke gloed zetten. Het flonkeren van het zwaard brandt in Erics ogen en bij de minste beweging doet het staal de lucht trillen in een mysterieus zangerig geluid, onheilspellend en huiveringwekkend, klagelijk als een doodszang. Wanhopig vecht de Noorman tegen de beklemming die zijn borst schijnt toe te snoeren. Slag na slag weet hij af te weren, maar hij moet achteruit alsof een geheimzinnige macht hem drijft ...

Pum Pum wringt in wanhoop zijn handen. Tranen van angst en spanning glijden langs zijn bolle wangen omlaag. „Meester Eric! "snikt hij voor zich heen. „Nee, nee, niet teruggaan, hij Fret verslaan moeten ..." Radeloos schudt de arme dwerg zijn hoofd ... In een flits neemt Eric waar hoe het strijdtoneel zich plotseling wijzigt. Het rumoer van stemmen vermengt zich met het gekletter van hun zwaarden. Wil men hem te hulp komen? Nee dat kunnen slechts handlangers van Vagen zijn, die daar door die andere gang binnenkomen. De beide strijdenden kunnen zij niet benaderen, zo snel flitsen daar de wapenen heen en weer. Maar de oude krijger, die de bende aanvoert, neemt onmiddellijk zijn besluit. „De burcht, mannen! " schreeuwt hij. „Aanvallen! ! ! "

De plotselinge binnenkomst van de overvallers doet Olaf en zijn getrouwen als bij toverslag ontwaken uit de beklemming, waarin de aanblik van Tyr hen scheen te hebben gebracht. Onstuimig dringen ook zij het vertrek binnen en storten zich op de bende die Tyrfing in bezit wil nemen. Dof weerkaatsen de muren en gedreun van zwaarden op schilden en het snorren van pijlen mengt zich met de angstkreten van de getroffenen. Hier in deze oude gewelven, wordt het lot van de burcht opnieuw bestreden.
Maar in het tweegevecht komt geen onderbreking. Vreemd is het de Noorman te moede. Dat zwaard! Telkens weer komt het met meedogenloze zekerheid op hem toe, fonkelend en vlammend, met dat ijle maar toch zo doordringende geluid, dat hem door merg en been gaat. Daar! Ook deze slag kan hij nog afwenden. Wat is het toch, dat zijn spieren schijnt te verlammen? Waarom kan hij niet laten steeds maar naar dat staal te kijken? Als door een mist ziet hij Vagens gelaat, dat hem onwezenlijk en als verbaasd aanstaart. En nu begrijpt Eric het ... Wel rust dit zwaard in Vagens hand, maar ook *hij* wordt gedreven als door een verschrikkelijke kracht.
Met een uiterste inspanning poogt Eric de Fret in de ogen te zien. Maar juist daardoor weifelt hij een ogenblik en in die enkele seconden raakt het zwaard Tyr hem op de rechterarm zodat hij zijn eigen wapen laat vallen. Wanhopig deinst Eric terug. Hij voelt geen pijn van zijn verwonding, hij ziet slechts de van haat vervulde, bloeddoorlopen ogen van zijn tegenstander, die langzaam op hem toekomt. Hij ziet slechts het zwaard dat nu op zijn borst wordt gericht ...

Pijlsnel schiet Tyr vooruit in Erics richting. Maar wat is dat? Heeft de Fret zich zijn zekerheid laten ontnemen door de dwingende ogen van de Noorman? Die ogen, die hun kracht behouden hebben, óók toen zijn eigen zwaard op de vloer kletterde! Wat doet die stoot zoveel aan zuiverheid verliezen, dat de Noorman met een bliksemsnelle sprong de dodende spits kan ontwijken? „Het zwaard zal op de muur aan stukken breken! " gaat het door Eric heen. Maar als gedreven door een bovennatuurlijke kracht boort het staal zich diep in de muur en een regen van steenbrokken valt rondom neer. Een gerommel wordt hoorbaar, als teisterde een aardbeving het oude slot. Zonder op of om te zien, slechts gedreven door de zucht naar zelfbehoud, springt Eric weg van deze onheilspellende plek. Achter hem vallen met donderend geweld grote steenklompen omlaag, de muren wankelen ...

De aanblik van door angst vertrokken gezichten, doet de Noorman tot de werkelijkheid terugkeren. Vagens handlangers! „Versper de uitgangen! " schreeuwt hij in de richting waar hij door een wolk van stof heen het gelaat van Olaf ontwaart. „Laat niemand ontsnappen! "

Het komt Eric voor alsof een zware last van hem afgevallen is, nu het verschrikkelijke zwaard hem niet langer als in een bedwelming gevangen houdt. Snel gaan zijn blikken door het vertrek. Pum Pum staat als aan de grond genageld, maar een vallend stukje steen brengt de dwerg weer tot bezinning. In een flits ziet Eric de gestalte van de Fret, dan sleurt hij Pum Pum mee in een ontzaglijke sprong achterwaarts. Met oorverdovend geraas stort de gehele achtermuur in. Wilde angstkreten klinken op en dan daalt over alles een inktzwarte duisternis neer ...

In het duister botsen de mannen tegen elkaar. De Noorman is er zich het eerste van bewust welke gevaren hun nog verder bedreigen. „Naar de uitgang! " beveelt hij. Hij neemt Pum Pum in zijn armen en draagt hem in de richting, waar een zwak licht de trap naar boven aanwijst. Andere gestalten dringen zich voor en achter de Noorman de trap op. Ondanks stof en gruis herkent hij enkele van de mannen van Olaf en nu ontwaart hij ook de burchtheer zelf.
Achter elkaar stommelen de krijgers naar boven, bezeten door de gedachte dit oord van verschrikking zo spoedig mogelijk achter zich te laten. Even voor het luik, dat toegang tot de trap geeft, blijft Eric staan. Pum Pum ziet angstig naar hem op. Met donderend geweld komt opnieuw een steenmassa in beweging. Nog verder is het gewelf ingestort. Een regen van steenbrokken en verweerde kalk stort op de onderste trede van de trap neer. Geschrokken zien Eric en zijn mannen toe. Wat is er met de Fret en zijn handlangers gebeurd? Niets beweegt daar beneden. Wat is dit, een nieuwe valstrik?
„Geef u gewonnen! " roept Eric met stentorstem, maar alleen een zwakke echo geeft antwoord. Met het zwaard opnieuw in zijn hand gaat de Noorman uiterst behoedzaam enige treden naar beneden. „Alle uitgangen zijn bewaakt! " roep hij weer. „Niemand kan nog ontsnappen! Komt te voorschijn! " Weer blijft ieder antwoord uit. Vastbesloten gaat Eric verder de treden af.

Langzaam beginnen Erics ogen te wennen aan de duisternis. Zware steenklompen versperren de toegang tot het onderaardse vertrek. De Noorman klimt er overheen. Voet voor voet gaat hij verder. Voorzichtig daar, onder die ingestorte muur ... Hij bukt zich en tegelijk ziet hij wat hij zocht: het lichaam van een man, bijna bedolven onder een reusachtige steenklomp. Alleen zijn gezicht is vrij gebleven, het gezicht van Vagen. Stil ziet de koning neer op de trekken van de man die hem naar het leven stond en het rijk wilde ontnemen. „Hij ... en zijn makkers! " peinst Eric, om zich heen ziend. „In dit hol, waarin zij hun plannen smeedden, hebben zij hun graf gevonden. Maar waar is het zwaard dat hen allen betoverde? " Scherp oplettend baant hij zich verder een weg. Maar het zwaard ziet hij pas als hij zich toevallig omwendt. Het ligt vlak bij de Fret. De onnatuurlijke lichtglans heeft het behouden. Geen smet of kras ontsiert het blinkende lemmet, als in angstaanjagende tegenstelling met dit feest der verwoesting.

De Noorman overwint zijn aarzeling. Bukkend vat hij het zwaard aan. Hij moet zich verzetten tegen de neiging het onmiddellijk weer te laten vallen. Want daar is het weer, dat zangerig-klagend geluid, dat hem in het gevecht met Vagen als onder een dwang hield. Maar wat is dat andere? Wat is dat voor een gefluister, zo zacht als het ritselen van een boomblad? Maar het klinkt in zijn oor: „Noorman ... neem ... het zwaard ... Noorman ..." Wild ziet Eric om zich heen, harder, dringender nog klinkt de lispelende stem ...: „Neem het zwaard, Noorman! "

Automatisch begint de Noorman te lopen in de richting van de trap. Hij moet hier vandaan! Hij draagt het zwaard op zijn armen, maar de stem laat hem niet met rust. Die stem dreunt mee met zijn voetstappen en het is Eric te moede, als moest hij marcheren op een marslied van de dood. „Neem het zwaard, bezit de wereld ..." zingt de ijle stem. „Zwaard ... macht ... rijkdom ... land! " klopt het in het hoofd van de Noorman. Sneller gaat hij lopen om er aan te kunnen ontkomen. Maar sneller ook klinkt het met hem mee: „Eer en roem ... wereldmacht ... alles ... Eric ... help de mensen ... red de wereld tot ..." „Juist! " denkt Eric grimmig. „Tot ik er aan onderga! Nee, nooit! "

Blindelings stormt hij de trappen op. De mannen die bij het luik in angstige spanning op hem gewacht hebben, zien hem verbaasd aan. „Geen levend wezen meer beneden! " zegt de Noorman kort. „Het zwaard dat zij zochten, dit zwaard, heeft hen allen vernietigd! " In Olafs ogen leest hij een vraag en hij zegt: „Wij zullen dit zwaard onschadelijk maken! "

Bij het wegsterven van de nacht tekenen zich tegen de langzaam lichter wordende einder de donkere omtrekken af van een zwijgende stoet. Hol klinken de hoefslagen op de kale rotsgrond. Naast de burchtheer rijdt Eric. Awain en Ewoud volgen hen en een voerman met twee knechten komen achteraan. Door het dampende land brengen zij het zwaard van Tyr een kale bergtop op, om het onschadelijk te maken, voor altijd ...

Het zwaard van Tyr is in een berehuid gewikkeld, bijeengehouden met taai peeskoord. Langzaam, het zwaard torsend op zijn armen, loop Eric naar de kar die klaar staat. Hij hoort het weer, dat geluid van die geheimzinnige stem, als werd het door de wind naar hem toegebracht: „Nee ... Noorman, nee! ” Stokstijf blijft de koning staan. Luisteren moet hij al wil hij niet: „Het zal u berouwen ... wenen zult gij ... om deze daad! ” Krijtwit is Erics gezicht geworden. Verontrust door de plotseling zo vreemde houding van de koning doet Olaf een paar stappen naderbij. Wat is er met de Noorman? Doch eer Olaf hem bereikt heeft, werpt Eric met een krampachtig gebaar, als moest hij zichzelf overwinnen, het zwaard in de kar. Dof dreunen de planken die de kar moeten afdekken. Met vreesachtige ogen snoeren de knechten de meegebrachte touwen eromheen ... Een kort bevel van Eric. Daar duwen de mannen het krakend voertuig voort, over de laatste meters van de rotspunt ... De kar hobbelt over de rand, de wielen verliezen het contact met de grond .. Met zijn vreemde inhoud stort de kar in de diepte om, vele honderden meters lager, met een doffe klap het water te raken.

Eric ziet de buchtheer zwijgend aan. De mannen raden elkaars gedachten en de opluchting die hen beiden vervult. Want daar beneden, ver onder hen, bruist en kolkt het water. Een gele nevel als van brandende zwavel stijgt omhoog en met het gieren van de wind mengt zich een ijl-zangerige klaagtoon die langzaam wegsterft ...

Met een waarlijk vorstelijke maaltijd huldigt de heer van Tyrfing zijn koning aan de vooravond van diens vertrek. De knechten van de burcht, die delen in de algemene opluchting nu de samenzwering van de Fret is verijdeld, dragen de meest uitgezochte schotels op. Wijn fonkelt in het licht van de vele luchters en de edelen korten hun tijd met vrolijk gezang.
De burchtheer ziet het alles met innige blijdschap aan. Zware zorgen zijn van hem afgevallen, al hebben zij sporen op Olafs gelaat nagelaten. „U hebt Tyrfing van grote gevaren gered, koning! " zegt hij tot Eric met een warme klank in zijn stem. De Noorman ziet hem ernstig aan: „De grootste gevaren zijn altijd die," zegt hij, „welke ons in eigen huis belagen! " De burchtheer knikt peinzend. „Vagen was mijn aangewezen opvolger," vertelt hij. „Zelfs de hand van mijn dochter zou ik hem gegeven hebben! Maar zonder u, koning Eric ..." „Je moet Pum Pum bedanken! " meent Eric. „Als hij mij niet was gaan zoeken, zou hij bij jou niets hebben gevonden." Olaf kijkt even bevreemd op, maar Eric gaat voort: „Ik op mijn beurt zou dan geen boze vermoedens tegen Olaf hebben gekoesterd en misschien al lang zijn vertrokken, nog voor de Fret zijn plannen had kunnen uitvoeren! Wanneer kwam de Fret hier eigenlijk op de burcht terecht?" „Al als jonge schildknaap," antwoordt Olaf. „Maar hij stamde wel uit een zeer oude familie. U zult wel eens de naam van zijn halfbroer gehoord hebben: Baldon! "

„Baldon! " Eric fronst even zijn wenkbrauwen. „Zeker heb ik van hem gehoord! Hoeveel onheil heeft die niet over mij gebracht!"[1] „Baldon en de Fret waren beiden zoons van dezelfde vader," legt Olaf uit. „En naar wat ik hoorde, waren zij aan elkaar gewaagd." „En beiden kregen wat zij verdienden! " zegt de koning met nadruk. „Er was nog een derde broeder," vertelt Olaf verder. „Jaren geleden is hij weggevaren met een schip, naar men zegt in westelijke richting. Nooit heeft iemand meer iets van hem gehoord."

De komst van Heidrun onderbreekt hun gesprek. Het schijnt Eric toe dat ook zij er veel fleuriger uitziet. De dood van haar verloofde heeft haar blijkbaar niet aangegrepen. Alsof zij zijn gedachten geraden heeft, zegt het meisje: „De Fret als echtgenoot was niet mijn keus! " Eric ziet haar vriendelijk aan. Inderdaad, dit meisje was de eerste hier op de burcht in wie hij meende vertrouwen te kunnen stellen. „Waarom kom je niet met ons mee, naar mijn burcht? Winonah zal je gaarne ontvangen! "

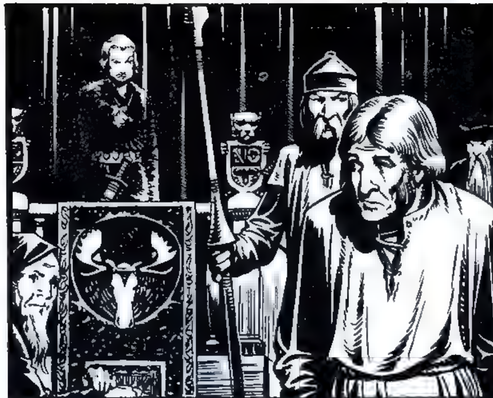
Eric ziet Olafs gelaat betrekken en hij heeft bijna spijt van zijn uitnodiging. Maar Heidrun ziet hem aan met ogen waaruit de blijdschap straalt en zegt zacht: „Het zou mijn liefste wens in vervulling doen gaan! " „Dan moet je ook maar gaan! " zegt Olaf bars, als om zijn ontroering te verbergen. „Maar vergeet je eenzame vader niet! " Met een hartelijke kus stelt Heidrun de burchtheer gerust. „Goed dan! " zegt Eric opgeruimd. „Bij het aanbreken van de dag rijd je van Tyrfing weg, naar huis! "

1 lees: HET RIJK VAN HET MIDDEN – STORM OVER CHINA.

HEIDRUN

Geëscorteerd door Awain, de oude Ewoud en een klein aantal bereden krijgers is Heidrun Olafsdochter welgemoed op weg naar Wograms burcht.
Niet minder welgemoed maakt Eric de Noorman op datzelfde moment - slechts vergezeld door de trouwe Pum Pum – een zwerftocht door het gebied noordelijk van Tyrfing. Hij is nooit eerder in die streken geweest; de schaarse bewoners weten nauwelijks van zijn bestaan af en het wordt tijd om daar verandering in te brengen. Maar elke dag die hij langer van huis blijft, wordt het gevaar dat binnen de muren van Wograms burcht sluimert groter ...
Op Erics burcht is men nog niet van de aanstaande terugkeer van de Noorman op de hoogte. Misschien zou dan die oude pachter, die daar in de grote zaal voor de rechter moet verschijnen, niet zo somber kijken. „Je geeft de beschuldiging toe? " „Ik ... beken! " zegt de man haperend. Onrustig dwalen zijn ogen rond. „Dan word je verbannen," zegt Wendir onbewogen, „voor de tijd van vijftien jaren wegens het jagen van een koninkijk hert! " Een beweging van ontsteltenis gaat door de aanwezigen. Zeker, men kent de meedogenloze straffen van 's konings plaatsvervanger, maar dit ... Verbanning voor z'n licht vergrijp. Wat bezielt Wendir? De rechter laat zijn strenge blik door de zaal gaan en het gemompel verstomt. Zonder de radeloze veroordeelde nog een blik waardig te keuren, verdwijnt hij met een zwijgende groet naar de raadsheren achter het zware gordijn dat de achterzijde van de rechterstoel afsluit.

Met hetzelfde onbewogen gezicht schenkt Wendir zich in zijn eigen vertrek een glas wijn in. De verschijning van een jonge vrouw stoort hem in deze bezigheid. „Drage?" vraagt hij met een wat mildere klank in zijn stem. „Waarom kijk je zo ontevreden?" Met een gemelijk gebaar haalt zij haar schouders op. Zij keert haar broeder de rug toe en zegt verbeten voor zich heen: „Altijd die vrouw van Tyrfing! Die Heidrun ... " „Welnu? " vraagt Wendir effen. Het meisje barst woedend uit: „Altijd was *ik* het gezelschap van de koningin! Overal vergezelde ik haar en mij vertrouwde ze alles toe. En nu ... Sinds zij hier is, is het altijd weer Heidrun, Heidrun! Ik kan die naam niet meer horen! Ik verdraag het niet langer! Dat kind met haar vleiende maniertjes ..."

Wendir ziet rustig op haar neer. Hij haalt zijn schouders op en vult zorgvuldig zijn glas. „Je moet je daarvan niet te veel aantrekken! " zegt hij. „Straks komt Eric terug en dan ..." Hij onderbreekt zich zelf. „Er zal hier meer veranderen dan jij kunt vermoeden! " gaat hij voort. „Wat bedoel je? " vraagt zij vorsend. Wendir staart afwezig in zijn glas. Hij brengt het aan zijn lippen en leegt het in één enkele teug. „Niets! " zegt hij kort. „Vergeet het maar."

In gedachten verdiept gaat Draga naar haar kamer. Stemmen uit het vertrek van de koningin trekken haar aandacht. Onwillekeurig blijft ze staan en kijkt stiekem naar binnen. „De koning zal nu wel gauw hier zijn! " hoort Draga de koningin zeggen. „Wát een man, koning Eric! " klinkt het geestdriftig antwoord. Draga voelt opnieuw de woede in zich opkomen. Dat is de stem van Heidrun. „U had het moeten meemaken, het gevecht in de gewelven van Tyrfing! " zegt het meisje ... Geruisloos trekt Draga zich van haar luisterpost terug want Heidrun maakt aanstalten om het vertrek te verlaten. Men mag haar hier niet vinden.

Maar wanneer Heidrun door de gangen loopt, komt zij wel iemand anders tegen ... Geen rustig ogenblik heeft Awain meer gekend sedert het avontuur op de burcht van Olaf. Dag en nacht vervolgt hem het beeld van de schone Heidrun. Maar hij heeft het nog niet gewaagd haar aan te spreken. Vandaag heeft hij de stoute schoenen aangetrokken. In een fraai gewaad gehuld treedt hij haar tegemoet. „Veroorloof mij, Heidrun, u te vergezellen ..." Opgeschrikt uit haar gedachten ziet het meisje hem wrevelig aan. „Ik ga liever alleen! " zegt ze kortaf. De ontstelde uitdrukking op Awains gelaat ontgaat haar niet en half-spottend voegt ze er aan toe: „Wie een meisje wil vergezellen verzorgt toch eerst zijn haar en baard? "

Awain staart haar beteuterd na. „Verheug u! " schalt een stem in zijn oor. Verstoord ziet hij op en hij staat op het punt een scherp antwoord te geven. Maar weer roept dezelfde stem: „Verheug u, de koning komt! " Zwierig komt Halfra nader. Aan zijn vrolijk-luidruchtige stem heeft Awain hem reeds herkend. Het is een merkwaardige verschijning, deze Halfra, die sedert enkele dagen de gastvrijheid van de koningsburcht geniet. „De koning komt, de koning komt! De vorst nadert zijn burcht! " Hij zingt het bijna uit en Draga komt nieuwsgierig toegelopen. „De ijlbode is zo juist aangekomen," vertelt Halfra deftig.
Draga ziet het bedrukte gezicht van Awain. Langzaam komt ze op hem toe en kijkt hem veelbetekenend aan. „Zo somber? " vraagt ze speels." Weer om Heidrun?" Hij kijkt verlegen, maar ze deint hem met een knipoogje voorbij om haar broer het nieuws te brengen.
De tijding van 's konings aanstaande terugkeer is al tot Wendir doorgedrongen. Maar de mannen die nu onopvallend in zijn kamer bijeenkomen, schijnen de vrolijkheid niet te delen. Somber staan zij rondom 's konings plaatsvervanger en een van hen zegt voorzichtig: „Er moet iets gedaan worden, wij lopen nu het gevaar dat ..." Waarschuwend heft Wendir zijn vinger op. „Iedere overhaasting is tot mislukking gedoemd," zegt hij langzaam. Een voor een neemt hij de mannen om hem heen op. Dan wendt hij zich af. „Ik moet nadenken! " zegt hij, „..laat mij alleen! "

De vreugde over de terugkomst van Eric vindt haar hoogtepunt in een luisterrijk maal in de grote hal van Wograms burcht. „Je ervaringen als mijn plaatsvervanger interesseren mij! " zegt de Noorman tegen Wendir. ..Ik wil van alles op de hoogte zijn." Wendirs mond vertrekt in een flauwe glimlach. „Vrouwe Winonah was zo vriendelijk mij haar volle vertrouwen te schenken! " antwoordt hij met een hoofse nijging van zijn hoofd voor de koningin, die op haar plaats tussen de koning en hem wat achteruit geleund is om het gesprek niet te storen. „Zijn er geen moeilijkheden geweest? " vraagt Eric. „De gewone dingen! " meent Wendir. „De dienaren komen het gebraad brengen," voegt hij er aan toe en hij grijpt naar het korte, brede mes waarmee men de vleesschotels eer pleegt aan te doen.

Erics aandacht wordt afgeleid door een dronk die aan het ondereinde van de tafel op hem wordt uitgebracht. Een zachte opmerking van Ewoud aan zijn linkerzijde doet hem omzien. „Door al die stemmen kon ik je niet volgen," zegt hij. „Wat wil je mij zeggen? " Ewoud ziet hem aan. „Luid spreken past niet onder alle omstandigheden," zegt hij met een flauwe glimlach. Eric buigt zijn hoofd naar hem toe. „Ik geef u de raad, koning, u goed van de toestanden hier op de hoogte te stellen ... Men spreekt van vreemde dingen ..."

De volgende morgen maakt Eric eerst een rondgang door de burcht. In de ruime benedenzaal treft hij een eenzame figuur aan. „Awain! " roept de Noorman vrolijk. „Waarom zo somber? Heeft de wijn van gisteren je vreugde in het leven vergald! " De edelman zucht. „Er zijn smarten die meer de geest uitdoven dan de zwaarste wijn," zegt hij moedeloos. Met vrolijke verwondering kijkt Eric hem aan. „Ik heb wel meer mannen zo horen spreken! " zegt hij goedmoedig. „Maar dan waren ze verliefd! Vooruit vertel mij: wie is het? " De ander trekt onwillig met zijn schouders. „Het is Heidrun ..." antwoordt hij met een schichtige blik op de koning. „En jij waagt het natuurlijk niet haar aan te spreken! " meent de Noorman. „Wel ik zal je helpen, liever dan je zo somber te zien kijken! "

Awain maakt een afwerende beweging. „Het heeft geen nut," zegt hij en knijpt krampachtig zijn lippen samen. Er gaat de Noorman een licht op. „Een mede-minnaar? " vraagt hij plagend. „Is er een andere man die bezit genomen heeft van het hart van je uitverkorene? " Awain knippert aarzelend met zijn ogen. „U zelf, koning! " zegt hij dan plotseling, het ene oog veelbetekenend toegeknepen.

Erics verwondering vindt een uitweg in een onbedaarlijk lachen. De bedienden die juist door de hal komen, zien vermaakt toe. Zo vrolijk hebben zij de koning nog nooit gezien. Awain staat er met een verongelijkt gezicht bij en weet met zijn houding geen raad. Eric schatert het uit. De koningin komt met een verbaasd gezicht toegelopen, niet wetend wat zij er van denken moet. „Luister, Winonah!" zegt Eric. „Awain ziet in mij een mededinger. Nee, meer nog," hij moet weer lachen, „hij meent dat Heidrun hem afwijst omdat zij ... op *mij* verkikkerd is. Op mij, stel je voor!"

Winonah ziet de Noorman effen aan. „Dat is toch zo vreemd niet? " zegt ze onschuldig. „Je ziet er nog flink genoeg uit-eh-voor je leeftijd bedoel ik ... En wat weet een meisje als Heidrun van wat mannen nu eigenlijk waard zijn? " Nu is het Erics beurt om zich opgelaten te voelen. Het is maar goed dat Awain zich al uit de voeten gemaakt heeft, anders zou Winonah tegen twee domme gezichten moeten aankijken!

De guitige flikkering in haar ogen doet Eric weer bijkomen. „Jonkvrouwe Heidrun is inderdaad met grote schoonheid begiftigd!" zegt hij dan nonchalant, „en haar jeugd behoeft geen bezwaar te zijn ..." Onderzoekend kijkt Winonah naar hem op. „Wat bedoel je, geen bezwaar? " vraagt zij argwanend. „Om een gesprek met haar te hebben over Awain! " zegt Eric. „Ik zal dat meisje eens gaan opzoeken! "

Met blijde verwondering kijkt Heidrun op als Eric zich aandient. Ze bloost om dit onverwachte bezoek en haar stem klinkt wat onvast, als ze zegt: „Mijn koning, u zoekt toch niet naar mij?" In zijn verwarring ontgaat het Eric hoezeer ze op het laatste woord de nadruk legt. „Toch wel, Heidrun. Mijn bezoek geldt jou ... Er zijn een paar dingen die eh ... zorgen, die mij drukken en een rustig ... een vertrouwelijk gesprek tussen jou en mij vereisen ..."
Met langzame tred komt het meisje naar hem toe. Haar ogen schitteren en er is iets in haar houding dat Eric waarschuwt. Hij wendt zich wat terzijde en gaat voort: „Ik ben dit niet gewoon, maar ... eh ... het moet nu eenmaal." Heidrun zwijgt maar haar ogen brengen Eric helemaal in de war ... Hoe weinig vermoedt hij dat Heidrun het ogenblik gekomen waant, waaraan zij in haar stoutste dromen nauwelijks heeft durven denken ... Maar dan ineens, als het meisje vlak voor hem staat, schiet de waarheid door de Noorman heen. Awain heeft gelijk gehad. Dit meisje is op hem ... Ontsteld doet hij een stap achterwaarts, maar het is al te laat! Met een juichkreet werpt zij zich met beide armen om zijn hals. Eric is zo verbouwereerd door deze plotselinge gevoelsuiting, dat hij nauwelijks weet wat hij doen moet. Instinctmatig buigt hij zijn hoofd achterover om aan haar vurige omhelzing te ontkomen.
Noch Eric, noch Heidrun hebben intussen bemerkt dat achter het gordijn de gestalte van Draga verschenen is, die met intens leedvermaak het gehele tafereel gadeslaat ...

De volslagen onverwachte uitbarsting van Heidruns gevoelens brengt Eric tot de werkelijkheid terug. „Je vergist je, Heidrun! " zegt hij ernstig, „dit ... dit kán niet! ! " Maar het meisje blijft zich aan hem vastklemmen tot de Noorman haar met zacht geweld van zich losmaakt. „Nu genoeg! " zegt hij, maar zijn stem klinkt niet zo streng als hij bedoelt. „Je vergeet jezelf, Heidrun! " Met een verwilderde blik deinst het meisje achteruit en laat zich snikkend op een rustbank vallen. De Noorman voelt zich méér dan onbehaaglijk. Hoe moet hij het aanpakken om haar tot rede te brengen? „Ja, ik wilde je spreken," zegt hij tenslotte, „maar niet hierover ... niet over dit ... nu niet ... maar over Awain! " Verwonderd ziet het meisje op. „Over Awain? " vraagt ze. „Met mij? "

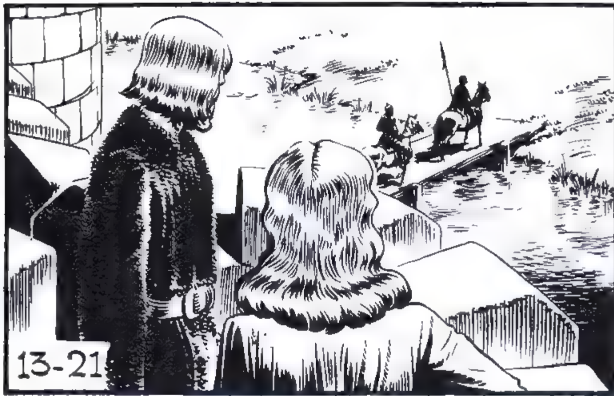
Eric maakt aanstalten om zich strategisch terug te trekken. „Wij zullen erover spreken als je wat rustiger bent geworden," zegt hij. „Je neemt dit alles veel te zwaar op. Droog je tranen, het leven belooft nog zo veel ..." Niet-begrijpend staart Heidrun hem na, heen en weer geslingerd tussen hoop en vrees. Wat bedoelt Eric nu?
Draga trekt zich behoedzaam uit haar schuilhoek terug. „Ha! " denkt ze schamper, „nu zal er iets gaan gebeuren met dat lieve kind ... Als Winonah dit te horen krijgt! " Maar eerst heeft zij iets anders te doen. Wendir, haar broer, zal ze het eerste deelgenoot maken van dit nieuwe ... dit *goede* nieuws. Met een lachje van grimmige voldoening spoedt zij zich door de gangen ...

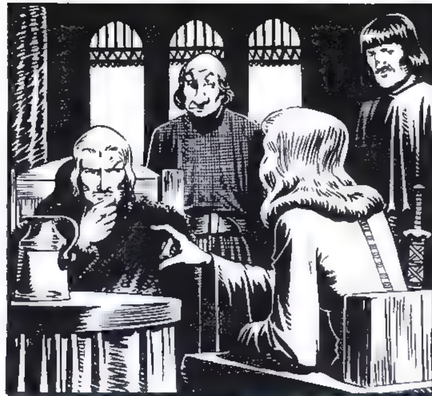

„Ik heb nieuws voor je, over Heidrun! ” klinkt de harde stem van Draga. Wendir schrikt op. Hij heeft zijn zuster niet horen binnenkomen. Verstoord over de onderbreking van zijn spel, ziet hij haar minachtend aan: „Alweer Heidrun,” smaalt hij, „ik hoor niets anders van je! Je bent zo jaloers als een klein kind. Laat mij met rust! Het geluk lacht mij toe! ” Draga doet alsof ze de woorden van Wendir niet gehoord heeft. Met een vermaakt lachje vult ze een beker met wijn en zegt dan langzaam: „Kleine kinderen plegen veel te horen! ” Ze ziet op de dobbelaars neer en zonder zich aan het onwillige schoudertrekken van Wendir te storen, begint ze, opzettelijk omslachtig, te vertellen wat er is voorgevallen. De plaatsvervanger van de koning luistert slechts met een half oor en het dobbelen gaat door. Maar als Draga de naam van de Noorman noemt, kijkt hij even op en dan speelt ze haar grote troef uit: „En toen omhelsde Heidrun onze geliefde koning en hij ...” „Wat? ? ? ” onderbreekt Wendir haar. Hij is zo verrast dat zijn hand met de dobbelstenen middenin de schuddende beweging blijft steken, alsof deze plotseling door iemand wordt vastgehouden.

Draga ziet haar broeder zegevierend aan, maar hij kijkt langs haar heen met een starende blik, alsof de betekenis van dit bericht slechts langzaam tot hem doordringt. Dan werpt hij eensklaps de dobbelstenen op de tafel neer met zoveel kracht, dat ze wegspringen door het vertrek. „Dat is het! ” grijnst hij, „de kans waarop ik wachtte ...”

Met voldoening kijkt Wendir neer op de beide ruiters die het slot verlaten. De koning rijdt uit om zich van de toestand in het rijk op de hoogte te stellen. Ewoud vergezelt hem. „Twee paar ogen minder! " gromt Wendir, „en de plaatsvervanger van de Noorman heeft voorlopig weer het rijk alleen voor zich! " voegt hij er met een grijns aan toe. Draga, aan zijn zijde, staart de gestalten na die zich snel verwijderen. Zij begeven zich naar hun handlangers. „Een strijd, met de Noorman kunnen we niet wagen," zegt Draga, „maar Winonah, háár kunnen we winnen voor onze plannen. Zij heeft de gunst van het volk. Als 't ons gelukt, kunnen wij de macht aan ons trekken en de koningin onze wil laten uitvoeren! " „Dus zullen wij de Noorman onmogelijk maken! " zegt Wendir. „Hoe leggen we 't aan om het verhaal van Erics avonturen met Heidrun ..." Draga maakt een afwerende beweging. „Nog niet! " zegt ze beslist. „Nog wat geduld! Vóór de tong en het argwanend oor hun werk doen, moet méér gebeuren! Luister slechts ..."

Even later gaat Draga met sluipende bewegingen door het vertrek van Heidrun. Ze staat roerloos te luisteren. Nee, niets kan haar nu storen. Ze kijkt snel de kamer rond en weldra hebben haar ogen iets ontdekt dat haar aanstaat. „Een schone armband! " mompelt ze, terwijl ze het sieraad op haar hand weegt. „Jammer dat ik die niet zelf houden kan, nóg niet! " En ze gaat met de armband Heidruns kamer uit.

Winonah voelt zich wat ongedurig nu Eric weer uitgereden is om zich aan de staatszaken te wijden. Bijna strelend gaat haar blik over alle dingen die Eric toebehoren. Maar wat is dat daar, op de grond? Een armband? Dat wapen kent zij toch, maar ...
„Vrouwe Winonah, ik zocht u overal! " De koningin ziet op. Draga komt binnen en loopt vlug naar haar toe. „Vrouwe, dat is toch het wapen van Tyrfing? Dat moet aan Heidrun toebehoren ..." Winonah kijkt wat verbaasd naar de armband. „Ja," zegt ze, „ik heb Heidrun daar wel eens mee gezien! " Draga werpt haar een schichtige blik toe. „Hier! ? " zegt ze bijna fluisterend, „in heer Erics vertrekken! " Alsof ze van de gedachte schrikt, trekt ze met haar schouders en gaat voort: „U kunt hier beter maar geen melding van maken, vrouwe! U weet hoe slecht de mensen zijn en hoe gauw er wordt rondverteld dat Heidrun hier, in de vertrekken van de koning ..." Ze schudt met een wanhopig gebaar het hoofd, alsof ze niet verder durft te gaan. Maar Winonah ziet haar nietbegrijpend aan. „Wat praat je toch? " vraagt ze. „Hoe kun je nu denken dat dit lieve meisje met oneerlijke oogmerken hier zou komen? Foei! Hier heb je de armband. Breng hem naar Heidrun. Het arme kind zoekt er misschien naar! "
Met een koel knikje verwijdert de koningin zich. Draga achterlatend, die nauwelijks haar woede en teleurstelling kan bedwingen. „Dit lieve meisje! " bauwt ze de koningin na, wanneer ze er zeker van is dat Winonah haar niet meer horen kan. „Wacht maar! Je zult nog dingen te weten komen, die je gemoedsrust wèl aantasten! "

Erwin, de zoon van Eric, is met Pum Pum in de kamer van zijn moeder. Een bescheiden klop op de deur doet de koningin opzien. Buigend komt Wendir binnen. Hij ziet er terneergeslagen uit en zijn stem klinkt niet erg vast, wanneer hij de koningin verzoekt haar alleen te mogen spreken. Met een verwonderde blik wenkt zij de dwerg en Erwin het vertrek te verlaten. Wendir wendt het gelaat van de koningin af en zendt Pum Pum een blik vol haat na ...
„Ik maak mij zorgen," zegt Wendir langzaam, „over de zware schatting die de koning aan de pachters heeft opgelegd. Er wordt gemord. Ik vraag mij af wat hij wil met al deze rijkdommen! " Winonah werpt hem een ijskoude blik toe. „Wat wil je daarmee zeggen, Wendir? " vraagt ze uit de hoogte. De plaatsvervanger van Eric haalt zijn schouders op. „Ik leg u de zorg voor die mij drukt," zegt hij. „Ik wil niets beweren, ik deel u mijn gedachten mede. En mijn verstand zegt mij ..." „Wat zegt je verstand je? " vraagt Winonah scherp. „De koning eist zovéél," antwoordt Wendir. Waartoe heeft hij dat ..." Hij hapert ... en zwijgt.
De koningin is eensklaps opgestaan. „Ik beveel je mij nu óók de rest van je gedachten mee te delen! " zegt ze en in haar stem trilt nu iets van verontwaardiging. „Tja ... als u er op staat! " zegt Wendir langzaam. Hij kijkt peinzend naar de vloer, zodat Winonah zijn ogen niet kan zien ... noch de triomfantelijke schittering die er in ligt, nu hij zijn opzet zo volkomen ziet gelukken.

„Betreffende deze drukkende schattingen, vrouwe," zegt Wendir met gemaakte verlegenheid, „vraagt men zich af of de koning wellicht verplichtingen heeft aanvaard die niet het rijk ten goede komen. Persóónlijke verplichtingen, bedoel ik ..." Met een bevelend gebaar legt de koningin hem het zwijgen op. „Je persoonlijke gedachten boezemen mij geen belang in, Wendir," zegt zij. „Verlaat dit vertrek en kom terug als Eric hier is, om deze opmerkingen te herhalen." Wendir haalt zijn schouders op en verdwijnt.

Draga wacht hem op in zijn vertrek. „Ik heb een beetje onrust gezaaid," grijnst hij. „Hm ..." komt Draga spottend, „en vanavond krijg ik bezoek! Halfra! Je kent hem toch wel, die blaaskaak! maar met ogen voor mij! " Ze lacht veelbetekenend, maar Wendir haalt zijn schouders op. „Wat wil je met *die* man? Grootspreker, pluimstrijker, met het hart vóór op de tong! " „Juist dáárom kan hij ons van nut zijn! " zegt Draga en Wendir knikt, ineens begrijpend.

's Avonds komt Halfra op bezoek. Nauwelijks kan hij zijn vreugde verbergen, want nóóit had hij gedacht door Draga te worden uitgenodigd. „Mijn tong verlamt mijn oog .. uh ... omgekeerd, hola! " zegt Halfra. „Uw schoonheid ligt als een parel gevat in de gulden omlijsting van dit vertrek .. ahem. Welaan, eer en genoegen bereidt u mij buiten alle grenzen! " Vanonder haar halfgesloten oogleden werpt de vrouw hem een lange blik toe. Met een bestudeerd-langzame beweging verandert ze iets aan een haarlok. Een innige voldoening gaat door haar heen. „Goed zo, heer Halfra," denkt ze, „kijk uw ogen maar uit! Werp je maar aan mijn voeten, dat past mij uitstekend ..."

„Vele schone vrouwen pleeg ik op mijn reizen te ontmoeten, maar u ..." snuift de krijgsman, zijn knevel opstrijkend. „Ik? " zegt Draga, „steeds opgesloten binnen deze muren ..." „Maar er zijn toch genoeg ogen die u bewonderen," zegt Halfra. „Stellig! Ogen van mannen, die u de wensen van de lippen lezen!" Draga haalt haar schouders op. Zij staat op en zegt: „Echte mannen, zoals jij, vindt men hier nauwelijks. Wat denk je eigenlijk van onze koning, Halfra? " „De koning? Ah! Eh ...Hij is een man van kracht, een man van wil, de grootste zwaardvechter van het noorden ... de beste ..."

„Ach, hoe slecht ken je de Noorman," onderbreekt Draga hem triest. „Hoe zou je hem ook kunnen beoordelen als ik? " Ze wendt zich af en gaat voort: „Eens trachtte hij mij over te halen om ..." „De koning en jij? " vraagt hij. „Het is hem niet gelukt! " zegt ze hooghartig. „Mijn hart wachtte op een ander! " Even laat ze haar vingertoppen over Halfra's arm glijden en gaat dan verder: „Nu heeft hij het oog op Heidrun laten vallen ... Maar, het is het ergste voor de koningin! " gaat ze kwijnend voort. „Zó vaak is haar man afwezig, zó trouw blijft zij hem! Altijd ... en nu ... dit ..."

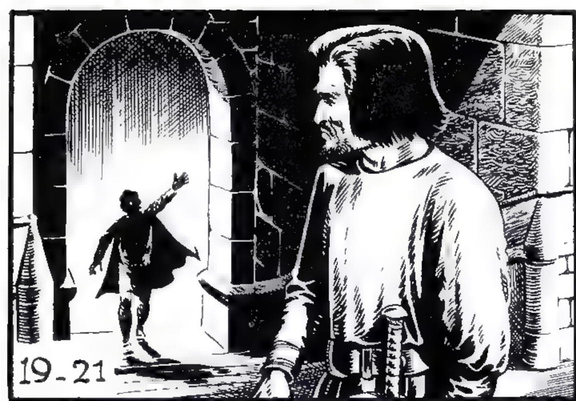
„Hier moet gehandeld worden! " zegt Halfra. „Daden, vrouwe! De ogen wegnemen die de sluier van de koningin, ik bedoel ... ahem ... Dat is plicht, mannenplicht! Ik stel terstónd een onderzoek in! " Hij buigt zich over Draga in een onverwacht afscheid. „Aha, zo is het goed! " denkt Draga. „Halfra naar de koningin. *Nu* komt er schot in ..."

Winonah ziet verwonderd op van het schrijfwerk dat haar bezighoudt. „Beste Halfra! " zegt zij, „wat voert je tot mij? " Zij mag de vrolijke man wel: een luidruchtige, maar aangename gast! „Eerbiedig groet ik u! " zegt Halfra. „De eer, vrouwe Winonah, het minst zichtbare bezit van de mensen, maar ook het méést kwetsbare eigendom, drijft mij tot u ..." „Heeft men je eer aangetast, Halfra? " „Nee," zegt hij met stemverheffing, „niet de *mijne*! Het is juist mijn eer die mij dwingt te spreken en te strijden voor mijn koningin! Uw lot, vrouwe Winonah, is het dat mij bezighoudt. U verdient dit niet. U staat daarvoor te hoog, het is uw koninklijk recht dat u ... ahem ..." Een opgewonden kreet onderbreekt Halfra. Hij ziet Heidrun binnenkomen, haar ogen groot van verrassing. „Vrouwe Winonah! " roept zij zenuwachtig, „Zie, welke geschenken men mij heeft gezonden uit een oostelijk leen! " Met een stralend gezicht ziet zij de koningin aan. De onstuimigheid van het meisje heeft Winonah overrompeld. Voor een ogenblik vergeet ze de vreemde woorden van Halfra en buigt zich over het kostbare gewaad dat Heidrun haar toont.

„Een zéér ongewenste storing," mompelt Halfra voor zich heen. Hij werpt Heidrun een stekende blik toe en zegt luid: „Dat ik mij terugtrekken moge! Voorwaar, gewichtiger zaken houden u thans bezig! " Het klinkt onverwacht scherp uit de mond van deze hoffelijke krijger. Maar vóór Winonah iets zeggen kan, is Halfra verdwenen ...

Boos stapt Halfra door de burcht, als hij Awain ziet lopen. „Hola! Awain een ogenblik! " buldert hij. Gewichtig treedt Halfra nader. „Hoe had ik kunnen denken welke vréselijke dingen zich binnen deze muren afspelen! " Awain kijkt hem niet begrijpend aan. „Welke vreselijke dingen bedoel je? " vraagt hij. „Die arme koningin! " roept Halfra meewarig uit, „...wij moeten het haar vertellen." „Wat vertellen? " vraagt Awain. „Van de koning natuurlijk! " roept Halfra luidkeels. „O, hoezeer had ik dit voor onmogelijk gehouden. Hoe tórénhóóg heb ik Eric verheven in mijn gedachten en in mijn woorden! Hoe weinig had ik kunnen vermoeden dat hij ..." „Verklaar je nader! " dringt Awain onheilspellend kalm aan. Halfra ziet wel de verandering in Awains houding. „Hard moet het voor deze trouwe kerel zijn de waarheid te vernemen ..." denkt hij. „Maar mag ik zwijgen? Nee!!" „De koning besteedt meer aandacht aan Heidrun dan de eer van vrouwe Winonah gedoogt!" zegt hij met vaste stem. „Ik meen dat wij haar moeten waarschuwen. Nu, onmiddelijk." „Zwijg!" roept Awain uit. Hij ziet Halfra strak in de ogen. „Je beledigt onze koning. Je tast zijn naam aan! Je lijkt wel gek! " Met een flitsende beweging trekt hij zijn zwaard: „Voor de koning! " roept hij uit. Halfra toont zich in 't geheel niet uit het veld geslagen. In een wijde boog doet hij zijn zwaard opspringen uit de schede: „Voor de koningin! " Strak zien de tegenstanders elkaar in de ogen ... De zwaarden kletterden op elkaar.

Awain moet al spoedig vaststellen dat hij zich in die zwierige praalhans van 'n Halfra lelijk vergist heeft. Hij blijkt een geducht tegenstander te zijn, die van zijn grotere lengte uitnemend profijt weet te trekken. Hij blijft opdringen en hij hanteert het zwaard met zoveel kracht, dat zijn tegenstander een onverwachte uitval slechts met moeite kan ontwijken. Maar daarbij verliest hij zijn evenwicht en komt ten val ... „Verrijs! ! Ik bedoel ... sta op! " roept Halfra, die onmiddellijk terugwijkt. Met een tegelijk verbaasde en waarderende blik herstelt Awain zich. Ridderlijkheid kan hij zijn tegenstander niet ontzeggen!

Weer gaat de strijd voort. Het rumoer van de tweekamp heeft velen verbaasd doen toelopen. Maar geen der wapenknechten durft tussenbeide te komen. Pum Pum, verontrust door het gekletter van de zwaarden, komt om een hoek kijken. Wat is dat? Halfra en Awain op leven en dood lijkt wel ... Hij snelt weg.

Geheel in beslag genomen door de inspanning van de strijd hebben de beide mannen nauwelijks oog voor hun omgeving. Meer en meer voelt Awain zich teruggedrongen. „Houdt op! " klinkt plotseling een hoge stem. Het is alsof er een schok door de tegenstanders gaat. Met opgeheven zwaard zien zij op. Daar staat, gewaarschuwd door Pum Pum, de koningin zelf. Boosheid ligt in haar ogen. „Hoe wagen jullie het," zegt ze luid, „de vrede van de burcht te verstoren? "

„Wat bezielt jullie? " vraagt zij verwijtend. „De koning is afwezig en jullie gaan elkaar als ... als boeven te lijf! " Zwijgend staan de beide mannen voor haar. Geen verontschuldiging komt over hun lippen. Met strakke gezichten zien de wapenknechten toe. Pum Pum kijkt met boze ogen naar de mannen, die, rechtop maar toch onderdanig, voor de koningin staan. Winonah wordt onwillekeurig wat zachter gestemd. „Beheers je voortaan beter! " zegt ze wat zachter. „Wanneer jullie oordeel niet hetzelfde is, kun je daarover met elkaar spreken. Maar het zwaard hef je niet tegen vrienden! Je zwaard behoort de koning en hem alleen! "

Dit verwijt treft Halfra als onrechtvaardig. „Mijn zwaard behoort de koning! " herhaalt hij krachtig en met verheffing van stem voegt hij er aan toe: „Maar niet aan een koning die ..." „Geen woord meer! " buldert Awain, terwijl hij Halfra dreigend bij de schouder grijpt. In uiterste verbazing blikt Winonah van de een naar de ander. Dan zoeken haar ogen die van Halfra en zij ziet hem doordringend aan. „De koning ... die ... Halfra? " vraagt zij langzaam, maar met een onheilspellende klank in haar stem. „Die wát, Halfra? Antwoord mij! " Halfra zoekt tevergeefs naar woorden. Winonah ziet de hulpeloosheid op zijn gelaat, maar met ingehouden toorn gaat zij verder: „Wel, Halfra? Komaan, laat mij je gedachten eens horen! "

Wanhopig slaat Halfra zijn ogen ten hemel. Wat moet hij doen? Zwijgen! Wat kan hij anders doen? Hij kan toch niet in het bijzijn van de knechten over deze zaken spreken? „En jij, Awain? " zegt Winonah fel. „Tróuwe dienaren heeft de koning! " Nauwelijks merkbaar schudt deze zijn hoofd. Ook de koningin kan van hem niet verlangen dat hij de laster over Eric herhaalt. Zijn eer gedoogt het niet. Met een ruk keert Winonah zich tot de wapenknechten. „Brengt hen weg! " zegt ze gebiedend. „In de kerker zullen zij hun verstand terugvinden."

In het halfdonker van de vochtige gevangenis worden beide tegenstanders aan hun gedachten overgelaten. Awain zinkt zwijgend op een lage kruk neer. Halfra beent snuivend rond. „Stenen en ijzer! " mompelt hij. „Afgrijselijk! Geen tafel, geen licht ... Ah, maar wel een spin. Kwalijke dieren! Spinnen met hun vele poten en hun draden ... Draden om anderen in te vangen! Wat doet een mens schrikken van zo'n klein schepsel? Angst? Of argwaan jegens zijn bedoelingen? " „Er zijn ook menselijke spinnen! " onderbreekt Awain hem, „en het komt mij voor dat zij in de burcht hun netten spinnen ... en dat wij de eerste prooi zijn! " Halfra wendt zich verrast om. „Ah! Men wil dat wij elkaar bestrijden? Bij Thor, Awain, je kunt wel eens gelijk hebben! ! "

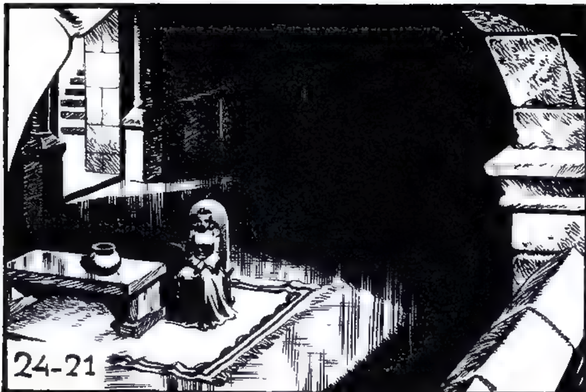

Met een brede armzwaai trekt Halfra een krukje naar zich toe, waarop hij zich behoedzaam neerlaat. Hij buigt zich ver voorover, zodat zijn gelaat bijna dat van Awain raakt en zegt plechtig: „Menselijke spinnen in de burcht! En wij de vliegen! Jij, Awain voor de koning, ik voor de koningin. En men wil zelfs dat deze tweedracht zich uitbreidt? Bij Thor! In deze kerker worden mij vele dingen duidelijk! Luister! ”

De oude wachter die af en toe door het luikje loert, schudt wijsgerig zijn hoofd: „ ... vreemd volk, de edelen, ... eerst vechten op leven en dood en nu zitten ze bij elkaar als broeders ...”

Onbewust van de schaduwen die zich over de burcht beginnen uit te spreiden, speelt Erwin een vrolijk spel. Pum Pum staat er genoeglijk lachend bij. „Ha, moeder! ” zwaait Erwin met zijn houten zwaard. „Wat kijk je ernstig! ” „Ik wilde dat vader hier was, Erwin,” zegt ze. Erwin knikt geestdriftig. „Vader komt gauw hoor,” zegt hij vol vertrouwen. „Iedereen spreekt over vader. Hij is toch de koning? Vanmorgen hoorde ik nog de dienaren spreken over vader en tante Heidrun! ” Geschrokken ziet Winonah hem van zijn houten ros klauteren. „Over tante Heidrun? ” vraagt ze langzaam. Erwin knikt. „Ze zeggen dat vader erg veel van die tante houdt. Hij heeft haar een kus gegeven! ” „Wat zeg je daar voor rare dingen? ” vraagt Winonah. „Raar, moeder? ” vraagt Erwin onschuldig. „Ik krijg óók wel eens een kus van tante Heidrun! ” Pum Pum kijkt met angstige ogen beurtelings naar Erwin en zijn moeder.

In een plotselinge opwelling is Winonah de onschuldige, vragende ogen van de kleine Erwin ontvlucht. In de verlaten grote hal laat de koningin zich moedeloos in een zetel neer. Niet de inhoud van de beschuldiging jegens Eric treft haar het zwaarst. Zij kent de koning immers? De praatjes van de bedienden kunnen onmogelijk waarheid bevatten. Maar wat is er gaande in de burcht dat dit soort geruchten zich kunnen verspreiden? Bijna zonder gerucht te maken voegt Pum Pum zich bij haar. Met een poging tot een glimlach ziet Winonah in zijn trouwe ogen. Zij vermant zich en, opstaande, begeeft zij zich naar het venster. „Ik vraag mij af, Pum Pum," zegt ze nadenkend „waar Heidrun zich bevindt! "

Winonah kan niet vermoeden dat de dochter van Olaf op ditzelfde ogenblik op weg is naar Wendir. Draga is haar met geheimzinnige woorden komen uitnodigen bij 's konings plaatsvervanger. Niet weinig verwonderd over de plotselinge vriendelijkheid van de anders zo stugge hofdame, volgt zij deze vrouw en Heidrun vindt niet onmiddellijk woorden ter begroeting als Wendir haar met een hoofse buiging een zetel aanbiedt. „Je hebt dus van de koning geschenken ontvangen? " vraagt Wendir haar minzaam. „De koning bevindt zich nu in het oosten! Het is jammer dat de koningin het voornemen heeft je weg te zenden vanwege je armband ..." „Mijn armband?" vraagt Heidrun ontsteld. „Maar ik begrijp niet ..." Wendir wuift achteloos met zijn hand. „Trek je daar niets van aan! " zegt hij. „Een grote gebeurtenis wacht je! De koning heeft mij alles over jou ... en hèm verteld. Ik kan je zeggen ... dát álles in orde komt ..."

Met stijgende verbazing hoort Heidrun Wendir aan. Een grote vreugde welt in haar op. „Jaja! " spint Wendir aan zijn verzinsels. „Hij kon binnen deze muren zijn gevoelens niet laten blijken. Maar het is zijn wil dat je je bij hem zult voegen! " „Mijn koning! " zegt Heidrun hartstochtelijk. „O, ik wilde dat ik hem spreken kon, nu! Oh, ik zou hem zeggen ..." „Ten dele kan ik aan je wens tegemoet komen! " zegt Wendir met geveinsde onderdanigheid. „Zou ik mijn aanstaande koningin niet terwille zijn? Over een uur vertrekt een koerier naar de koning. Je kunt hem een brief schrijven met álles erin wat je voor hem voelt ..." Opgetogen grijpt ze naar de ganzeveer die Draga haar aanreikt.

Pum Pum heeft Winonah alleen gelaten. Stilletjes loopt hij door de gangen. Heeft de koningin niet naar Heidrun gevraagd? Waar zou het meisje zijn? Een licht gedruis van stemmen dringt tot de kleine man door. Hij blijft staan. Dat is toch het vertrek van Wendir? Voorzichtig sluipt Pum Pum nader.

„Mijn geliefde Eric," hoort hij Heidrun zeggen. „Vergeef mij dat ik zo lichtzinnig onze jonge liefde in gevaar heb gebracht! ..." De stem van Wendir onderbreekt haar. ,,Wanneer je nu de brief ondertekent, zal ik de koerier onmiddellijk laten vertrekken! " Er valt een ogenblik stilte. Pum Pum houdt zijn adem in. Daar begint de stem van Erics plaatsvervanger weer: „Ik laat je nu dadelijk wegbrengen naar mijn eigen burcht. Daar kun je op de koning wachten!" De geluiden in het vertrek doen Pum Pum zich snel terugtrekken. Wat wil Wendir met Heidrun?

„Heidrun! " roept Pum Pum hijgend, als hij buiten adem het vertrek van de koningin komt binnenhollen. „Zij brief schrijven aan koning. Zij op koning wachten! " „Wat zeg je daar, Pum Pum? " vraagt Winonah. „Waar is zij? Wat weet je van haar? " Struikelend over zijn woorden vertelt de dwerg wat hij zo juist heeft gehoord. „Naar de burcht van heer Wendir gaan! " besluit hij, „ik hoorde hem duidelijk zeggen: Daar op koning wachten! " Winonah rijst op. Haar gelaat staat onbewogen. „Kom! " zegt zij, „wij gaan Wendir opzoeken! " Bij de ingang van Wendirs vertrekken aarzelt Winonah even; Pum Pum bemerkt het niet en schuift de gordijnen opzij. Maar noch Wendir, noch Heidrun bevinden zich hier. Slechts Draga wendt zich met een verraste beweging naar de koningin. „Waar is je broeder? " vraagt Winonah streng. „Ik moet hem spreken! " „Wendir is niet hier," zegt Draga met nauwverholen leedvermaak. „Zaken van het rijk hebben hem weggeroepen! " „Van het rijk? " vraagt de koningin fronsend. Draga knikt. „Zijn persoonlijke zaken van de koning dan geen rijkszaken? " vraagt ze met goedgespeelde verbazing.

Winonah ziet de hofdame doordringend aan, maar Draga wendt haar hoofd af en gaat voort: „Wendir geeft uitvoering aan zekere opdrachten van de koning in zake de dochter van Olaf. Na aankomst van de geschenken ..." Met grote verontwaardiging ziet de koningin haar aan. „Wat bedoel je daarmee? " vraagt ze dreigend, „verklaar je nader, Draga! "

„Ik meen," zegt Draga met geveinsde ontsteltenis, „dat Heidrun vertrokken is om de milde gever te bedanken voor de geschenken die hij haar zond! " Winonah begrijpt onmiddellijk wat zij bedoelt. Als een messteek treffen haar ditmaal Draga's woorden. Eric! bonst het in haar hoofd. Eric! „U doet er goed aan wat te gaan rusten, vrouwe Winonah," zegt Draga. „Overigens ... heeft u Halfra al gesproken? " „Halfra? " Winonah zegt het bitter. „In de kerker, met Awain. Ze vochten samen en wilden mij de reden niet vertellen." Draga glimlacht verstolen. „Kom nu, vrouwe ..." zegt ze met goedgespeelde zorg, „u ziet er zo moe uit,... rust wat! " Met een afwezige hoofdknik stemt zij toe en met gebogen hoofd verlaat ze het vertrek. Spottend ziet Draga haar na. Haar blik gaat over het land en de wouden in de verte. „Bijna van ons! " denkt ze. „Van Wendir en mij ... En nu die twee dwazen in de kerker ... als *ik* die nu eens de vrijheid gaf ... dat zou ze wel dankbaar stemmen, denk ik ..." In de sombere gewelven van de burcht werpt Halfra intussen een weemoedige blik omhoog door het kleine venster van de kerker. „Licht, o licht der zon," zegt hij smachtend, „wat scheidt mij van uw – eh – volle heerlijkheid? Ahem! staven van ijzer! " „Je wilt dus naar buiten? " vraagt Awain droog. Halfra knikt droefgeestig. „Wij moeten de eer redden van de koningin." „Van de koning! " onderbreekt Awain hem, maar Halfra gaat onverstoorbaar verder ... „Van de koningin! Wij moeten met Heidrun spreken en doen wat onze plicht is! " „Luister! " zegt Awain. „Vermoei je ogen niet aan deze tralies. Ik heb een plan! Straks komt de wachter om ons de maaltijd te brengen en dan ..." Hij laat zijn stem dalen tot een zacht gefluister ...

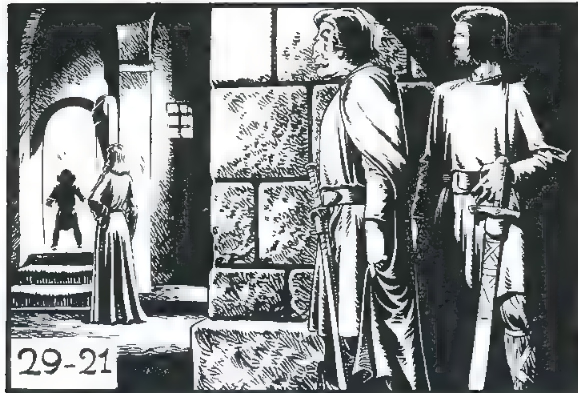

Terwijl Draga zich klaar maakt om Halfra en Awain uit hun gevangenis te bevrijden en zodoende hen beiden aan haar zijde te brengen, heeft ook Pum Pum de gedachte opgevat een kijkje onder de gewelven te gaan nemen. „Niet samen strijden," denkt de dwerg. „Halfra moet óók voor koning vechten! Meester kan geen zwaard missen! " Ja, hij zal met Halfra spreken en als deze toestemt, zal Pum Pum de deur openen.

Voetje voor voetje daalt Pum Pum de wenteltrap af. Hij drukt zich zoveel mogelijk tegen de muur aan om niet gezien te worden. Donker gapen de gewelven beneden hem. Een onverwacht gerucht doet hem onmiddellijk zijn pas inhouden. De kleine man staat stil. Was dat een kreet die hij hoorde? Gebeurt daar beneden iets? Hij hoort nu niets meer. Pum Pum trekt zijn schouders recht en gaat behoedzaam verder. Daar is de deur van de kerker. Maar ... die deur staat open!

Haastig komt Pum Pum naderbij. Hij weet eerst niet of hij verbaasd of opgelucht moet zijn, maar zijn ogen beginnen te glanzen, nu blijkt dat zijn hulp niet meer nodig is. De gevangenen zijn weg! In hun plaats vindt Pum Pum slechts de waker, maar deze levert geen opwekkend schouwspel op. Hij ligt voorover gestrekt op de vloer, te midden van de tekenen van zijn verloren waardigheid. „Waar zouden ze zijn? " peinst Pum Pum. Dan hoort hij een sluipende voetstap ... Draga! Wat wil die hier? Met een vreemde blik onder haar halfgesloten oogleden, houdt zij de ogen van Pum Pum vast. Langzaam, slepend bijna, komt ze dichterbij.

„Wat doet die domme dwerg hier nu weer?" vraagt Draga zich geërgerd af. Het geeft haar een onbehaaglijk gevoel. Ze weet maar al te goed hoe die het altijd voor de Noorman opneemt. Daar! De deur van de kerker staat open. Zou die kleine soms ...? Meteen staat haar besluit vast. Ze zal die dwerg dat spioneren wel eens afleren! Nog altijd zwijgend treedt zij op Pum Pum toe, die verontrust terugwijkt in de deuropening. Wat wil die vrouw?
Enige meters verder luisteren Halfra en Awain gespannen naar het geluid van de voetstappen. Hun plan om de wachter te overmeesteren is prachtig geslaagd. Maar wat zijn dat voor geheimzinnige liéden, die vlak na elkaar door de gewelven rondsluipen? Halfra staat het dichtst bij de gang, maar hij waagt het nog niet om de hoek te kijken. Als ze hier betrapt worden, is misschien alles voor niets geweest.

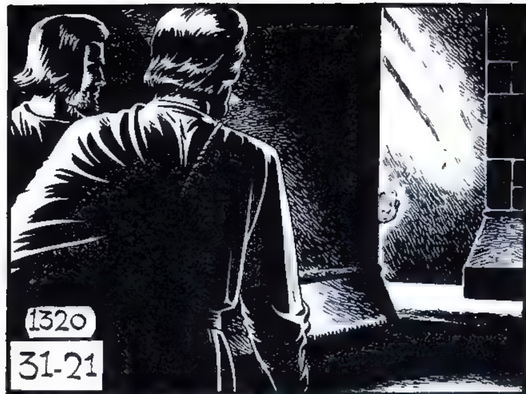
„Bemoeit het kleine mannetje zich weer met de zaken van grote mensen? " horen zij een vrouwenstem zeggen. In opperste verbazing ziet Halfra om naar Awain, die even grote ogen opzet. Ook hij heeft de stem herkend! Dat kan niemand anders zijn dan Draga. En die kleine ... Ze horen allerlei geluiden. Het schijnt alsof er met iets zwaars gesleept wordt ... een woedende kreet, waaraan ze dadelijk Pum Pum herkennen, dan slaat de deur hard dicht en snelle, lichte voetstappen verwijderen zich.
Voorzichtig waagt Halfra zich om de hoek van de gang. Awain wil hem volgen, maar meteen blijven ze weer staan. Vlak bij de deur van de kerker zien zij de in elkaar gezakte gestalte van de bewusteloze wachter. Maar er komt beweging in de man. Met een pijnlijke kreet richt hij zich langzaam op ...

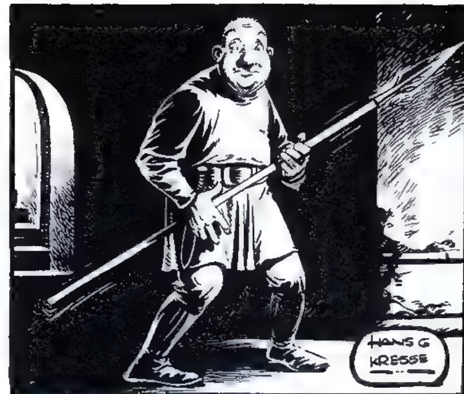

Moeizaam krabbelt de oude wachter overeind. Hoe komt hij hier buiten de kerker? Het laatste dat hij zich herinnert is toch, dat hij juist *binnen* was gekomen. Achter hem komen Awain en Halfra voorzichtig te voorschijn. Als het waar is wat zij vermoeden, mogen zij niet langer wachten. Heeft Draga werkelijk Pum Pum opgesloten?
Dan moeten zij ingrijpen voor de wachter alarm slaat. Maar de oude wapenknecht heeft helemaal geen aandacht voor wat er om hem heen gebeurt. Hij pakt zijn speer op en maakt met zijn logge hand het luikje in de kerkerdeur open. Half voorovergebogen kijkt hij naar binnen. „Wel alle ... wel alle .." stottert hij. Bevend strijkt hij over de baardstoppels van zijn kin, die van schrik net zo rechtop zijn gaan staan als de paar verdwaalde haren die zijn bol nog rijk is. Hij kijkt recht in het boze oog van Pum Pum. De kleine man is woedend op zichzelf omdat hij zich door die vrouw met haar stekende ogen zo heeft laten overbluffen. Hoe had hij ook kunnen denken dat zij de deur voor zijn neus dicht zou werpen, nadat hij haar nog geholpen had de wachter naar buiten te slepen.
Boos kijkt Pum Pum om zich heen, maar het knersen van het luikje leidt zijn aandacht af. Kwaadaardig kijkt hij naar het brede gezicht van de wachter met de grote schrikogen. „Dwergen? ! " stamelt de man, „één dwerg in plaats van twee edelen. Toverij ..." Verder komt hij niet. Pum Pum ziet de ogen zich nog wijder opensperren, dan, met een schrille kreet, is het gezicht plotseling verdwenen. Angstig kijkt Pum Pum naar de deur. Wat gebeurt daarbuiten?

„Snel! ” wenkt Awain, als de wachter voor de tweede maal ter aarde is gezonken, „voordat hij weer bijkomt! ” In een oogwenk is de deur van de kerker geopend. Maar nu is het hun beurt om verbaasd te staan. Er is niemand. „Pum Pum! ” roept Halfra gedempt, „waar ben je? ” Een licht geritsel klinkt uit de verste hoek van de kerker. „Kom te voorschijn! Pum Pum! ” roept Awain wat luider. Langzaam komt het verschrikte hoofd van de kleine man om een hoekje gluren. Met een zucht van opluchting ziet de dwerg de beide edelen staan. Achter hen aan loopt hij de kerker uit, naar de trappen. Halfra gaat voorop. „Omhoog! ” roept hij geestdriftig. „Op! Weg uit de duisternis.” Hij keert zich plotseling om. „Kunnen wij ons wel laten zien in de burcht? ” „Als je niet zo hard schreeuwt,” zegt Awain droog. „Mij volgen naar eigen vertrek van mij! ” zegt Pum Pum gewichtig. „Daar veilig! Daar met mij overleggen! ”

Welgemoed treedt Halfra uit het halfdonker van de gewelven naar voren. Maar Awain houdt zijn pas in en ziet achterom. Pum Pum volgt zijn voorbeeld. Beneden hen zien zij de wachter weer opstrompelen. „Díe zal ogen opzetten! ” zegt Awain zacht. Hij heeft gelijk. De oude kijkt verdwaasd om zich heen en vestigt dan zijn blik op de open kerkerdeur. „Leeg! ” brabbelt hij ontsteld. „Heksen en toverkracht! Spoken in Wograms burcht! De kleine dwerg heeft de edele heren weggetoverd ... nu is de dwerg zelf ook verdwenen ... O, mijn arm hoofd, ik kan het niet meer bijhouden ...”

„Jonkvrouwe Heidrun weg zijn naar burcht van Wendir! " vertelt Pum Pum, als hij de beide mannen ongemerkt zijn vertrek heeft binnengeloodst. „Pum Pum zelf gehoord! Zij geschreven brief aan koning. Horen Wendir zeggen zij op koning moeten wachten! " Zwijgend staart Awain voor zich uit. Halfra heeft zich met een zucht in een zetel laten vallen en kijkt de dwerg onderzoekend aan. „Heidrun!" zegt hij, „een schoon meisje! Zou de koning dan soms die geschenken gezonden hebben, die Heidrun de koningin kwam tonen? Maar dan ..." „Onzin! " klinkt het scherp uit de hoek. „Zulke dingen doet de koning niet! " „Wat moet ik denken? " zucht Halfra, die met grote passen door het vertrek begint te lopen, „een man is ... eh ... maar een man ... Draga vertelt mij dit, Pum Pum vertelt mij dat, de bedienden vertellen van omhelzingen, en wanneer een kerel zijn hart verliest aan een schone vrouw, kan men hem dat niet aanrekenen. Het schijnt mij ook niet onmogelijk ... Ook – ahem – voor 'n koning niet ..." „Zijn wél onmogelijk! " komt Pum Pum er fel tussen. Hij schudt heftig zijn hoofd en in zijn ijver om Eric te verdedigen, struikelt hij haast over zijn woorden. „Ik meester Eric en Winonah langer kennen dan iemand anders. Meester altijd vriendelijk, maar nooit, nóóit ... zijn ónmógelijk! "

Geluid van voetstappen klinkt in de gangen. Geschrokken zien zij elkaar aan. „Winonah? " stamelt Pum Pum bijna onhoorbaar. Halfra en Awain kijken in uiterste spanning naar de deur. Winonah is wel de laatste die hen hier vinden mag. Halfra ziet om zich heen naar een plaats om zich te verbergen, maar waar? Ja, de voetstappen houden stil, de deurknop beweegt, de deur gaat open ...

Neerslachtig treedt de koningin het vertrek binnen. Behoedzaam gluurt Pum Pum rond. Maar wat hij vreest te zien ... nee, van Halfra en Awain geen spoor meer. „Ik wil met je spreken, Pum Pum! Wie anders kan ik hier nog vertrouwen? Wendir is plotseling verdwenen en Draga ... wat denk jij van Draga, Pum Pum? " onderbreekt Winonah zichzelf. „Ik, eh ... Draga? " stamelt Pum Pum. „Men spreekt van de koning en Heidrun! " zegt Winonah met nadruk. „Houd jij het voor mogelijk, Pum Pum, dat Eric, dat hij ..." „Meester Eric niet doen! " zegt Pum Pum, die langzamerhand zijn zelfvertrouwen terugkrijgt, beslist. „Hij komen en laster wegvagen. En Draga, die vrouw, ik niet vertrouwen haar; zij willen mij ..." Op hetzelfde ogenblik begrijpt hij zijn vergissing! „Wat wil Draga van jou? " vraagt Winonah, niet begrijpend. Radeloos kijkt de kleine man voor zich uit. Hij kan toch moeilijk vertellen wat er in de kerker gebeurd is ... „Zij eh ... mij ..." hakkelt hij, maar verder komt hij niet. Een overwachte en ook onvrijwillige bondgenoot leidt Winonah's aandacht af. Halfra, de zwierige krijgsman, heeft een schuilplaats die niet geheel bij zijn waardigheid past! Van onder Pum Pums bed kan hij ieder woord verstaan. Maar of het nu komt door de ongemakkelijke houding of door het stof, ineens komt een onweerstaanbare prikkeling in zijn neus omhoogkruipen. In de stilte die gevallen is door Pum Pums aarzelend zoeken naar woorden, klinkt het onderdrukt, maar toch vreemd-rumoerig op: „Haadsjiéé! "

Met een lichte kreet springt Winonah overeind. Verward kijkt zij de dwerg aan. „Wat betekent dit, Pum Pum? " vraagt ze nerveus. „Wie bevindt zich hier ... wie verberg jij onder je bed?" „Eh ... dat," stottert de kleine man benauwd. „Ik ben het maar! " klinkt een bedeesd stemgeluid. Een dof gestommel laat zich horen en kreunend steekt Halfra een rood gezicht onder het bed vandaan. „Halfra! " zegt de koningin in opperste verbazing. Ze schudt verbijsterd haar hoofd. „Waar is Awain? " vraagt ze dan scherp. „Hier, vrouwe Winonah!" klinkt een aarzelende, doffe stem. Het gordijn gaat opzij en Awain treedt te voorschijn. Vergeefs tracht hij in zijn optreden nog iets van een fiere houding te leggen. Benepen staan de beide kampioenen naast elkaar.

„Het schijnt dat jullie tot je kinderspelletjes zijn teruggekeerd! " zegt Winonah. Awain buigt zijn hoofd wat voorover en doet er het zwijgen toe. Maar Halfra tracht de toestand te redden. „Voorwaar, wij kozen een ongewone eh ... verblijfplaats uit, omdat wij meenden dat onze bekoring uw blik niet zou aanogen. Uh ... ik bedoel ... onze aanblik uw oog n-niet zou bekeren – bekoren ..." Halfra, die anders nooit om woorden verlegen is, breekt plotseling af om het niet nóg erger te maken.

„Je wilt mij wellicht zeggen wie je uit de kerker heeft laten gaan," zegt Winonah langzaam. „Heb ik jullie beiden niet laten opsluiten? Spreek Halfra, heb ik je niet horen zeggen dat je tong nog sneller is dat het zwaard waarmee je Awain bevocht? Spreek! ! Wie? ? ? "

Winonah's vraag naar hun ontsnapping uit de kerker geeft Halfra weer iets van zijn oude moed terug. „Ah! Niemand heeft ons geholpen, vrouwe! " verzekert hij. „Niemand! Wij hebben ... eh de cipier ... hm. Hij zal er géén nadelige gevolgen van ondervinden ... dat verzeker ik u." „Verwerpelijke geruchten betreffende mijn koning doen de ronde in de burcht, vrouwe," zegt Awain kalm. „Ik zelf vond Heidruns armband in 's konings kamer," zegt Winonah. „De koning legt bijzondere schattingen op, deelt Wendir mij mee. Heidrun ontvangt kostbare geschenken van ... een onbekende. Pum Pum ontdekt dat Heidrun een samenkomst zal hebben met ... met ..." „Met de koning! " buldert Halfra, weinig kies, terwijl hij zich verontwaardigd uitrekt. „Het móet eenmaal gezegd worden! Ahem! " „En wáár moet deze zogenaamde samenkomst plaatsvinden? " valt Awain met snijdende stem in. „Op de burcht van Wendir! Mij dunkt, Wendir heeft een ..."

„Genoeg nu! " Winonah's stem klinkt scherp. „Ik schaam mij Wendir zo onheus bejegend te hebben toen hij mij trachtte te waarschuwen. En mijn vrouwe Draga, ook háár heb ik schromelijk verwaarloosd..." Op dit ogenblik neemt Pum Pum verontwaardigd het woord. „Winoah moet weten," zegt hij snel, „Draga mij in kerker opsluiten! Mij, trouwste dienaar van geliefd meester en meesteres! " „Juist! " vult Awain triomfantelijk aan. „En wárom heeft zij dat gedaan? "

Met gefronst voorhoofd kijkt Winonah van Pum Pum naar Awain. „Draga heeft je opgesloten, Pum Pum? " vraagt ze. Hevig knikkend vertelt de dwerg wat er in de kerker is voorgevallen. „Wat betekent dit toch allemaal? " vraagt Winonah. „Met uw goedvinden vrouwe ... Volgens mij maar één ding! " antwoordt Awain droogjes. „Pum Pum is aan de koning en aan u verknocht als geen ander. Dat is iedereen bekend ... ook Draga. Door deze kleine dienaar op te sluiten, beging zij jegens u een vijandige daad! U deed ons opsluiten. Vrouwe Draga wilde ons bevrijden ... een twééde daad waarmee zij bewust tegen u optrad! " „Welnu? " aarzelt Winonah. „Het is vreemd, Draga mengt zich in zaken die haar niet aangaan. Wellicht probeert zij gebruik te maken van de verwikkelingen rond de koning? " Awain knikt gretig.

„Vergun mij dat ik mij naar Wendirs burcht begeef om te trachten de waarheid te vinden omtrent Heidrun ... en Draga! " „Je ijver is wel groot, Awain," zegt de koningin. „Ik waag het echter te betwijfelen of het alleen *ons* welzijn is dat je drijft." De edelman bijt zich op de lippen en wordt bleek. De blikken van Winonah glijden van de een naar de ander, dan zegt zij: „Hoe het ook zij, wellicht heb je gelijk. Je kunt uitrijden! Doch ik stel één voorwaarde ..." „Welnu, vrouwe? " vraagt Awain. „Ik wil," zegt Winonah, „dat heer Halfra je vergezelt om te waken over de eer van zijn koningin! " „Dan Pum Pum ook mee! " zegt de dwerg gewichtig. „Pum Pum niet kan blijven hier als meester in gevaar! "

Met Pum Pum bij Awain voor in het zadel, rijden de mannen tot zij de zandweg bereiken die naar Wendirs vesting leidt. Hier sturen zij hun rijdieren het woud in en op een beschutte plaats stijgen zij af. Awain spreekt met Pum Pum af dat hij zich in het woud zal verbergen tot de avond van de volgende dag. Wanneer Halfra en Awain dan niet teruggekomen zijn, is er iets mis gegaan en moet de koningin gewaarschuwd worden. En terwijl Awain en Halfra met een omweg naar de burcht rijden, zoekt Pum Pum een plaats uit, vanwaar hij Wendirs burcht in het oog kan houden.

Inmiddels naderen de edelen de eerste borstwering van houten palen. „Wij wensen Wendir te spreken," zegt Awain tot de beide gewapende krijgsknechten, die hen wantrouwend tegemoet treden. „Hij is niet aanwezig," luidt het stugge antwoord. „Dan wachten wij op hem," zegt Awain beslist, en onder de indruk van zijn optreden laten de wapenknechten hen zwijgend door. Zij stijgen af en brengen hun paarden naar de stal.

Een donker uitziende man komt over de smalle brug van de binnenste gracht op hen toe. „Likar! " zegt Awain, die hem wel op Wograms burcht gezien heeft. „Wij zijn ontvlucht uit de burcht. De koningin had ons laten opsluiten, maar wij zijn ontsnapt." Likar neemt de beide edelen een voor een op. „Ontsnapt? " herhaalt hij. Een wantrouwend licht blinkt in zijn ogen. Kort afgebeten komt dan zijn vraag: „Hoe is dat gelukt met die paarden? "

Even stokt Halfra de adem in de keel bij deze overrompelende vraag, maar Awain verliest zijn tegenwoordigheid van geest niet. „Wij hebben een cipier weten te overmeesteren," zegt hij kalm. „Wij weten dat Draga gepoogd heeft ons uit de kerker te bevrijden. Onze hoop op verdere hulp is nu ook op haar gevestigd, op haar ... en op Wendir, haar broeder." Likar aarzelt even. „Kom binnen!" zegt hij. Likar leidt hen naar een halfdonker vertrek. Tijdens het inschenken van de bekers, ziet Likar de beide gasten onderzoekend aan. „Dus de koningin liet jullie opsluiten. Op bevel van de Noorman? " „Ik weet het niet," antwoordt Awain schouderophalend. „Maar ik weet wél, dat die Noorman mij een jonge vrouw afhandig maakte, nadat ik zo onvoorzichtig geweest was hem te bekennen dat ik haar liefhad."

Likar ziet hem strak aan en zegt: „Je zoekt dus wraak! En jij Halfra? Wat zoek jij? " „Genoegdoening voor het vernederend verblijf in een vieze kerker! " „Wel daar moeten wij op drinken! " zegt Likar met een flauwe grijns. „Op de wraak! Dat zij zoet moge zijn als deze wijn! "

Inmiddels wacht Pum Pum in zijn schuilplaats tussen de bomen het verloop van de gebeurtenissen af. Daar, tussen de duistere stammen, staat een stille, onheilspellende mannenfiguur. En met bonzend hart staart Pum Pum naar de boog, die de onbekende in zijn hand houdt ... schijnbaar los en achteloos, maar klaar voor het gebruik en op hem gericht.

Likars gesprek met Awain en Halfra wordt onverwachts onderbroken door de komst van Wendir. „Ah," gromt Wendir. „Hier zijn jullie dus! Bij mijn aankomst trof ik buiten een spion aan! " „Een spion? " vraagt Halfra geschrokken. „Een kleine spion! " grijnst de rechter. „Ik heb dit vervloekte kereltje laten opsluiten." Met een zwierig gebaar legt Wendir zijn mantel af en zet zich in een stoel.

„Leer om leer! " zegt Awain koelbloedig, terwijl hij Halfra een snelle blik toewerpt. „Winonah liet ons opsluiten! Maar de koning ... Ha! Mijn rekening met hem is nog wat langer! " „Zo? " zegt Wendir, die zich inmiddels te goed doet aan de spijzen die hem gebracht werden. „En welke posten vermeldt die rekening? " „Kan een edelman," vraagt Awain langzaam, „de roof van zijn bruid vergeten ... zelfs wanneer de rover zijn vorst is? " Wendir knikt. „Eizo! " zegt hij met een veelbetekenende blik naar Likar en de tweede man in het vertrek. Peinzend knabbelt hij enige tijd aan een stuk wildbraad, dan richt hij zijn felle ogen op Halfra en Awain.

„Nu jullie toch aan onze kant staan," zegt hij langzaam, „kun je het spel meespelen. Het spel met de hoge inzet," grijnst hij. „Jullie krachten kunnen ons van nut zijn. En ... ik pleeg te denken aan wie mij trouw betonen! " Wendir zwijgt even en vervolgt dan: „Jullie kunnen deelnemen aan onze samenkomst en je zult er verwonderd over staan als ik vertel op welke wijze wij de Noorman een vernietigende slag zullen toebrengen ..."

Lachend kijkt Wendir rond. „De koningin zal ons dankbaar zijn," gaat hij vergenoegd voort. „Zij zal ons bedanken voor onze steun en met de koning breken! Wij zullen natuurlijk onze plaatsen blijven innemen. Niemand zal nog praten over die paar bijzondere schattingen die we binnengehaald hebben. Winonah blijft onze geliefde vorstin. Ik, Wendir, zal haar vertrouwde, geëerde raadgever zijn en zo zal de macht ..." hij laat de stenen rinkelen, „in onze handen komen. Kijk! "

„Voorwaar, heer Wendir, mijn hulde voor uw doorzicht! " lacht Awain. „Maar hebt u niets vergeten? Hoe zal de bevolking buiten de burcht het opnemen als hun vorst weggaat? Wat weten zij van wat er in de burcht is omgegaan? " „Geen nood, waarde strijdmakker," antwoordt de rechter met een vals knipoogje. „Ik heb in 's konings naam immers zulke hoge belastingen op laten leggen, dat het landvolk blij zal zijn wanneer het de Noorman kwijt is."

Op dat ogenblik gaat de deur open. Verrast ziet Awain op. Heidrun! „Wendir," zegt ze, „zeg mij thans wanneer zal de koning eindelijk komen? En waarom heb je Pum Pum in de kerker gezet? " Wendir neemt met een achteloos gebaar de dobbelstenen bijeen. „Je krijgt je koning, mijn duifje," zegt hij dubbelzinnig. „Nog even geduld ... of heb je het bij mij soms niet goed? " En met een grijns strekt hij zijn hand uit voor een liefkozing. „Laat dat! " bijt ze hem toe. En vóór iemand er op bedacht is, geeft ze de rechter met haar kleine hand een kletsende slag in het gelaat ...

Wendir laat slechts een zacht lachje horen. „Temperament heeft zij, mijn toekomstige koningin! Een uitgezocht voorproefje, jonkvrouwe Heidrun!" Met ijzige minachting keert Heidrun zich van hem af en schrijdt het vertrek uit. Wendir keert onmiddellijk terug tot de zaak die hen bezighoudt: „U kent nu de bijzonderheden! " zegt hij. „Weldra hoor je meer! "
In het halfdonker van hun slaapvertrek overleggen Halfra en Awain wat hun te doen staat. „Je hebt gelijk gehad! " zegt Halfra in ruiterlijke erkenning. „Ik ben akkoord met je plannen. Wat zullen wij doen? " „De koning waarschuwen," zegt Awain zacht maar beslist. „Dus zo snel mogelijk hier vandaan. Maar," voegt hij er aan toe, „Heidrun moet met ons mee en Pum Pum. En dan ... de burcht uit! "

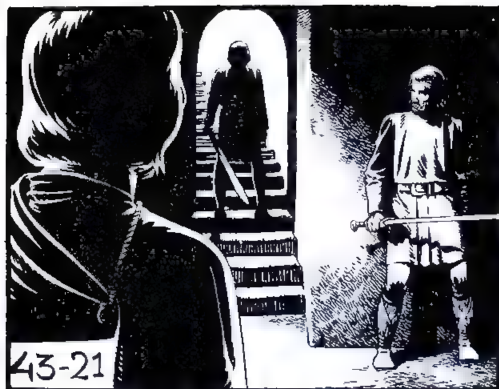
Maar in een ander vertrek schudt op ditzelfde ogenblik Likar zijn donkere hoofd. Misprijzend ziet hij Wendir aan. „Ik vertrouw die twee niet ... Een cipier neergeslagen, een krijgsknecht omgekocht en dan plotseling hier ... Ik vind dat je er niet goed aan gedaan hebt, Wendir, door in hun aanwezigheid zo breedvoerig over onze plannen te spreken! " Wendir maakt een luchthartig gebaar. „Je ziet spoken, vriend Likar," zegt hij goedgemutst. Maar zo gemakkelijk laat de ander zich niet overtuigen. „Misschien spoken van vlees en bloed! " zegt hij duister. „Wat gebeurt er Wendir, als ik misschien toch gelijk heb?" „Dan ligt hun lot in mijn handen!" glimlacht de ander en hij laat zijn dobbelstenen rammelen. „Dan weten ze te veel en komen ze deze burcht niet levend meer uit! "

Halfra en Awain zijn ervan overtuigd, dat zij snel moeten handelen. Quasi onverschillig gaan zij door de burcht van Wendir. Slechts een oude dienstmaagd stapt hen voorbij en wijst hun op hun verzoek het vertrek waar Heidrun verblijft. „Meisje," zegt Halfra, „je bent 't slachtoffer van een list ... de brief die jij aan koning Eric schreef, is er een onderdeel van ... je gevoelens ahem ... worden schándelijk misbruikt! Tégen koning Eric, let wel! ! " „Zeg mij, heer Awain," vraagt ze met trillende stem, „wat moet ik doen? Wat *kan* ik nog doen ... en ... wat moet de koning wel van mij denken?" Kort en zakelijk klinkt zijn antwoord: „Wij zullen je helpen. Maak je klaar om ons te vergezellen. Wij moeten nu eerst Pum Pum uit de kerker halen, daarna komen wij hier terug. Zorg dat wij niet behoeven te wachten! "

Hij wendt zich onmiddellijk af om haar blik te ontgaan en behoedzaam verlaat hij achter Halfra het vertrek. Niemand vertoont zich in de gangen. De beide mannen lopen zo zacht mogelijk. Naar beneden moeten zij, in de gewelven van het slot waar zich de kerkers bevinden. Tot hun grote opluchting bereiken zij onopgemerkt hun doel. Daar zijn de cellen, naast elkaar in een sombere rij, met zware grendels gesloten. Bewakers zien zij niet. Blijkbaar vertrouwt Wendir op die grendels ... en op zijn grachten! !
Halfra versnelt zijn pas om de eerste kerker te bereiken, maar een beweging van Awain doet hem aarzelen. „Stop! " zegt Awain fluisterend. „Iemand volgt ons! " In een drukkende stilte houden zij hun adem in. Daar zijn ze weer: zachte voetstappen op de kerkertrap, die sluipend achter hen aankomen ...

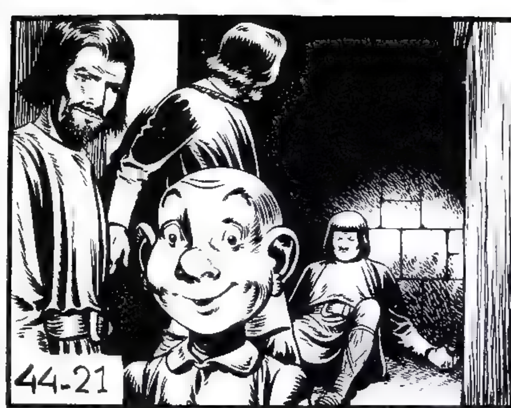

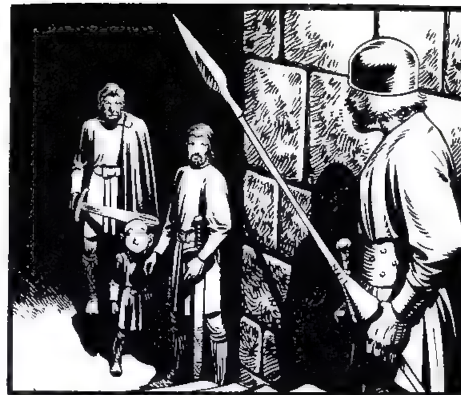

„Blijf hier staan! " fluistert Awain dringend, en bliksemsnel duikt hij weg achter de muur, om buiten het gezichtsveld te komen van degene die de trap afdaalt. Onbewogen kijkt heer Halfra naar de gestalte die dreigend, met getrokken zwaard de trap afkomt. Likar. Natúúrlijk Likar, Wendirs verknochte handlanger. Nader en nader komt hij. Halfra ziet zijn ogen onheilspellend flikkeren. „Wel, wel! " zegt Likar sarcastisch. „Onze jongste medestander! Wat zoek je hier, gladjanus? Wil je misschien je eh ... toekomstig verblijf alvast verkennen of kom je soms voor de ... dwerg? He? " Hij laat plotseling de spottend-slepende toon varen en vraagt fel: „Waar is die vriend van je? " Halfra kijkt de man onverstoorbaar in zijn ogen. Achter Likars dreigende gestalte ziet hij Awain aansluipen. Maar meteen vaart er een schok door Likar. Heeft het zachte gerucht van Awains nadering zijn oor getroffen, of leest hij het in Halfra's ogen? Met de snelheid van een panter keert hij zich om, om deze tweede tegenstander het hoofd te bieden.

Nu! gaat het door Halfra heen. Met ijzeren kracht laat hij zijn vuist neerdalen op het donkere hoofd vóór hem. „Slaap! Heer Likar! " zegt hij doordringend, „en droom van het oordeel des konings dat je treffen zal! " Nog eens en nog eens slaat hij toe ...

Een opgeluchte Pum Pum kijkt zijn bevrijders dankbaar aan. Snel wordt de bewegingloze Likar in de kerker van de dwerg gesleept. „Snel nu! " zegt Awain. De grendel schuift knarsend dicht en op hun tenen begeven zij zich naar de trap. Een zwaarbewapende wachter verschijnt. Argwanend kijkt hij op de beide edelen neer; dan dwalen zijn blikken naar de dwerg. „Waarom heb je dit mannetje uit de kerker gehaald? " vraagt hij wantrouwend. „Op bevel van Wendir! " zegt Awain, terwijl hij dichter op de man toetreedt en zich wat vertrouwelijk naar hem overbuigt. „Er is een verrader binnen deze muren," voegt hij er gedempt aan toe. „Hij kent onze plannen en heeft blijkbaar de Noorman gewaarschuwd. Het schijnt dat Eric hierheen wil komen en wanneer hij Pum Pum, zijn spion, en het meisje Heidrun hier vindt, zijn we allen verloren! " Sprakeloos kijkt de wachter hem aan. „Wendirs bevel luidt, deze spion en het meisje weg te brengen naar een stille plaats, hun eh ... láátste plaats! Het moet snel gebeuren! " zegt Awain nog, „en in alle stilte! Nóg kennen wij de verrader niet die zich in ons midden bevindt, maar wie het ook is, hij mag dit niet te weten komen. Anders zou het nog kunnen mislukken! "

Nog altijd blijft de krijgsknecht zwijgen. Begrijpt hij eigenlijk wat Awain bedoelt? Gespannen zien Awain en Halfra naar 's mans wat domme gezicht. Als hij hen nu maar gelooft! Halfra's ongeduld stijgt ten top. Waarom zegt die kerel niets? Al dit tijdverlies ... iedere minuut is kostbaar, ieder ogenblik verwacht hij het geschreeuw dat Likar zal laten horen als hij tot zichzelf komt ...

„Komaan! " zegt Awain. Hij neemt de waker bij zijn arm en voert hem mee, de trappen op, wèg uit de kerkergewelven, naar een stille gang. Strak ziet hij de man in de ogen. „Je mag ons helpen," zegt hij dan, alsof dat een grote gunst is. „Zorg dat er paarden klaar staan. Wendir moet ons zijn laatste instructies geven. Zorg ervoor, dat wij daarna meteen kunnen vertrekken." Voor het eerst neemt Halfra het woord. „Vooruit, man! Talm niet langer! " Awain kijkt Halfra licht verwijtend aan. „De wachter doet slechts zijn plicht," zegt hij met goedgespeelde afkeuring. „Je moet hem niet te hard oordelen, Halfra! Hij zal voor de rijdieren zorgen! "
Na een laatste blik van twijfel keert de wachter zich om en gaat schouderophalend weg. Awain fluistert Halfra toe zich met Pum Pum in een nis te verbergen. Zelf zal hij Heidrun halen. Weldra komt hij met het meisje dat zich reisvaardig heeft gemaakt, terug. Door niemand opgemerkt bereiken zij de poort. Buiten de eerste omheining zien zij de wachter staan bij drie inderhaast gezadelde paarden. Heidrun stijgt het eerst op en Halfra zet Pum Pum met een forse zwaai in het zadel.
„Wendir zal je belonen! " zegt hij tot de wachter. „Ik heb hem ..." Verder komt Halfra niet. Woedende kreten dringen uit de donkere opening van de poort tot hen door. Met verwarde haren en door haat vertrokken trekken, komt Likar aanstormen. „Grijpt hem! " gilt Likar. „Doodt die kerels! Verraad! "

In een onderdeel van een seconde springen Halfra en Awain in het zadel en wanneer de eerste krijgsknechten de weinige meters hebben afgelegd die hen nog scheiden van de ruitergroep, hagelen de zwaardhouwen van de beide edelen op hen neer. Op alles bedacht grijpt Halfra de teugel van Heidruns paard. „Opzij! " buldert hij en dreunend komt zijn zwaard neer op de helm van de krijgsknecht, die naar de teugel van Halfra's paard grijpt. Awain laat zich ook niet onbetuigd. Hij vecht zich een doorgang door de kerels die zijn paard omringen. Links en rechts vallen ze neer. Met ijzeren kracht laat Awain zijn zwaard neerkomen op de laatste man die hem nog durft te naderen en door de bres in de gelederen van de vijand die daardoor ontstaat, kunnen Halfra en Heidrun vooruitschieten, de vrijheid tegemoet. Nog eenmaal zwaait Awain zijn wapen, dan geeft ook hij zijn paard de sporen.

In stilte rijden zij in galop door de nacht. Eindelijk, op een stille plek in het woud, geeft Awain het sein om af te stijgen. Verruimd halen zij adem. „Langs de uiterste rand van de diepste afgrond! " zegt Halfra weids en Awain knikt. „Met het hoofd erboven! " zegt hij kort. „Gelukgewenst! " „Wij nu meester koning helpen kunnen! " zegt Pum Pum. Heidrun slaat plotseling haar ogen op en ziet Awain met ontsteltenis aan. „De koning! " zegt ze en haperend voegt ze er aan toe: „Mijn brief ... Halfra zei toch dat ... Wendir de koning daarmee treffen wil ...? " „Ja! " zegt Awain stroef. „Daarmee werd je bedrogen ..." „Maar," stamelt Heidrun, „mijn brief ... Wendir heeft die brief nog ...

„Laat mij dit gevaar van de koning afwentelen," smeekt het meisje. „Ik zal de brief bij Wendir gaan halen! " „Geen man van eer," snuift Halfra met stemverheffing, „kan toestaan dat jij naar Wendirs burcht terugkeert! " „Maar ik moet! " zegt het meisje met onverwachte heftigheid. „Ik moet! Het is ... 'n soort liefdesbrief ... en ... de koning ..." „Je hebt geen kans! " herhaalt Awain stug. „Luister," zegt ze. „Ik rijd terug en vertel Wendir dat jullie mij tegen mijn wil ontvoerd hebben. Daarna zorg ik ervoor mij meester te maken van de brief en ontsnap weer ..." „Alsof dat allemaal zó maar gaat! " zegt Awain schamper. „Jij kunt Wendir niet om de tuin leiden. Jij loopt zó met je gevoelens te koop ..." Hij zwijgt verward, beschaamd over zijn eigen harde woorden. „Wendir is een man! " zegt Heidrun verachtelijk, „en geen man, hoe sluw ook, is opgewassen tegen de listen van een vrouw! " „Tja," zegt Halfra, „dáár kon ze weleens gelijk in hebben ..." En zij krijgt haar zin. Fier gezeten op haar rijdier spoedt zij zich na een korte groet terug naar Wendirs burcht ... In gedachten verzonken staart Awain haar na.

„Kom! " zegt Halfra met een diepe zucht. „Een lange rit wacht ons! Naar het oosten! Naar de koning! " „Ik ben klaar," zegt Awain langzaam. Nog eenmaal zoeken zijn ogen het steeds kleiner wordende figuurtje van Heidrun. Dan wendt hij zich om. „Het spijt mij ..." zucht hij. „We hadden het meisje niet mogen laten gaan ... en ik ben grof tegen haar geweest ..." Halfra haalt zijn schouders op. „Da's de liefde," zegt hij wijsgerig. „Wij konden haar toch niet houden! Maar waarom zég je dat? " „Omdat," herneemt Awain somber, „omdat een vreemd gevoel mij zegt, dat wij haar voor de laatste maal levend gezien hebben ..."

Zwijgend rijden zij voort. Een lange tocht door eenzame streken. Rust gunnen zij zich nauwelijks en slechts weinige uren besteden zij aan een korte slaap. Maar dan, de volgende morgen zien zij twee andere ruiters naderen. „De koning! " roept Halfra verheugd, terwijl hij reeds van verre met een brede armzwaai de aandacht trekt. Eric ziet er vermoeid uit en de begroeting is hartelijk maar kort. Ewoud bevindt zich in zijn gezelschap. „Wij zijn gekomen," zegt Awain in antwoord op een vraag van de Noorman, „om u voor te bereiden op een duivelse samenzwering die onder leiding van rechter Wendir tegen u gesmeed wordt." Kort en duidelijk zet hij uiteen, hoe Wendir de gevoelens van Heidrun misbruikt heeft, hoe hij daarmee de koning verdacht wil maken bij koningin Winonah om tweedracht te zaaien in het rijk ... en hem dan van zijn troon wil beroven. „Wij hebben hem horen snoeven," voegt hij er aan toe, „hoe hij Winonah in schijn koningin zou laten blijven om des te beter het land te onderdrukken! " „Ik dank jullie voor je trouw! " zegt Eric. Een diepe rimpel in zijn voorhoofd verraadt de verontwaardiging die hem bezielt. Maar verder geeft hij onbewogen zijn bevelen. „Awain, rijd spoorslags naar Wograms burcht. Pum Pum zal je vergezellen. Jullie zullen de koningin inlichten en haar in mijn naam de onrust uit het hart wegnemen! Geen enkel oponthoud, Awain! Dit alles heeft al te lang geduurd! " Hij wendt zich tot Halfra: „En jij, jij volgt mij! Wij gaan naar Wendirs burcht. Heidrun bevindt zich in ernstig gevaar! "

In razende vaart jagen Eric en Halfra door de wouden en langs de velden. Zo naderen zij de plaats die Heidrun een dag eerder bereikt heeft met de bedoeling om tóch nog de gevolgen van haar goedgelovigheid tegenover Wendir te voorkomen. Zo flink als ze zich in deze vroege morgen heeft gehouden bij het afscheid van Halfra en Awain, zo klein voelt ze zich nu, enkele uren later slechts, nu ze weer het terrein van Wendir moet betreden. Hoe doorzichtig schijnt haar nu zelf het verhaal, waarmee zij de dobbelaar weer gunstig zal moeten stemmen. Beslist zet zij zich over haar gedachten heen en rijdt tot voor Wendirs slot. Verbaasde uitroepen van de krijgsknechten begroeten haar. Maar die verrassing duurt niet lang. Weldra drommen de kerels om haar heen en verwensingen klinken op, terwijl een van de wachters Heidruns paard ruw bij de teugel grijpt en een ander haar met onheilspellende blik beveelt om af te stijgen. Dan verschijnt, gewaarschuwd door het rumoer, de sombere Likar, die Heidrun met een gemene grijns opneemt. Zij doet alsof zij het niet merkt en zegt: „Breng mij naar Wendir! Het is mij gelukt uit de handen van mijn ontvoerders te ontsnappen. Ik moet hem over hen inlichten! ”
Tergend langzaam knikt Likar met zijn hoofd. „Inlichten," herhaalt hij temerig om, met een plotselinge overgang die hem eigen is, er op scherpe toon aan toe te voegen: „Maar nu de waarheid! De allerkleinste leugen zal je bezuren, juffie, en wat *mij* betreft ... ik geloof je *nu* al niet! ”

Verstoord ziet Wendir op van de dobbelstenen, die hij met intens genoegen telkens weer laat uitrollen. „Die meid is terug! " zegt Likar ruw. „Met geweld werd ik meegevoerd deze nacht! " valt Heidrun haastig in. De doordringende ogen van Wendir krijgen een ironische uitdrukking, maar snel spreekt het meisje verder: „Eerst toen deze mannen zich veilig genoeg waanden om af te stijgen en rust te nemen, gelukte het mij bij de paarden te komen en te ontsnappen! " De rechter ziet het meisje wat schamper aan en zegt: „Je schijnt er een spelletje van te willen maken, niet? " Hij werpt een blik op zijn dobbelstenen en gaat voort: „Je meent misschien betere worpen te kunnen doen dan ik! Of wil je van *mij* soms de inzet maken van je spel, he? " „Ik begrijp je niet," zegt Heidrun. „Ook Halfra en Awain kwamen onder een voorwendsel hier binnen! " antwoordt Wendir. „Gelóóf je mij dan niet? " vraagt ze onschuldig. „Het zou mij spijten als ik je niet kon geloven! " zegt Wendir. „Spijten! " vraagt Heidrun. „Waarom? " „Dan zou ik namelijk," grijnst Wendir kalm, „gedwongen zijn je te doden! Ik doe nu nog slechts winnende worpen! "

Onrustig wacht Heidrun in de haar toegewezen kamer het vallen van de nacht af. Nu! denkt ze. In Wendirs werkkamer moet de brief zijn. Onhoorbaar begeeft zij zich naar de deur en luistert, de knop in haar hand. Nee, alles blijft stil. Voorzichtig opent zij de deur, met een laatste blik door de kamer. Maar wanneer zij haar hoofd omwendt om naar buiten te glippen, staart zij in het grijnzende gelaat van een schildwacht.

Zij gooit de deur weer dicht voor de man een woord kan uitbrengen. Na een half-doorwaakte nacht waagt Heidrun zich opnieuw naar de deur van haar kamer. Verlicht haalt ze adem. De schildwacht is ditmaal verdwenen. Snel glipt ze de gangen door, naar de werkkamer van Wendir. Als ze de deur wil openen, overvalt haar een plotselinge aarzeling. Wat moet zij doen als Wendir binnen is? Daaraan heeft zij in de opwinding nog helemaal niet gedacht. Maar zelfbewust zet zij de vrees van zich af. „Dan zal ik hem zeggen," denkt ze, „dat ik zo vréselijk naar hem verlangde ..."
Voorzichtig opent ze de deur op een kier. Er is niemand! Onhoorbaar treedt ze binnen en sluit zorgvuldig de deur achter zich. Gejaagd kijkt ze rond. Ze mag geen tijd verliezen. Waar kan de brief zijn? Snel kijkt ze in de kasten, nee, daar is niets. Zoekend kijkt ze rond. Wat blijft er nu nog over? Een onberedeneerde schrik overvalt haar. Als Wendir de brief nu eens niet hier bewaart? Misschien draagt hij hem bij zich. Maar dan ... wacht! Daar staat Wendirs schrijfplank. Die lade! In zenuwachtige haast schuift ze de lade open. Perkamenten, schrijfgereedschap. Ja ... ze hééft hem, de brief, haar gevaarlijke brief aan de koning.
Het hart klopt Heidrun in de keel. Ze moet even stil blijven staan om niet duizelig te worden, om haar gejaagdheid de baas te worden. Maar juist daardoor komt het dat het meisje het zachte geluid ontgaat van de deur van het vertrek, die behoedzaam opengaat en weer gesloten wordt. En daarom overvalt het zachte kuchje haar als een donderslag ... zenuwachtig beweegt haar hand zich om het laatje weer dicht te duwen. Trillend draait ze zich om en staart in de ogen van ... Wendir! !

„Wat doe je daar? " vraagt Wendir zoetsappig met een blik op de brief, die het meisje nog steeds in haar hand houdt. „Ontvoerd, nietwaar? En aan boze ontvoerders ontsnappen? En weer haastig naar uw geliefde gastheer Wendir ..." Hij wacht even en gaat dan scherp voort: „ ... om de brief in handen te krijgen, nietwaar?" Een rilling gaat door Heidrun heen. In Wendirs hand blinkt plotseling een mes. Het is of haar ogen naar dat scherpe staal worden toegetrokken, alsof de stem van Wendir van heel ver tot haar doordringt, wanneer hij verder gaat: „Je bedrog is duidelijk! En daar zul je nu de gevolgen van ondervinden! "

Langzaam, sluipend als een kat, komt Wendir naderbij. En uit drang naar zelfbehoud wijkt Heidrun achteruit. Nader komt Wendir en nog tracht zij de afstand te bewaren. Maar dan wankelt zij plotseling, de tafel verspert haar weg. De laatste kracht zinkt uit haar weg, achter zich grijpend zoekt zij steun om staande te blijven. Haar hand tast mis, toch niet ... onmiddellijk gaat het door haar heen, dat die metalen kilheid alleen van de bronzen kandelaar kan zijn, die zij daarstraks gezien heeft. Haar hand sluit zich om het bovenstuk ... en juist als Wendir met een triomfantelijke grijns wil toestoten, zwaait de zware voet van de kandelaar door de lucht en komt bonkend op zijn schedel neer. Bewegingloos zakt hij ineen. „Dit is het laatste," flitst het door Heidrun heen, „hard tegen hard .. nu hoef ik geen genade meer te verwachten ..." Met een gevoel van afgrijzen laat ze de kandelaar uit haar hand vallen. Wat heeft ze gedaan? De gedachte dat anders *zij* daar gelegen zou hebben ... oh, ze wil er niet eens aan denken! De brief! Dat is nu het enige wat haar mag bezighouden. Het gaat om de koning! Ze moet hier weg, hoe sneller hoe liever!

Snel loopt zij de gangen door. Wèg van die kamer, wèg van die roerloze gedaante daar op de vloer ... Nog steeds de brief in haar hand klemmend, zoekt ze de richting van de uitgang. Maar in haar opwinding botst zij bij een zijgang bijna tegen een man op, die haar met een argwanende blik staande houdt. „Waarheen zo snel? " vraagt hij temerig. Het is Likar! „Oh ... Likar! " zegt Heidrun om tijd te winnen. Dan, terwijl ze haar hand met de brief zoveel mogelijk achter zich houdt, gaat ze half-fluisterend voort: „Ik ... ik ben maar weggevlucht ... Wendir wilde mij niet met rust laten! Hij ..." Likar kijkt haar met een grijns aan en knikt. Ja, dát kan hij zich voorstellen! „Onze burchtheer heeft een goede smaak! " zegt hij dubbelzinnig. „Waar is hij nu? " „In de torenkamer! " antwoordt Heidrun gejaagd en met onuitsprekelijke opluchting ziet zij hem na een laatste donkere blik snel verder gaan. Tijd, denkt het meisje, is alles voor mij. Likar mag Wendir niet in zijn kamer vinden ... nú nog niet! Ongeduldig wacht zij tot Likar uit het gezicht is. Dan, voor het ogenblik zich veilig wetende, snelt zij voort, de gangen door de trap af. Het kan haar nu niet meer schelen of ze misschien nog iemand tegenkomt. Voort moet zij, naar de poort. Als Likar Wendir niet in de torenkamer vindt ... Zij holt de trappen verder af, want nu weet zij dat dit een wedloop is met de dood ...

De wachters kijken vreemd op als het meisje daar eensklaps op hen komt toelopen. Ademloos houdt ze de pas wat in. „Men wil heer Wendir van het leven beroven! " stoot ze jagend uit. „Snel, snel, haast u toch! " Als radeloos loopt ze langs de wachters heen, op de krijgers toe, die bij de buitenste borstwering post hebben gevat en die haar hulproepen ook gehoord hebben. „Heer Wendir! " roept ze nog eens, „redt hem, o redt hem! " Met een snelle blik naar elkaar draaien de krijgsknechten zich om en stormen de burcht binnen. Nu ! denkt Heidrun, en sneller dan ze ooit gelopen heeft, gaat ze langs de houten omheining, de laatste hindernis die haar scheidt van de vrijheid. Eén ogenblik aarzelt zij. Zal ze trachten een paard te krijgen? Maar nee ... daarvoor heeft zij geen tijd meer. Wendir kan ieder ogenblik bijkomen en als hij al niet tot bewustzijn komt, zal Likar hem vinden ...

Vast klemt zij de brief in haar hand. Een wilde vreugde maakt zich van haar meester. Het is haar gelukt! Buiten de burcht! Maar nog kunnen zij haar zien, op dit geheel open terrein. Een stekende pijn in haar zij kwelt haar bij iedere stap. Nee, niet wachten, sneller! Maar dan hoort zij achter zich woedende kreten en onmiddellijk weet zij, dat haar vrees bewaarheid is. Haar list is ontdekt. De achtervolgers komen haar na met huilend geschreeuw. Wanhopig klemt ze de tanden op elkaar. Lopen moet ze, dóórlopen! De bosrand! Als ze die bereiken kan voor de kerels haar ingehaald hebben, dan is er een kans, een heel kleine kans.

Met een woedende verwensing ziet Wendir haar tussen de bomen verdwijnen. Wild drijft hij zijn rijdier aan, maar het helpt niet. In de dichte, lage struiken kan het dier nauwelijks vooruitkomen. „Afstijgen! " brult hij de naderkomende krijgsknechten toe. Reeds heeft hij zich op de grond geslingerd. Met grote sprongen gaat hij zijn helpers voor. „Zoek haar! " grauwt hij achterom, „grijp haar levend! " In een brede slagorde rukken de krijgsknechten voort alsof zij een machtig leger voor zich hebben in plaats van één enkel opgejaagd meisje, dat zich met stotende ademhaling en wild bonkend hart op een duistere plaats onder het gebladerte verborgen heeft. De vage blijdschap over het behouden van de voorsprong smelt weg onder de angst voor ontdekking. Een dof gevoel van berustende wanhoop dreigt haar te bevangen. Wat anders dan de dood kan hiervan het einde zijn, als de kerels haar vinden?

Nog dieper duikt zij weg. Zwaar dreunen de stappen van de krijgsknechten, schril klinken de aanwijzingen die zij elkaar toeroepen. Met lange takken slaan zij op de struiken ... de drijfjacht is in volle gang! Dichter en dichter komen de geluiden. Heidrun houdt haar adem in. Vlak bij haar schuilplaats houdt een van de mannen stil. De slag van een dorre knuppel gaat rakelings langs haar heen. Maar opgelucht hoort zij de gestalte verdwijnen. Lang duurt haar opluchting niet. Want haar tot het uiterste gespannen oren vangen woorden op die Wendir zijn mannen bevelend toeschreeuwt: „Haal de honden, domkoppen! Die zullen haar zeker vinden! De honden zullen haar wel uit de struiken jagen! "

In de verte klinkt al een jankend geblaf. Zonder zich te bedenken, werkt Heidrun zich het struikgewas uit, tussen de dicht opeen staande struiken komt ze sneller vooruit ... Opeens staat ze voor een heldere beek. Water! Ze herinnert zich dat de beste speurhond het spoor verliest, als het wild water doorkruist ... Dit keer is *zij* het wild ... Ze neemt haar rokken bijeen en stapt in het koude water. Diep is de beek niet en snel spoedt zij zich naar de andere oever. In haar opwinding beseft ze niet, hoe verkeerd zij er aan doet de beek recht over te steken. Zij weet niet, dat zij de scherpe neus van de honden alleen dán kan misleiden, wanneer zij een eind door het water stroom op- of afwaarts gaat. Onbewust van deze fout snelt zij weer voort tot aan de rand van een glooiende bosweide: een grote, lichte vlakte. Een kort ogenblik staat Heidrun in beraad. Achter haar heerst stilte, slechts af en toe verbroken door een kort, verwijderd geblaf, een schorre, onverstaanbare uitroep. Dit is haar kans ... Op deze weide zal men haar niet het eerst zoeken. Wanneer zij het woud aan de overzijde van de vlakte kan bereiken ... Over de weide snelt het meisje naar het eerste boomgroepje. Zo wil zij, steeds dekking zoekend, de overkant trachten te bereiken. Maar wanneer zij, na een gejaagde blik om zich heen de sprong waagt naar het volgende bosje, klinkt eensklaps een triomfantelijke kreet aan de zoom van het woud ... Wéér is zij ontdekt ... En nu maakt de doffe vrees welke zij tot nu toe voelde, plaats voor de ontstellende zekerheid ... dat zij nooit, nooit aan haar achtervolgers zal kunnen ontkomen. Half snikkend om haar machteloosheid begint zij weer te lopen en terwijl de angst haar keel dichtsnoert, beseft zij dat zij deze wedloop om haar leven zal verliezen ...

Heidrun voelt dat zij aan het einde van haar krachten is. In het bos ... aan de andere zijde van deze weide zal ze veilig zijn ... maar het is zo ver ... zó ver ... Op dat moment verschijnen er twee ruiters in snelle draf aan de bosrand. In een oogwenk heeft Eric de jacht op de weide overzien! Hij rukt zijn zwaard uit de schede. „Voorwaarts! " roept hij met krachtige stem tot Ewoud en Halfra en zijn ros de sporen gevend, stormt hij de helling af. Wanneer Heidrun de voorste ruiter herkent, vlamt haar hoop weer op. Vaster klemt zij de brief in haar hand. Tranen verduisteren haar blik ... Ze lacht en snikt tegelijk ... „Mijn koning! O, ik wist wel dat u mij niet zou verlaten ... " Met vaste hand zendt de Noorman – wit van woede – Heidruns belagers drie, vier pijlen tegemoet en rochelend stort er een van zijn paard. Verschrikt door deze plotselinge immenging houden de krijgsknechten hun rijdier in. „Het is de koning! " roept dan een stem ontsteld ... Aarzelend zien de mannen elkaar aan. Dan, als bij zwijgende afspraak, wenden zij de teugel. Met grimmige voldoening ziet Eric de mannen terugwijken. Nog slechts enkele honderden meters scheiden hem van de vluchtelinge en weldra zal het meisje veilig zijn. Maar dan maakt één ruiter zich los uit de troep. Een ruiter, die zich klaarblijkelijk niet door de verschijning van de Noorman heeft laten verrassen. Wendir! ! In wilde galop snelt deze het meisje, dat zich reeds in veiligheid waande, achterop. Erics ogen worden groot van afgrijzen. Hij doorziet Wendirs bedoelingen en schreeuwt: „Heidrun!! Pas op ... achter je. Buk je!!" Te laat ... Een flitsende pijl treft Heidrun meedogenloos in de rug en met een zachte, snikkende kreet stort het meisje ter aarde ...

In vliegende galop keert Wendir naar de krijgsknechten terug, die een goed heenkomen zoeken. „Vooruit, omkeren," snauwt hij. „Vechten! " Strak kijkt de hoofdman zijn burchtheer aan. „Niet tegen de koning! " zegt hij, „zelfs niet voor jou, Wendir! Ik doorzie het nu! Je hebt gelogen. Niet de jonkvrouwe smeedde een complot tegen de koning, jij, Wendir, jij bent de verrader! " Een instemmend gemompel klinkt op. Dreigend gaat de hoofdman verder: „Wendir! Wij staan aan de kant van de koning! Jij bent nu mijn gevangene! In naams des konings! " „Rebellen! " sist Wendir onlogisch. Met een felle ruk aan de teugel wendt hij zijn paard. Een machtige zwaardhouw treft de krijgsman die hem in de weg staat. Voor iemand goed beseft wat er gebeurt, heeft Wendir zich losgemaakt uit de groep en gaat er in wilde ren vandoor.

„Volg mij! " beveelt Halfra, die op hen is toegereden. Achter Halfra zetten zij de achtervolging in. Plotseling struikelt Wendirs paard en deze stort ter aarde, om echter meteen weer op de been te komen. Razendsnel heft hij zijn boog en dodelijk getroffen glijdt een van de voorste ruiters met een zachte kreet van zijn paard. „Grijpt hem nu! " schalt Halfra's woedende stem. Wendir loopt voor zijn leven naar de bosrand en voor zij hem kunnen bereiken, verdwijnt hij in de struiken. „Laat de kerel niet ontsnappen! " buldert Halfra. „Een buidel vol goud en 's konings dank voor hem die de verrader grijpt. Dood of levend! Vooruit! "

Wendir werkt zich door het dichte struikgewas heen. Stilte heerst om hem heen ... Van verre dringen zwakjes de stemmen van zijn achtervolgers tot hem door. „Terug! Deze jacht is voor de dommen! " hoort hij Halfra's zware stem roepen. „Omsingelt het woud! " Wendir heeft genoeg gehoord. Hij moet weg, het bos uit, voor de dodelijke cirkel rondom hem gesloten wordt. Het dreunen van de paardehoeven dringt tot hem door, achter zich, maar ook aan zijn linkerhand, nu ook rechts ... Plotseling houdt hij zijn pas weer in en staat hijgend stil. Voor hem uit klinken óók stemmen. Te laat! De kring is gesloten, de weg is afgesneden. Wild kijkt Wendir om zich heen. Hij zit als een rat in de val ... Behoedzaam trekt hij zich terug in de duisternis terwijl zijn hersens koortsachtig werken. Zal hij proberen uit te breken of moet hij afwachten en het hier uitvechten? De eerste mogelijkheid biedt hem een kleine kans, de laatste betekent een zekere dood. Onwillekeurig tast hij naar zijn dobbelstenen. „Mijn laatste metgezellen," mompelt Wendir, „nooit hebben ze mij in de steek gelaten en nu ..." Eensklaps is zijn tweestrijd overwonnen. Deze stenen ... zij zullen beslissen.

„Driemaal zes ogen," fluistert hij koortsig, „driemaal zes en ik breek erdoor! Als ik mis gooi ... dan zal mijn laatste gevecht hier plaatsvinden! " Bijna liefkozend weegt hij de stenen op zijn hand ... „Maar Wendir gooit nooit mis! " giechelt hij voor zich heen. Hij bedwingt het lot! En dan, als wil hij zijn gedachten vóór zijn, laat hij in een bliksemsnelle beweging de stenen uitrollen.

Met een woedend gebaar grist hij de stenen bijeen en werpt ze ver van zich: driemaal een onnozele één! Hij grijpt naar zijn boog. „Ik zal ze vernietigen," gromt Wendir met een kwaadaardige blik. „Ik zal ze verstrooien, ik zal ze ..." Opgewonden verlaat hij met grote stappen zijn schuilplaats en loopt door het woud, zijn boog gereed.

Zenuwachtig trachten de beide krijgsknechten de duisternis van het woud vóór hen te doorgronden. Als bij stilzwijgende afspraak zijn ze bij elkaar gebleven, ondanks alles nog vol ontzag voor Wendir, hun vroegere meester ... Een geritsel in het gebladerte doet de krijgsknecht aan de rechterkant opschrikken. Met oneindige ontsteltenis ziet hij zijn makker ineenzakken, maar hij krijgt de tijd niet om er verder over na te denken. Daar, vlak voor hem komt met woeste sprongen een donkere gedaante uit het kreupelhout. Wild wapperen zijn haren en hij stoot een onwezenlijk schrille lach uit: „Mijn knechten willen mij vangen! Verraders! Niemand kan zich vergrijpen aan Wendir, niemand, niemand, niemand! " „Te hulp! Te hulp! " schreeuwt de krijgsknecht met een van wanhoop overslaande stem. „Te hulp!" Met wilde bewegingen komt Wendir op de man af, die reeds half terugdeinst. „Sta en sterf! " brult Wendir. „Verrader! Ha, zo kom ik er door! " En met een wilde kreet springt hij op zijn voormalige krijgsknecht toe.

Maar Wendir juicht te vroeg en ... te luid. Zijn stem wijst de krijgsknechten, die hun hulproepende makker zoeken, de weg. Hij kan hun niet meer antwoorden, maar Wendirs eigen geroep lokt de mannen naar hem toe. Hoog zien zij hem opspringen tussen de bomen en op een open plek vindt de wrekende pijl der gerechtigheid zijn doel. Wendir wankelt ... zakt neer en rolt langzaam de helling af, die hem naar de vrijheid scheen te voeren ...

Breed valt de schaduw van Halfra over de sombere groep op de bosweide, waar Heidrun door Wendirs verraderlijke hand is gevallen. Diep-bewogen ondersteunt Eric het hoofd van het stervende meisje. „De verrader kreeg zijn loon! " zegt Halfra gedempt. Eric ziet op en Ewoud, die weer teruggekomen is van de achtervolging, knikt ernstig. Zwijgend laat Eric zijn blikken weer op Heidrun rusten. Halfra en Ewoud trekken zich wat terug. Dit smartelijk tafereel ontroert hen meer, dan zij zouden durven bekennen.

Heidruns ogen zoeken die van de Noorman. Stotend gaat haar ademhaling. Zij dwingt zich tot een glimlach en stamelt: „Wendir ... weg ... Mijn koning, geen gevaar meer ... vergeef mij ... de brief ..." „Je bracht mij de brief, meisje," zegt Eric zacht. „Je streed ervoor als een heldin ..." „Voor jou, mijn E..." haar stem breekt. Heidrun heeft haar taak volbracht. Duizend gedachten gaan de Noorman door het hoofd, nu hij op het gestorven meisje neerziet. Hij ziet slechts dat gezicht, dat nu tot rust gekomen is, hoort nog die laatste woorden waarin ze heel haar liefde heeft gelegd. En zo ontgaat het hem dat anderen zich bij het groepje hebben geschaard: Awain, die niet kan en niet wil geloven wat hij hier ziet ... Pum Pum, verbaasd dat zijn geliefde meester neerknielt bij Heidrun en ... Winonah!

Bescheiden heeft de koningin zich teruggehouden. „Mijn Winonah! " zegt Eric met zachte stem, wanneer hij opgeschrikt uit zijn gepeins is opgestaan en de koningin hem tegemoet treedt. „Ik was wat lang afwezig," zegt Eric. „Je was op tijd terug! " fluistert Winonah innig. „Als altijd op tijd voor mij! "

„Ik zag Likar," meldt Awain toonloos, „hij vluchtte, maar ik kon hem niet achterhalen." Een magische kracht trekt zijn ogen steeds weer naar die stille gedaante aan hun voeten. De smart om Heidruns verlies heeft hem bijna gevoelloos gemaakt. „Laat *mij* haar naar de burcht brengen," zegt Awain moeilijk, „naar de burcht van ... Wendir." Hij aarzelt even deze naam te noemen, alsof hij begrijpt hoezeer deze juist op dit ogenblik een wanklank moet zijn. Eric knikt begrijpend en met een handbeweging nodigt hij de anderen hem te volgen op weg naar de koningsburcht.

Sedertdien heeft deze vallei de naam gedragen van het meisje dat hier gevallen is. Vele edelen hebben op deze plaats hun snelle paarden een ogenblik ingehouden en menig vergrijsde knecht heeft hier in stille eerbied de muts van zijn hoofd genomen. Oude mensen vertellen dat lieflijke bloemen opgeschoten zijn op deze plek. En het volksgeloof wil dat deze bloemen nimmer verwelken, alsof zij tot in lengte van dagen de herinnering levend willen houden aan Heidrun, die de trouw aan haar geliefde koning meer waard achtte dan haar leven ...!

Deze serie bestaat uit:

1 De steen van Atlantis
2 De sultan van Akaiim / Het stenen afgodsbeeld / Het water des levens / De ondergang van Atlantis
3 De valse koning / Het wapengericht / Het goud des Ozmecs / Het geheim van het grafgewelf
4 Het rijk van het Midden / Storm over China
5 De zoon van Eric / De zwarte ruiter
6 De koning der steppen
7 Het Tyrfing mysterie / Heidrun

In voorbereiding:

8 De prijs der wrake
9 De vloek van het goud / Het moerasmonster

ISBN 90 01 50461 2